

101 berättelser om
ÄNGLAVAKT
och övernaturliga ingripanden

101 berättelser om ÄNGLAVAKT
och övernaturliga ingripanden
© 2008 OmegaSkrift

Omslagsbild: Kattis Nyberg
Illustrationer: Anna-Karin Svensson
Bibelcitaten är hämtade från Svenska Folkbibeln 1998
Tryck: WS Bookwell, Finland 2008
ISBN: 978-91-973955-2-6
Förlag: OmegaSkrift, Box 151, 45116 Uddevalla
www.omegaskrift.nu
I samarbete med kvinnomagasinet Junia
www.junia.nu

101 berättelser om
ÄNGLAVAKT
och övernaturliga ingripanden

Anita Barker Andersen
Titti Axén Sonesson

Tack!

Här vill vi rikta ett stort och innerligt tack till alla som har gjort den här boken möjlig!

Tack alla ni som frikostigt har delat med er av era berättelser, så att andra kan bli uppmuntrade. Tack alla ni som arbetat med manuset på olika sätt! Tack för era klarsynta kommentarer och påpekanden som gjort att vi fått tänka till en extra gång.

Ett stort tack till Kattis för omslagsbilden och till Anna-Karin för illustrationerna! Vilka underbara bilder! Ni har gjort boken inte bara läsvärd, utan även sevärd.

Tack till våra familjer som under sex månader har stått ut med vårt ivriga arbete. Tack för all kärlek, förbön, omsorg och ert tålmodiga stöd! Tack Erik, Roland, Rebecca, Mikael och Debora!

Vår allra största tacksamhet riktar vi uppåt, till himlaljusens Fader, vår Gud, som har varit den egentliga upphovsmannen till boken. Om Du inte hade gjort alla dessa mirakler – vad hade vi haft att glädjas åt och skriva om då? Vi dedicerar boken till änglarnas uppdragsgivare, Gud själv, och vi ber att Hans namn ska bli förhärligat genom den. Stor och underbar är Du i allt Du gör!

Anita och Titti

Innehåll

En hälsning till läsarna från författarna	7
Inledning	11
Omslagsbilden	15
Änglar i trafiken I	19
Säkerhetsvakter.....	35
Barn och skyddsänglar	47
Änglasyner	61
Änglar på annorlunda uppdrag.....	71
Helande, kärlek och omsorg.....	85
Änglar i trafiken II.....	99
Beskydd och vägledning	117
På uppdrag för Herrens tjänare	131
Vanliga människor med övernaturlig hjälp.....	139
Katastrofhjälp	149
Vid livets slut	157
Räkna med Gud	169
Hur man kan få änglavakt	177
Appendix	181

Änglavakt

En hälsning till läsarna från författarna

Anita

Övernaturligt är naturligt

Det finns idag ett stort intresse för änglar och för det övernaturliga, av något som är större, starkare och utan våra begränsningar. Någon som kan komma med hjälp och lösningar på våra ibland olösliga situationer. Personligen har jag ett helt liv av övernaturliga och oförklarliga upplevelser. Dessa upplevelser har inspirerat mig att tillsammans med Titti sammanställa våra egna och andras erfarenheter i denna bok.

När jag som tonåring fick en ögonsjukdom, som på kort tid tog nästan all min syn, fattade jag ett beslut att i alla de situationer min syn inte räckte till, och de är många, sätta min förtröstan till en högre makt. Det blev början till ett spännande livsäventyr! Med endast 2 % syn sökte jag under mitt första år på Socialhögskolan stipendier för att i New York City och andra städer i USA studera kristna rehabcenter, Teen Challenge, riktade till narkomaner och gängungdomar. På egen hand gav jag mig ut i ”stora världen” och berättar i boken en del av mina spännande upplevelser. Som 24-åring fick jag uppmaningen från den Herre jag förtröstat på, att jag skulle leva som om jag kunde se så skulle Han hjälpa mig med resten, det som jag inte kunde klara av.

Det har nu gått 40 år sedan den uppmaningen kom. Jag har bott elva år i USA, fött och fostrat tre barn, reser över hela världen bl. a som konferenstalare, och kan konstatera, att löftet verkligen varit att lita på! Under de snart 50 år som jag levt som synskadad, har jag alltid varit medveten om änglarnas hjälp och

Guds ledning i vardagslivet. Jag är helt övertygad om att ständigt ha änglavakt. Jag rör mig så obehindrat som gångtrafikanter t.ex. att människor runt om också blir övertygade om änglavakt. Den vita käpp jag fick för 35 år sedan, har jag aldrig använt. Men när jag korsar trafikerade gator, brukar jag ibland vinka mitt tack till änglarna. Jag har aldrig sett dem själv, men jag är fullt medveten om deras närvaro.

I min första bok "Det finns frihet" finns ett 100-tal berättelser om frihet från all form av bundenhet samt hjälp till självhjälp. I boken "Det finns hälsa och helande" finns också ett stort antal berättelser om övernaturliga ingripanden. Dit hör också boken "Naturligt Övernaturligt". Den senaste boken, "Guide till helande", är en sammanställning av mirakulösa helanden. Exempelvis blev min äldste son som baby oförklarligt helad från cancer och vattenhuvud. Själv inväntar jag ivrigt den dag då jag själv återfår min fulla syn. Till dess fortsätter mina dagliga äventyr med änglavakt och övernaturliga inslag!

Till sist vill jag presentera änglarnas uppdragsgivare. I Bibeln står det om Honom i Psaltaren 103:20: *"Lova HERREN, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning."*

Titti

Aha – änglar!

När Anita ringde mig för att fråga om jag ville skriva en bok igen tillsammans med henne förstod jag direkt vad jag sysslat med den senaste tiden. I tre månaders tid hade Gud talat med mig om änglar. I flera månader hade jag letat efter änglabilder, faktatexter m.m. om änglar så mycket, att familjen undrade varför: – Varför ska du veta så mycket om änglar? Jag kunde

bara svara: – Vet inte, jag bara känner att jag ska göra det. När Anita ringde, förstod jag precis!

Han har en plan

Mina erfarenheter av änglavakt, har gjort att änglar känns självklara på något sätt. Min mamma berättade för mig om flera tillfällen, då jag uppenbarligen hade ett övernaturligt beskydd. Det var så ofta förekommande, att jag inte tyckte att det var så konstigt. Men för henne föreföll det väldigt märkligt, inte minst när jag som femåring började predika för mina lekkamrater. Jag berättade också ofta om varningar och budskap jag fick i drömmar som visade sig stämma. Mitt hem var inte direkt kristet, även om många släktingar varit präster. Men mamma hade alltid haft en barnatro längst inne. Vi hade också troende människor i vår närhet som jag senare förstod hade skickat böner till vår Herre om oss.

Gud hade en plan för våra liv. När jag var två år, var jag ytterst nära att drunkna. Man plockade upp mig från sjön, där jag satt på botten på ett par meters djup. Vid tre års ålder sa läkaren till mamma att jag skulle bli blind. En katt hade klöst mig så illa i ögonen att de blödde, och jag såg ingenting på en vecka. Det läkte snabbt, trots allvarlig infektion. Jag har aldrig ens behövt glasögon. Vid fyra års ålder höll jag på att dö efter att ha fått i mig rättgift. Vid ungefär samma ålder gick jag och smuttade på de obehagade vinglasen under en fest och blev allvarligt alkoholförgiftad, med magpumpning som följd. Strax därefter blev jag nikotinförgiftad (åt cigarettfimpar) – och magpumpad igen. När jag var fem år och höll på att kvävas i sömnen, räddades jag av en ängel. Mamma blev väckt på natten av någon som stod vid hennes säng. En hand knuffade och skakade i henne, och talade till henne i tankarna. Hon vaknade till, med en otäck syn i sinnet. Hon såg mig hänga med huvudet genom spjälorna i min säng, med en spjåla tryckt hårt mot halsen så att jag inte fick luft.

Änglavakt

Mamma skyndade upp ur sängen för att titta till mig. Då fick hon se mig ligga i exakt den positionen hon fått upplysning om, och hon hjälpte mig loss. Jag var blå i ansiktet och hade precis slutat andas. Detta hände på den tiden då barnsängar och annat inte var standardiserade och säkerhetsmärkta, så spjälorna satt lite för glest. Ett barnhuvud kunde alltså glida emellan dem, och det hade hänt mig där jag krånglat runt i sängen i sömnen.

Utöver detta har jag fått höra och se familjemedlemmar, vänner, arbetskamrater med flera, uppleva övernaturligt beskydd, som svar på bön. Min längtan är att fler människor ska få upptäcka hur god Gud är genom denna bok. Visst är det speciellt att få möta en ängel! Men obeskrivligt härligare, är det när en människa tar emot Jesus som sin frälsare. Sedan jag själv mötte Honom som ger sina änglar befallning om oss, har jag fått se många människor möta Gud som ett resultat av att jag kommit till tro. Han sår små frön av tro i våra hjärtan, och dessa växer till och bär frukt också i andra människors liv. Och denna bok är full av sådana små frön!

Inledning

För både stora och små

Som den alerte och nyfikne läsaren kanske redan har upptäckt, har vi låtit flera av berättelserna illustreras. Vår tanke med detta, var att märka ut de berättelser som lämpar sig särskilt bra för barn. Antingen kan de läsa berättelserna själva, eller kanske låta någon vuxen läsa för dem. Varhelst du som läsare hittar en bild, finns alltså också en underbar berättelse om himmelsk omsorg - för både stora och små! Det är så viktigt att dagens vuxna generation har något av livsvisdom, trygghet och levnadsglädje att lämna över till nästkommande generation. I dag lever vi tyvärr i generationsklyftornas tid, där äldre människors livserfarenheter inte når fram till det uppväxande släktet, som det gjorde förr. Att tala med sina barn, eller barnbarn, om sådant som är riktigt viktigt i livet, bortom all materialism, är kanske det viktigaste du kan göra. Vi vill därför uppmuntra till lite högläsning ur boken, inte minst för att det skapar en underbar närhet!

I handlingarnas centrum

Under arbetet med boken har fokus kommit att ändras något från de ursprungliga intentionerna. Många berättelser är otvivelaktigt änglars ingripande, då de visat sig som vanliga människor men dykt upp och försvunnit på ett oförklarligt sätt. I andra fall har man sett ljusskepnader, ljusbollar eller änglar i den mäktiga skepnad vi är vana att se dem avbildade i konsten (vitklädda med vingar). I de berättelser där tunga fordon flyttats eller lyfts är det inte heller någon tvekan om änglars ingripande. En del av berättelserna är däremot inte riktigt lika uppenbara och självklara, men händelsen kan ändå beskriva

ett övernaturligt ingripande. Syftet med boken är dock inte att beskriva och kartlägga änglarnas aktiviteter, utan att berätta om gudsingripanden som svar på bön. Mer än en gång kommer vi att påpeka att vi aldrig ber till änglarna, utan att vi ber Gud om beskydd - då Han i sin tur ger änglarna befallning att skydda eller hjälpa oss. Här är ett av Bibelns många ord om änglar från Psaltaren 103:20, som talar om detta förhållningssätt till änglarnas närvaro: *"Lova HERREN, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning."* I handlingarnas centrum står alltså Gud själv.

Oftast kommer nog Guds hjälp via helt vanliga människor som Gud manar och ser till att de är på rätt plats i rätt tid. Att få vara en människa som förmedlar hjälp, är en starkare upplevelse, än att själv ta emot övernaturlig hjälp.

En del människor har en andlig känslighet som gör att de ofta ser in i den andliga världen. De kan både se in i en god och en ond andevärld. Många berättelser om sådana saker har kommit till oss, men vi har valt att fokusera på just änglavakt och övernaturliga ingripanden som skett för att hjälpa oss i vardagslivet.

I texterna finns tre fokus: Berättelser om synliga änglar, och dessa placeras först i varje kategori. Därefter övernaturliga ingripanden, som är lika viktiga och med största sannolikhet också innehåller änglahjälp. I ett eget kapitel finns berättelser där vanliga människor fått förmedla övernaturlig hjälp.

Personnamn

I berättelserna förekommer namn som vi av integritetsskäl valt att i förekommande fall ändra. Varje berättelse är förstahandsuppgifter, varje person har blivit personligt tillfrågad, och har fått möjlighet att korrigera sakfel. Det vi som författare tagit oss friheten att ändra, rör ovidkommande detaljer. Tidpunkter och datum har vi valt att genomgående behålla så som de berättats

för oss, då tidsaspekten i många fall är avgörande för att förstå händelsen.

Tillförlitlighet

Majoriteten av berättelserna är från Sverige och har utspelats under de senaste 30 åren. Flera av berättelserna har varit nedtecknade i personliga anteckningsblock, eller på annat sätt omtalade ett flertal gånger i offentliga sammanhang. Minnet kan svika med tiden, och då är det lätt hänt att det både läggs till och dras ifrån. Men de berättelser som finns med i denna bok, har alltså återberättats och bevarats i huvudsak oförändrade från den stund de inträffade. De flesta berättelserna kan också bekräftas av andra än huvudpersonen. De har på olika sätt varit iakttagare eller medaktörer i händelserna. Vi har också varit noga med att sortera ut material som av olika skäl inte kunnat nå upp till full tillförlitlighet, t.ex. berättelser som saknar källinformation, huvudpersonens egen utsaga saknas, eller då det råder stor osäkerhet kring tid och plats etc. Vi har inte heller tagit med några vandringsräpporter eller liknande skrönor. En och annan rolig historia har vi dock förgyllt läsoplevelsen med, men där framgår det tydligt vilken text det gäller.

Om tidigare publicerat material

Några av berättelserna har publicerats i tidigare böcker. Har du redan läst dem, så kan du sluta läsa där du känner igen dig – eller ta en liten repetition!

Någon att lita på

Vi har skrivit boken med ambitionen att det ska uppstå ett möte, mellan dig som läsare och dem som berättelserna kommer ifrån. I detta möte hoppas och tror vi också, att det kommer att uppstå en gudomlig närvaro som berör dig på djupet.

En rolig historia om hur Guds storhet kan fungera, bjuder vi på här:

Moses, Jesus och en annan man var ute och spelade golf. Moses började, och gick upp på tee. Han slog ut bollen och den hamnade i vattenhindret. Han lät sig inte nedslås av detta, utan gick fram till vattenhindret, räckte ut sin klubba och delade på vattnet. Sedan gick han fram torrskodd och slog till bollen, som gick in fint i hål på två slag totalt.

Sedan var det Jesus tur. Han gick upp på tee, slog ut bollen – som for rakt ut i vattenhindret! Men bollen stannade på vattenytan! Jesus gick då ut på vattnet och slog till bollen, som gick rakt i hål – även han på två slag totalt.

Så var det den tredje personens tur. Han gick upp på tee och slog ut bollen. Den flög då rakt ut i skogen, studsade runt bland alla trädstammarna och vidare ut på en stor sten. Där fick den ny fart och for iväg i en fin båge bara för att landa på klubbhusets tak. Bollen rullade ner från taket och in i stupröret. När bollen kom ut, rullade den vidare nerför en backe och ut över en brant. Nedanför branten, kom en lastbil med sand förbi, och bollen lade sig mitt i lasset. Längre fram på vägen körde lastbilen i ett stort gupp, så att bollen for upp i luften och landade i gräset vid sidan om vägen. En stor groda kom hoppande, och fick syn på bollen, som den svalde bums. Just som grodan svalt bollen, kom en örn och fångade den. Örnen seglade iväg med grodan i näbben och kom flygande in över golfbanan, där den väldigt lägligt klämde till grodan så att bollen for ut. Med makalös precision föll bollen ner i hålet, i en hole-in-one.

Då sade Moses till Jesus: – Det är inte roligt att spela golf med din far!

Omslagsbilden

*”Därför skall min själ lovsjunga dig utan att tystna.
HERRE, min Gud, jag vill tacka dig för evigt.” Psaltaren
30:13*

Hon målar i tacksamhet

Kvinnan som målat omslagsbilden heter Kattis. Hon har gått konstskola, och det första hon målade efter att ha upplevt ett helandemirakel, var just bilden på omslaget. Den beskriver hur hon kände det, när hon fick ett helt nytt liv. Anita fick tavlan som gåva, efter följande fantastiska, händelse. Anita berättar:

I december 2006 var jag på besök i en församling i Bjurholms kommun, utanför Umeå. Man hade delat ut min bok ”Det finns frihet” till alla hushåll i kommunen, och ville följa upp detta med ett författarbesök. En diakonissa hade tagit med sig ett tvillingpar i 30-årsåldern med stora behov. Första dagen blev den ena systemen helad från mycket allvarliga ryggproblem. Nästa kväll kom de tillbaka. Det var först då jag – som är synskadad – upptäckte att de var två systrar, och att den ena systemen var rullstolsbunden. Hon hade fått en stroke sju månader tidigare, med både blodproppar och hjärnblödning. Det var Kattis. Hon var förlamad i ena sidan och sluddrade i talet, kunde inte längre läsa, och hade fått dåligt minne. Jag hälsade på henne i foajén innan gudstjänsten och bad en kort bön: – Jesus, jag ber att du löser upp blodproppen och helar Kattis, amen! Vid gudstjänstens slut berättade Kattis: – Det har pirrat i benet och armen hela kvällen! Vi bad att pirrandet skulle fortsätta, för känns det så i ett ben som varit utan känsel, är det ett mirakel på gång! Nästa morgon kom Kattis tillbaka och berättade att det hade pirrat i sidan hela natten, och nu kände hon smärta i benet också. Det lät utmärkt! Det betydde ju att hon fått känseln tillbaka.

Systrarna satte sig längst fram i kyrkan. Kattis klev ur rullstolen och satte sig i bänken hon också. Under sången ställde alla sig upp, och då hängde Kattis med också. När folket lyfte händerna, gjorde Kattis likadant – fast bara med den ena. Den andra armen var ju förlamad. Jag ställde mig då bredvid Kattis, lade armen bakom ryggen på henne och lyfte upp hennes lama arm. Efter fem minuter släppte jag armen, och då höll hon själv kvar den i lyft läge! Strax innan jag skulle gå fram för att predika, hände det fantastiska: Kattis reste sig upp och gick genom hela kyrkan, ut i foajén och tillbaka hela vägen. Förut hade hon fallit handlöst efter bara ett par steg. Det var första gången jag sett någon resa sig ur en rullstol efter att ha varit förlamad. Detta var ett Guds under!

Några dagar senare talade Kattis och jag med varandra i telefonen. Hon berättade att hon haft högläsning ur min bok. Hon hade fått tillbaka full syn och kunde också tala obehindrat! Detta är snart ett par år sedan, och hon har inte ramlat en enda gång sedan hon blev helad. Långdistanskapaciteten blir allt bättre med tiden. Nyligen besökte systrarna oss, och då promenerade vi tre kilometer tillsammans utan problem.

Kattis har berättat om flera tillfällen då hon haft änglabeskydd som har betytt mycket för henne. Båda föräldrarna dog när systrarna var fyra år. De hade en svår barndom, med uppväxt i både fosterhem och barnhem. När Kattis var 14 år utsattes hon för misshandel vid en fyllefest i fosterhemmet. Hon blev förtvivlad och gick in på sitt rum och grät, och hon bad till Gud: – Gud, om du finns, så låt min mamma krama om mig! Plötsligt förvandlades rummet och dörren stängdes. Radion som skrålat, tystnade och det blev alldeles ljust och fridfullt i rummet. Hon såg ingen, men hon kände påtagligt en närvaro. Någon lade armen om henne och strök henne på kinden. Det varade i cirka 10 minuter. Hennes mamma kunde naturligtvis inte komma tillbaka, men Herren skickade en ängel som svar på hennes bön. Det gav henne välbehövlig tröst i en svår stund.

När Kattis fyllde 30 år, var hon under en period väldigt ledsen och deprimerad. Hon gick till en kyrka och smög in under gudstjänsten, för hon ville inte bli sedd av någon. Hon tog sig upp till en liten läktarplats där ingen kunde se henne. Där bad hon: – Gud, om du finns och du bryr dig om mig, så visa dig på något sätt! Plötsligt tändes många ljus i kyrkan. Ljusstyrkan bara stegrades tills kyrkan badade i ljus. När hon flyttade närmare läktarens kant för att se bättre ut över kyrkan, såg hon tusentals änglar! De var genomskinliga, men hon kunde urskilja några ansikten på dem. Änglanärvaron fortsatte, och hon fylldes av frid, samtidigt som hon upplevde hur allt själsligt mörker försvann. Sedan dess målar hon gärna änglar så som hon såg dem i kyrkan. Alltid då vi talas vid, är hon väldigt noga med att visa sin tacksamhet till Jesus. Hon är så tacksam för att han har gjort henne frisk och sänt änglar till hennes hjälp.

Änglavakt

Kapitel 1

Änglar i trafiken I

*”Ty han skall ge sina änglar befallning om dig
att bevара dig på alla dina vägar.”*

Psaltaren 91:11

Vi ser det ofta i tidningarna: ”Familj hade änglavakt – körde av vägen...” En enkel Google-sökning på internet bekräftar att vi gärna rör oss med begreppet ”änglavakt”. I skrivande stund får man över en miljon träffar på ordet ”ängel”, och för ordet ”änglavakt” är det 84 200 träffar. I dagstidningarna använder man sig av ordet ”änglavakt” lite slarvigt när människor verkar ha haft en helt osannolik ”tur”. Menar man verkligen att änglar kommit till undsättning, då människor överlevt bilolyckor som normalt sett borde haft dödlig utgång, eller menar man egentligen att det bara varit tur? Vi tror inte på ”turen”, annars skulle vi inte ha skrivit den här boken! Och ännu mer övertygad om att det är mer än tur, blir man när vi nu får läsa om vanliga människor här i Sverige, som i modern tid, på ett konkret sätt, har upplevt något som de kallar änglavakt.

I trafiken är det mer än bara själva körningen som kan ställa till problem. Man kan köra vilse, få slut på bensin, ja, det är mycket som kan hända på vägen! Vi ska börja med en berättelse från en biltur, där inblandade personer fått oväntad hjälp.

Skyddsängeln Seat

En kall och blåsig januaridag 1999 var Meri-Mirja ute och körde på hala vintervägar med ett par av familjens små barn i baksätet,

Tim och Anni. Sonen Tim, var två år gammal vid detta tillfälle. Plötsligt såg hon en stor älgko några meter från vägrenen, på väg att korsa vägen. I samma stund upptäckte hon en storväxt man som motade bort älgen, så att den vände tillbaka åt samma håll varifrån den kommit. Hon stannade bilen och tackade mannen för hjälpen. Då steg han in i bilen och satte sig i framsätet. Det var trångt och han fick sitta lite krokigt.

Mannen var ljushårig och endast klädd i vita byxor och ljusblå skjorta, trots kylan och blåsten. Så presenterade han sig: – Mitt namn är Seat. Jag är din sons skyddsängel. Meri-Mirja blev så överraskad, att hon inte förmådde säga något eller fråga något. Hon körde bara vidare! Efter någon kilometer försvann ängeln lika mystiskt ur bilen som han hade kommit in i den. Om han öppnade dörren eller inte, det har hon ingen aning om. Men ända sedan Tims födelse – som är en egen mirakelberättelse i sig – hade hon uttalat en önskan att få se sin sons skyddsängel. Nu fick hon sin önskan infriad. Hon förundrades över att ängeln burit en ljusblå skjorta, för ljusblått var nämligen Tims älsklingsfärg!

Två dagar senare var hon ute på vägarna igen. Vid Sollebrunn, mellan Alingsås och Trollhättan, kom hon fram till en olycksplats, där en personbil hade hamnat i diket och en bärgningsbil var på plats för att dra upp den. Hon tvingades stanna för att invänta mötande trafik, och i samma stund hörde hon signaler från en långtradare bakom sig. Hon förstod omedelbart att han hade svårt att få stopp på sitt tunga fordon i vinterväglaget. Det hon såg i backspeglarna, fick henne att förskräckt undra om han skulle kollidera med hennes bil. Men i backspeglarna fick hon också se den ängeln som kallat sig Seat igen, nu tillsammans med ytterligare fem eller sex andra änglar. De höll emot långtradaren med sina händer, och släpet ställde sig på tvären innan hela ekipaget stannade. Då var avståndet mellan bilen och långtradaren cirka två meter. Både hon och långtradarchauffören steg ur sina fordon, och chauffören kunde inte förstå hur han lyckats stanna. – Det var inte du, det var änglarna! Jag såg dem

i backspegeln! svarade Meri-Mirja. Då blev han så förbluffad att han inte fick fram ett enda ord.

Sedan detta hände, har det kommit in rapporter från människor som hört en lastbilschaufför berätta i gudstjänster om

händelsen. Han blev så skakad och fascinerad av det inträffade, att han senare blev en personlig kristen.

På våren, efter de andra två händelserna, körde Meri-Mirja med barnen från Vårgårda till Trollhättan. Det var ovanligt mycket trafik den här dagen. En äldre man i bil är på väg ut i korsningen trots väjningsplikt. Då dyker Seat i sin ljusblå t-shirt upp igen som en stor kraftig karl som knuffar mannens bil åt sidan så att en kollision hindras.

Meri-Mirjas senaste möte med en ängel (i skrivande stund!), var den 2/6 2008. Den växande familjen hade köpt en större bil, en minibuss, för att rymma alla barnen. De hade bara haft den ett halvår och Meri-Mirja hade ännu inte vågat sig ut i trafiken med den. Men nu blev hon tvungen att ge sig ut för första gången. Hon tog med sig de två yngsta barnen, David knappt två år gammal och Pia Maria bara två månader, och åkte iväg till ett

stort köpcentrum i Uddevalla. På väg dit, passerade de genom tunnlarna mot Torp, och då ropar David: ”Mamma, mamma, ängel” Då såg även Meri-Mirja ängeln som satt framför vindrutan på högersidan. Han var inte synlig särskilt länge, men tillräckligt för att Meri-Mirja skulle förstå att hon inte behövde vara orolig mer. Och visst gick det alldeles utmärkt att åka till köpcentrat med den stora minibussen!

Änglahjälp vid motorstopp

Dagny är en kvinna som levt större delen av sitt liv tillsammans med Jesus. Hon blev frälst i unga år, och är nu en bit över 80 år. Hon har fått uppleva många mirakler, inte minst vad det gäller hälsa och helande, i sin familj.

För ett par år sedan körde hon sin bil från Örebro, där hon hälsat på sin dotter. På väg hem mot Finnerödja fick hon problem med motorn. Eftersom hon befann sig på motorvägen, började hon bli orolig för att få motorstopp. Om bilen skulle stanna, vad skulle hon då ta sig till? Hon hade ingen mobiltelefon och inga kunskaper i att laga en bilmotor heller! Det brydde sig inte motorn om, utan fortsatte hosta, för att till slut stanna tvärt. Dessvärre kunde hon inte med den lilla fart som fanns kvar, få bilen tillräckligt ur vägbanan. Där på motorvägen blev hon alltså stående med sin bil. Vad gör man i en sådan hjälplös situation? Ingen verkade vilja stanna för att hjälpa till heller. Hon knäppte sina händer, och bad en enkel bön: – Käre Jesus, hjälp mig! Du ser hur jag sitter här, och inget kan göra.

Strax därpå såg hon i backspegeln, en man komma gående längs med vägaren. Han kom fram och frågade om hon behövde hjälp. Jo, det behövde hon ju verkligen. – Jag ska hjälpa dig att få bilen ur vägbanan i alla fall, sa mannen. Han knuffade bilen åt sidan, alldeles som om den inte vägde någonting, och Dagny tyckte att han verkade väldigt stark. Hon hade varit gift med en rallare som burit järnvägsslipers hela sitt liv, så hon visste

mycket väl vad en manskropp kan utföra. Men det här tyckte hon såg konstigt ut.

Tacksam för hjälpen med att undanröja en trafikfara, men fortfarande med en stillastående bil, tackade hon mannen för hjälpen – och plötsligt var han borta! Hon såg ingen bil i närheten, och ingenstans dit mannen kunde ha gått på den öppna slätten. Medan hon fortfarande tittade sig om, upplevde hon att Herren talade till henne: – Vrid om startnyckeln igen! Dagny var misstänksam, men hon lydde befallningen. Och minsann – bilen startade, och gick hela vägen hem utan problem. Dagny är helt övertygad om att mannen som kom till hennes hjälp var en ängel.

Änglahänder på ratten

Under våren 1974 anordnades en kristen konferens i Umeå. En av kvällarna var det en konsert med Ylva Eggehorn som talare. Kerstin och tre av hennes kompisar, en kille och två tjejer, beslöt att åka norrut och delta i konferensen. På hemvägen körde killen. Ungefär vid tvåtiden på natten passerade de Örnsköldsvik. Killen kände sig jättetrött och ville ha avlösning. Kerstin var den ende av de övriga som hade körkort, så hon satte sig på förarplatsen med killen i passagerarsätet intill. I baksätet satt de två tjejkompisarna. Kerstin var inte medveten om att det var så halt väglag. Hon hade tagit körkort under sommaren innan, och hon hade aldrig kört i halt väglag.

De andra tjejerna hade somnat i baksätet. Troligtvis somnade Kerstin också till bakom ratten. Plötsligt började bakre delen av bilen kastas hit och dit. Bilen svängde runt ett par varv. En av flickorna i baksätet skrek: – Jesus Kristus! Då såg Kerstin hur två händer kom ner, snett uppifrån, och placerade sig mellan hennes egna händer. Kerstin höll sina händer på ”tio i två”, men de händer som kom ner uppifrån greppade ratten på ”fem i ett”. Hon lade märke till att händerna var större än hennes.

Sladden hävdes och bilen blev snart stående mitt på vägen. Kerstin vände sig mot killen i passagerarsätet vid förarplatsen: – Tack ska du ha för att du hjälpte mig att styra mot sladden! Hon fick ett mycket förvånat svar tillbaka: – Va, jag har inte rört mig! Killen berättade då att han suttit och beundrat hur Kerstin gjort precis som man ska för att häva en sladd. Det var bara det, att Kerstin inte hade kommit sig för med att göra någonting alls! De övriga som satt i bilen hade inte heller lagt märke till några extrahänder.

När ungdomarna försökte skjuta undan bilen från vägbanan, gick det inte. De kunde inte få fäste med skorna, utan halkade hela tiden. Hur bilen hade kunnat stanna så omedelbart, eller så snabbt få väggrepp igen, kändes väldigt konstigt när de förstod hur halt det var. Killen satte sig då bakom ratten och lyckades köra bilen mot vägkanten.

Med 20 cm kvar till taket

Nina är 21 år gammal, och bor numera i England. Familjen flyttade dit från Sverige 2002 på grund av pappans arbete, och där har de blivit kvar. En skärtorsdag år 2008 var Nina som vanligt på väg hem från universitetet i Lancaster, där hon utbildar sig till lärare. Nina berättar: – Jag hade bara cirka sju km kvar hem och körde i ca 100 km/h. Då hände något med styrinrättningen och bilen började dra åt vänster. (Obs! vänstertrafik i England). Bilen for rakt in i en sluttning på vänster sida av vägen.

Bilen studsade ut i vägbanan igen, sladdade och for på nytt uppför sluttningen, den här gången högre upp. Den gav sig iväg utför och rullade runt flera varv, innan den landade på taket – mitt på vägen! Vindrutan slogs ut och allt blev stilla.

– Det kändes som om jag rullade i dunbolster, minns Nina. Motorn gick fortfarande, liksom radion. Då fick hon se en vitklädd gestalt sitta bredvid henne i bilen. Han sa till henne: ”Nina, stäng av motorn!” Hon gjorde det, och sedan sa han: ”Stäng av

radion!”. Detta lydde hon också. Till sist sa han: ”Spänn av dig säkerhetsbältet, och ta dig ut ur bilen!” Men Nina kunde inte öppna dörren.

En bil hade kört in precis bakom henne vid det här laget, och lyckligtvis hunnit stanna i tid. Men föraren vågade inte gå ur, för han trodde att den unga kvinnan i den tilltygade bilen var död! Nina vinkade till den andre föraren, och först då vågade han sakta kliva ur bilen och närma sig henne. Han försökte få upp dörren, och till slut lyckades han. Nina halade sig ur, fullständigt oskadd. Inte så mycket som en skråma, inte ett blåmärke – helt oskadd! Men bilen var totalförstörd, och avståndet mellan passagerarsätet och taket var bara 20 cm! – Jag hade verkligen änglavakt! säger Nina.

Såg änglar lyfta bussen

– Jag hade bett Gud att han skulle visa att jag hade änglabeskydd, berättar Birgitta.

Hon var på väg hem med buss till sitt studentrum, men vägen var väldigt hal i de branta backarna. Snön vräkte ner och vinden piskade på ordentligt. Birgitta läste i en tidning, när bussen började glida av vägen. I nästa stund upplevde Birgitta, hur hon liksom befann sig utanför bussen, och hur hon där kunde se några änglar gripa tag i den och lyfta den tillbaka på vägen igen. I ett ögonblick kom hon tillbaka till sin plats i bussen igen, och fick då se busschauffören pusta ut efter att ha fått fordonet under kontroll igen. Vid nästa hållplats klev Birgitta av bussen. Hon var visserligen omtumlad, men väldigt glad över att hon så påtagligt fått se, hur hon står under änglars beskydd.

Mot färdriktningen med änglar i baksätet

Margareta, som bodde strax utanför Helsingborg, skulle få besök av sin mångåriga vän och släkting Karin från Halmstad. Karin hade en väninna med sig när hon kom. Väninnan följde delvis med för att Karin skulle känna sig lite tryggare, för hon är lite spänd inför bilkörning på motorvägen. Med sällskap känns det bättre, och resan till Margareta gick bra. De tre kvinnorna hade en underbar dag tillsammans, men när tiden närmade sig för hemresa, blev Karin orolig igen. Hon tänkte på att rusningstrafiken drog igång vid den tiden.

Margareta stod på trappan och vinkade. Precis när bilen svängde ut på vägen, såg hon att det satt två män i baksätet. Margareta undrade vad det var för karlar. Varifrån kom de? Vid den tidpunkt Margareta trodde att vännerna borde ha kommit fram till Halmstad, ringde hon för att stilla sin nyfikenhet: – Vad var det för karlar ni hade i baksätet när ni for härifrån? Det blev alldeles tyst i telefonen. Till slut säger Karin: – Åh, då måste det ha varit änglar! Hon berättade då om hur hon råkat komma in i fel körriktning på motorvägen, mitt i värsta rusningstid! Med klappande hjärta och förtvivlad rädsla, hade hon lyckats köra flera kilometer innan en avfart kom. Själva hade de inte sett några änglar, men tackade Gud för att de hade varit med i bilen och kanske räddat både deras och andra medtrafikanters liv.

Ängel lyfte bil i skogen

Ingegerd berättar:

Det var sent på hösten och det regnade kraftigt. Vi hade lovat några vänner, som var ute som missionärer i Afrika, att stänga deras sommarstuga här hemma för vintern. Vår stora skåpbil parkerade vi i mossan bredvid den smala vägen. Sista biten gick vi till fots. Våra 5 barn var små då, och de tyckte att det var

spännande att gå där ute mitt i ödsliga skogen. Det var många kilometer till närmaste hus.

När vi återvände till bilen var det nästan mörkt och mycket vått i marken. Vi spände fast barnen och startade bilen – men den rörde sig inte ur fläcken! Däcken bara grävde sig djupare och djupare ner i gyttjan. Jag hoppade ur bilen i ren desperation för att ”skjuta på” medan jag ropade: – Jesus, hjälp oss! Omedelbart stod en man vid min sida. Jag har ingen aning om hur han kunde dyka upp så plötsligt, eller varifrån han kunde tänkas komma. Han frågade artigt: – Kan jag hjälpa till på något vis? Jag hann inte svara förrän han hade lyft hela bilen upp på stadig mark. Mannen var mycket propert klädd, med gröna jaktkläder, bössa och allt. Min man såg honom i backspeglern. När jag vänder mig om för att tacka för hjälpen, är han lika plötsligt borta som han dök upp! Min man hoppade genast ut från förarsätet för att tacka, men där fanns ingen man kvar. Den här händelsen blev mycket dyrbar för vår familj. Det var som att få en kyss från himlen!

En ängel i regnrock och sydväst

Rune berättar:

I början av 1990- talet var vi en grupp på cirka 20 personer från en församling som åkte på en resa till Polen. Vi skulle besöka små församlingar från norra Polen och på vägen ner mot den tjeckiska gränsen. Efter ett av mötena skulle vi fortsätta några timmar till den församling där vi skulle ha mötena dagen därpå. Kvällsmaten skulle vara redo när vi kom fram, och vi började vår resa.

Vi hade en svensk chaufför och tre olika kartor som dessvärre även visade på flera möjliga vägar. Kvällen blev sen och ett oväder bröt ut. Resan gick genom den polska landsbygden och vi såg inte många hus. Timmarna gick och ovädet rasade utanför med ösregn och kraftiga vindar. Det var kolsvart ute

och vi såg inget ljus någonstans. Vid midnatt insåg vi att vi inte klarade av det här, vi hade inte sett till något mänskligt liv på flera timmar och ovädret bara ökade i styrka. Vi stannade bussen och började be specifikt om två saker. Vi bad om att få möta någon som visste var vi befann oss och kunde visa vägen. Vi bad också att denna någon skulle kunna tala engelska. Vi tittade på varandra lite fundersamt, för vem skulle kunna vara ute i denna storm mitt i natten, mitt ute i ingenstans? Hur skulle

denna någon kunna engelska, vilket inte var vanligt i Polen – och definitivt inte mitt i obygden!

Vi fortsatte åka i ungefär en kvart till, och kom då fram till en trevägskorsning. När vi kom närmare såg vi en man stå i korsningen, klädd i regnrock och sydväst. Vi stannade och började tala med honom. Han svarade oss på riktig brittisk engelska, och visste precis var vi var och vart vi skulle! När vi hade tackat honom och kört iväg stirrade vi plötsligt på varandra. Vem var han och var i all sina dar kom han ifrån egentligen? Därute fanns ju inga hus i närheten. Och hur kunde han tala engelska så bra? Vad gjorde han mitt i natten på en ödlig väg, i en vägskorsning, i denna storm? Det hela var för besynnerligt för att vara helt naturligt. Vi kunde bara jubla och tacka Gud för att han sänt en ängel till vår hjälp. Vi kom fram till församlingen någon timme senare. De trogna medlemmarna hade stannat kvar och istället för kvällsmat blev det en väldigt tidig frukost. Dessutom kunde vi ge dem ett underbart vittnesbörd om Guds trofasthet!

Körde sopbil utan växellåda

Rolf arbetade som sopkörare i Mariestad, då han hade bestämt sig för att följa Jesus. Han var ganska ny i sin tro, när han och en kollega ställdes inför ett stort problem: sopbilen stannade mitt ute i skogen – dagen före julafton! Något hade hänt med växellådan, och det tunga fordonet bara vägrade gå en meter till. Inga växlar gick i, det bara skorrade. Rolf gick ur sopbilen och insåg att det skulle bli väldigt svårt att flytta det tunga fordonet därifrån. Det var otänkbart att anlita bärgning för ett fordon som var fullastad med sopor, och ingen kunde hjälpa dem. Dessutom riskerade fordonet att glida av vägen och ner i diket, om de inte flyttade det. Den lutande, isbelagda vägbanan var inte det lämpligaste underlaget i det läget. De båda kollegorna tittade under bilen, men de såg ingen olja rinna ur. Men växellådan vägrade reagera. Medan kollegan var kvar utanför, passade Rolf

på att lägga sina händer på ratten och be till Gud: – Låt bilen gå tillbaka till Mariestad igen!

Kollegan kom tillbaka och satte sig på passagerarplatsen, och Rolf sa: – Nu kör vi! Sedan vred han om nyckeln igen, och lade i en växel – utan några som helst problem denna gång! Kollegan fick inget veta om bönen, men blev väldigt förvånad över att bilen plötsligt fungerade igen, bara sådär. Rolf var inte modig nog att tala om att han hade bett Gud om hjälp, men det hela avslöjades senare i alla fall. Det var verkstadskillarna som listade ut att det var något märkligt med bilen. Den kördes nämligen in på verkstad efter att de tömt ur lasset på soptippen. Sedan gick de tillbaka till kontoret för att ge sig av hemåt. Verkstadskillarna ringde och frågade hur de hade fått dit lastbilen, för det var omöjligt för dem att rubba den! När de fick höra att de kört flera mil med fullt lass, sa de bara: – Det är fullständigt omöjligt, för växellådan är helt spräckt i två delar – ni har praktiskt taget inte haft någon växellåda alls! Och det finns ingen som helst olja kvar! Verkstadskillarna förklarade noga hur omöjligt det var att köra en sådan bil, för de fick bogsera in den i verkstadslokalen. De förstod direkt: – Visst var det ett mirakel, det var ju självklart!

Hjälpte bilen ur snödrivan

Under mitten på 1980-talet var Torbjörn på väg till sin revisor för att göra årets deklaration. Det var strax före den 15 februari, det datum som då gällde för sådana ärenden. Från Herrljunga till Borås gick färden.

Det var lätt snöfall på väg ner, men när han var framme började snöfallet tätna. Tre timmar senare, då deklarationen var klar, gick han ut i bilen och blev överraskad av hur mycket snö som täckte bilen. Ett par decimeter snö sopades bort för att hitta bildörren, och medan han sopade, glimmade en dekaltext

i bakrutan till lite extra: ”Då du behöver hjälp, ropa Jesus”, stod det på dekalen.

Torbjörn var fundersam över hur hemfärden skulle gå, och funderade en stund på att be sin revisor om hjälp. Bilen var nämligen fast i snön där på parkeringsplatsen, efter att plogbilen gjort sitt. Men själv var han ganska nyfrälst, och att gå in till sin icke troende revisor ville han inte. Han såg framför sig hur revisorn skulle göra narr av honom när denne fick se dekalen, och det kändes inte så lockande. Medan han funderade över hur han skulle ta sig därifrån, tänkte han att det kanske skulle gå att göra som det stod på dekalen: ropa på Jesus. Det gjorde han, och i nästa stund stod en välväxt man framför motorhuven på bilen. Mannen lade upp ett par riktigt stora händer på huven och började skjuta på. Bilen gled ur fickan på parkeringen, och styrdes upp så fint i rätt riktning. Bakom ratten sitter en tacksam, ung man, som skyndar sig ut för att tacka för hjälpen. Men han ser bara en ryggtavla, onaturligt långt bort. På bara någon sekund hade mannen med de hjälpande händerna lämnat honom, kanske för nya uppdrag. För en ängel har ju många att betjäna!

Två änglar i baksätet

Det var den 15 december och klockan var halv nio på kvällen. Sandra hade precis slutat arbeta och hade ingen större lust att åka hem direkt. Systemen var på ungdomsmöte och hon hade lovat att hämta henne, men det blev ändrade planer och istället åkte Sandra runt en sväng. Turen gick på E4 mot Enköping. Sandra var ganska trött men körde vidare med härlig musik i bil-stereon. Några mil senare tänkte hon vända hemåt, men något sa henne att hon borde köra en liten stund till. – Men jag struntade i det, jag åkte in på en mack och vände bilen för att köra hemåt, berättar Sandra.

Trafikljuset visade grönt och hon tänkte: – Snart är jag hemma! Utan att tänka, körde hon rutinmässigt vidare och såg

inte en röd Volvo V70 förrän det var för sent! Hon höll 70 km/h och hann inte göra någonting: – Jag såg bilen som i slowmotion, och sedan blev allt svart! När jag vaknade upp igen satt jag i bilen, och det första jag la märke till var att vindrutan var helt trasig och intryckt, men satt kvar. Det droppade blod, men Sandra var inte säker på varifrån det kom. Benen värkte oerhört, och hon kände att någon höll i hennes nacke. Hon viskade: – Det gör ont i benen... Hon hörde någon svara: – Allt kommer att bli bra!

En timme innan detta hände, satt Sandras mamma i Flen. Hon höll på att lägga lillebror, 5 år. Innan läggdags var det kvällsbön som vanligt, och de bad om beskydd för syskonen. Men när de hade slutat att be, var lillebror inte riktigt nöjd. Han tyckte att de skulle be mer för Sandra. Så mamma och Sandras lillebror bad extra för henne denna kväll.

Under olyckskvällen hade några bibelskoleelever samlats för en filmkväll, och de blev sugna på popcorn. Eftersom macken inte låg så långt bort, bestämde de sig för att gå ut och köpa det där. Precis när de två som skulle handla gick ut, blev de också vittnen till olyckan. De kände igen kvinnan i bilen som någon från bibelskolan, och deras första tanke var att de måste be. Men de såg också två andra i bilen, en yngre och en äldre man.

Sandra var fastklämd i bilen och började bli orolig för att något i ryggen skulle ha gått sönder, och undrade om smärtan i benen betydde att hon aldrig mer skulle kunna gå. Plötsligt hörde hon någon fråga om de fick be för henne: Ja, jag är kristen så det går bra! De förklarade att de gick på samma bibelskola, och hon hörde att de började be för henne på några meters avstånd utanför bilen. Men samtidigt som de började be, hörde Sandra hur hela bilen fylldes med bön, och det lät nästan som ett övernaturligt bönespråk. Hon skakade av chock, men fylldes ändå av en stor frid. Den vänstra skuldran smärtade, men det avtog när de började be.

Efter ca 20-25 minuter kom brandmännen. Bibelskoleungdomarna fortsatte att be, och lade märke till att männen som

varit med i bilen under krocken, försvann när brandmännen dök upp. Eftersom de inte alls visste hur illa det var, skickade de runt ett sms till bibelskolans elever och rektor om att de skulle be. Brandmännen kommer fram till bilen och säger genom vänstra framrutan: – Om vi ska få ut dig måste vi spränga resten av rutorna för att kunna klippa upp taket! Bönen hade tystnat och istället för de försiktiga händer som förut hållit i hennes nacke, satte brandmännen på en nackkrage och la på henne filter. Dels för frossan, men också för att skydda mot glassplittret. Hon fick en syrgasmask, för de räknade med att hon var allvarligt skadad. Räddningspersonalen var ändå förvånad över att den unga kvinnan överhuvudtaget var vid medvetande. De klippte upp taket och lyfte försiktigt upp Sandra på en bår. Sedan bar det av med ambulans till Akademiska sjukhuset i Uppsala.

I ambulansen klipptes kläderna upp, prover togs och man kontrollerade andning och hjärtslag. Blodet som hon sett droppa, kom från handen som hon reflexmässigt skyddat ansiktet med. Men förutom lite sår från glassplitter var den inte alls skadad. En stund senare var de framme vid akuten, och polisen kom för att förhöra sig om händelseförloppet. Sandra berättade att hon hade grönt, körde lagligt och innehade körkort. Polisen konstaterade att Sandra agerat helt korrekt, och hon hade även tre vittnen som stått i bilkön bakom mannen i Volvon. De intygade att han hade kört mot rött. Det visade sig att han fick en blackout när det visade grönt för svängande. Han misstog det som om han har fått grönt och tryckte gasen i botten för att hinna hämta sin fru på flygplatsen.

Vid 23-tiden kom Joakim (rektorn på bibelskolan) på besök till sjukhuset, och Sandra berättade för honom hur hon hade upplevt att hon haft änglavakt. Joakim bad för Sandra och hon kände sig fridfull. Även om benen smärtade, var hon helt övertygad om att allt skulle gå bra. Klockan 23.30 var det dags för röntgen. Knäna, vänstra skuldran, slutligen magnetröntgades hela kroppen. Sandra tyckte att det var onödigt att röntga skuldran, för hon hade inte ont i den längre. Bilderna visade inga

Änglavakt

benbrott, men hon fick stanna för observation under natten, med smärtstillande för knäna som värkte. Senare på natten placerades hon i samma korridor som mannen hon krockade med, och det visade sig att inte heller han var allvarligt skadad. Precis innan de skildes åt, frågade han: – Men hur gick det med passagerarna? Sandra svarade förvånat: – Jag hade inga passagerare! En tid senare kom ytterligare ett par personer som bevittnat olyckan, och även de hade sett passagerare i hennes bil, två män.

Drygt ett och ett halvt år efter olyckan, var Sandra helt återställd: – Jag har inga som helst men, varken fysiskt eller psykiskt, och jag vet att jag inte skulle överlevt den där kvällen, om jag inte hade haft änglavakt!

Kapitel 2

Säkerhetsvakter

*”Gud, hör min röst när jag klagar, bevara mitt liv.
Göm mig för de ondas hemliga planer, för
ogärningsmännens larmande hop.”*
Psaltaren 64:2-3

En tungviktare till livvakt

Innan vi fortsätter med riktiga styrkedemonstrationer från änglarnas sida, ska vi dela med oss av en rolig historia från USA. Den gör sig bäst på originalspråket, som historier ofta gör, men det finns även en svensk version efter den engelska.

A burglar had broken into a home, and as he was steeling the stereo, he heard a voice in the dark saying: ”Jesus is watching you!” The burglar lit his flashlight and looked around the room. He found a parrot in the corner of the room, and said: “Did you say that?” The parrot answered: “Yes, I did!” The burglar found the situation a little bit funny, so he kept talking to the parrot: “And who are you?” “I am Moses!” The burglar laughed and said: “What crazy people would name a parrot Moses?” After a short moment of silence, the parrot finally said: “The same people that named their 150 lb rottweiler Jesus...”

Och nu översättningen för er som tycker att det är lite knepigt med engelska:

En inbrottstjuv hade brutit sig in i ett hem och höll på att stjäla stereon, när han hörde en röst i mörkret som sa: ”Jesus ser dig!” Tjuven tände sin ficklampa och tittade runtom i rummet. Han fann en papegoja i ett hörn i rummet, och sa: ”Var det du som sa det där?” Papegojan svarade: ”Ja, det gjorde jag!”

Tjuven tyckte att situationen var lite lustig, så han fortsatte prata med papegojan: ”Och vad heter du?” ”Jag heter Moses!” Tjuven skrattade och sa: ”Vad är det för tokigt folk som kallar en papegoja för Moses?” Efter en kort stunds tystnad svarade papegojan: ”Samma folk som kallade sin 70-kilos rottweiler för Jesus...”

Först ut i detta kapitel om minst sagt lite annorlunda beskydd som människor upplevt, är en berättelse om en torped. Denna blev hejdad på sitt morduppdrag mitt i natten - av en ”bonde” i skördetröska.

Förklädd ängel i skördetröska

Hans berättar:

Det var våren 1998. Jag och min fru bodde i Västervik sedan något år tillbaka. Vi hade lärt känna en man i 30-35 årsåldern vid namn Peter. Han hade lämnat sitt liv till Jesus ett par år tidigare men hade ett väldigt trassligt förflutet. Peter hade nyligen avslutat en period på det kristna behandlingshemmet för missbrukare i Gamleby (Josua Rehab). Där hade han blivit fri från tungt missbruk av narkotika och alkohol. Han bodde nu tillsammans med sin fru och son i Västervik, och de hade flyttat in i samma kvarter som vi bodde i.

Peter hade varit en av de mest fruktade torpederna i södra Sverige. Han var mellan 175-180 cm lång, och ovanligt bredaxlad och muskulös. Med en mycket kaotisk barndom, hade livet fyllts med missbruk och våld istället för kärlek och trygghet.

Vi tog mycket tid och umgicks med Peter. Vi pratade mycket, läste Bibeln tillsammans och bad. En eftermiddag våren 1998 så upplevde både min fru och jag att den Helige Ande uppmanade oss att be för Peter. Vi hade en stark förnimmelse av fara. Vi kunde se att hans bil inte stod på parkeringen, men mer visste vi inte. Vi försökte ringa, men ingen svarade, så vi gick hem till Peter och ringde på dörren. Ingen öppnade.

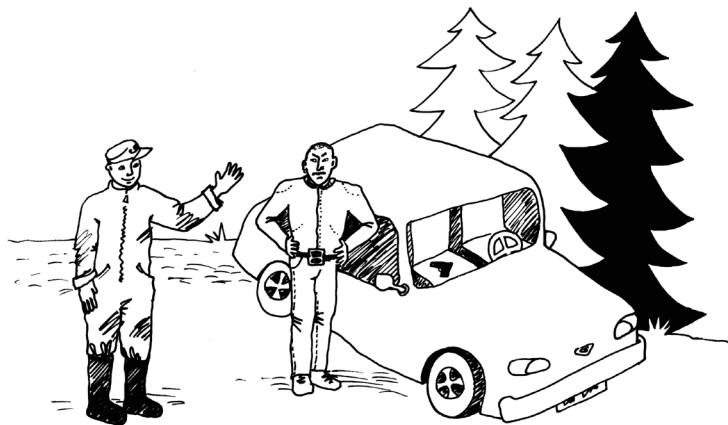
Vi blev övertygade om att något inte stod rätt till. Vi fortsatte att be, och vid tiotiden på kvällen gick vi till en god vän, en äldre dam i 80-årsåldern som vi brukade be tillsammans med. Vi bad för Peter fram till midnatt. Vi fortsatte bönekampen för Peter efter att vi kommit hem fram till tretiden på natten, då vi kände att kampen var över. Vi hade bett att Guds änglar skulle gå ut och hämta Peter så att han kom hem. Vi upplevde nu att situationen var förändrad, och med denna frid inombords gick vi lugnt och lade oss. Nästa morgon vid niotiden så stod Peter utanför vår dörr och ringde på. Det riktigt lyste om honom och han var så glad och började, fortfarande stående, att berätta: -Det hände något så märkligt i natt när jag var på väg för att åka ner till Skåne och skjuta en person!

Måltavlan hade varit en person som Peter känt rasande hat mot en tid. Peter hade haft amfetamin med sig, och han berättade hur allting på resan gick fel: – Jag stannade längs vägen och pumpade i mig en stor dos, men ingenting hände! Detta förvånade och irriterade Peter och gjorde honom ännu argare. Så han pumpade i sig ännu mer, men inte heller den ökade dosen hade någon effekt. Han sa att han tagit mer än en dödlig dos, ändå hände absolut ingenting! Allt bara gick fel för honom. Peter var rasande: – Inte nog med det, fortsatte han, mitt i natten vid tretiden på en ödslig skogsväg i mörkaste Småland, så gick bilen sönder också!

Peter blev stående på en parkeringsficka någonstans ute i den småländska granskogen. – Just då var jag farlig för vem som helst som hade stannat. Jag hade skjutit bara någon tittat på fel sätt eller haft fel färg på skorna i den stunden, berättade Peter. All vreden späddes på ytterligare, när han kunde konstatera att felet på bilen krävde verktyg som han inte hade. Då kom plötsligt en stor skördetröska körande och stannade bakom honom på parkeringsfickan. En mycket storväxt, stillsam bonde kom fram till Peter med ett varmt och vänligt leende över hela ansiktet. Bonden hade grön, smutsig overall och ”Lantmännens” keps på sig. Han bara dök upp i denna situation, som om det

var det mest naturliga i världen att vara ute mitt i natten med skördetröskan. Och han verkade inte det minsta oroad av Peters tillstånd, eller ens av pistolen som låg fullt synlig i framsätet. – Hur står det till här då? undrade bonden, och la handen på Peters axel. – Behöver du hjälp?

Peter hann inte svara, förrän bonden öppnat motorhuven och börjat greja i motorn. Det behövdes specialverktyg från tillverkaren för motorn i hans bil. Så det var förstås väldigt konstigt att bonden hade precis sådana verktyg i sin skördetröska! Bonden lagade felet på motorn och passade på att justera lite andra saker på motorn när han ändå var igång. Sedan stängde han huven, gick till ena bakhjulet och sa: – Du vet väl om att du håller på att tappa bakhjulet här, va? Alla bultarna satt lösa, och en hade redan trillat bort. Detta hade Peter inte varit medveten om. Bonden pratade på vänligt med Peter, medan han drog fast hjulet. Eftersom det saknades en bult på hjulet, behövdes ju en som skulle passa. Som allt annat den här bonden gjorde denna natt, var det lika självklart att han förstås hade en

sådan i sin ficka! – Så där ja, sa bonden, nu tror jag att du kan köra vidare.

Bonden klappade vänligt Peter på ryggen och önskade honom trevlig fortsättning på resan. Därefter klev han upp i sin skör-

detröska och körde vidare ut i natten. – Det var så konstigt, sa Peter, för när han hade åkt, var jag alldeles lugn inombords! Han berättade att han förvånat insett att all vrede helt försvunnit, och det kändes bara så skönt och fridfullt. Det var så stilla, att han inte längre kände något behov av att skjuta någon. – Så jag gjorde en U-sväng och körde hem igen, och i morse stannade jag och kastade pistolen i en sjö.

Efteråt funderade Peter mycket på den minst sagt annorlunda bonden, allt som hände och hur besynnerligt allt kändes. Han kom sedan in på tanken att det kanske hade varit en ängel han mött därute i skogen? – Hur dags sa du att bonden kom? frågade vi. – Vid tretiden i natt, sa Peter. Då talade vi om vad vi hade gjort vid den tiden, att vi i Jesu namn bett att Guds änglar skulle gå ut och hämta honom!

Peter talade aldrig om vart i Skåne han var på väg, eller vem det var som han tänkte skjuta. Ett par år efter detta insjuknade han och dog. Flera år senare, våren 2004 fick jag ytterligare en nyckel till vad som hänt. Jag var på besök hemma hos ett par i Hästveda i norra Skåne. Vi var inte bekanta sedan tidigare, utan jag hade följt med gemensamma vänner dit. Under tiden som vi samtalade, dök hela tiden Peter och händelserna i skogen upp i mitt huvud. När vi sedan bad tillsammans, pockade minnet på min uppmärksamhet igen. Så jag frågade tyst inom mig Herren om varför tankarna fanns där. Jag upplevde att jag skulle berätta om det hela, och när jag nämnde Peter vid både förnamn och efternamn, utbrast mannen i familjen: – Peter, kände du Peter?! Det var ju mig han skulle skjuta!

Arne, som mannen i familjen hette, berättade då att han varit Peters övervakare. Han var också den som fått Peter att skriva in sig på ett kristet behandlingshem i Gamleby. När Arne fick höra om bonden och skördetröskan, blev han alldeles exalterad och sa: – Vet du, det fanns bara en sorts människor som Peter hade respekt för, vet du vad det var för några? – Nä, svarade jag. – Bönder! sa Arne. Sedan berättade han, att när Peter växte upp hade han bara blivit vänligt bemött och fått uppleva trygghet

på ett ställe. Det var hos några vänliga skånska bönder, som låtit honom vara hos dem på somrarna, vara med och bärga hö och hjälpa till med andra sysslor på gården.

Tänk att när Gud skickade en ängel i Peters väg, fick det bli som en stor, glad bonde med skördetröska, något som han var bekant och trygg med och som han älskade.

Reseguiden

Carol bor i Sverige sedan många år, men kommer ursprungligen från USA. Hon har fått vara med om många, fantastiska mirakel sedan tonåren. Hon och hennes man har en adoptivson från Albanien.

En tid efter adoptionen uppstod saker, som måste redas ut med den biologiska modern. Hon bodde kvar i Albanien. Av olika skäl måste Carol resa ensam dit, och hon var visserligen ganska resvan – men inte i de trakterna. Vid tiden för resan fanns det många oroliga områden i Albanien, som alla på resande fot borde undvika. Dessvärre var Carol tvungen att passera flera av dessa på sin väg, och hon var förstås orolig. Men hon bad till Gud om beskydd och ledning genom allt. Ganska snart efter ankomsten till landet, råkade hon möta en man som var mycket hjälpsam. Carol började efter ett tag rent av tycka att han dök upp lite väl lägligt varje gång, men hon var mer än tacksam för hjälpen. Det kändes mycket tryggare när han var med. De skildes åt emellanåt längs vägen. Men mannen dök upp igen flera gånger, och alltid när hon behövde hjälp som mest.

Inför den sista biten av resan, ville mannen absolut följa med Carol ända fram till adressen dit hon skulle. Det tyckte Carol var väldigt vänligt, och hon undrade hur hon skulle kunna betala tillbaka för all hjälp hon fått. När de kom fram till adoptivsonens mor och den familj där hon bodde, bad hon dem därför om en liten tjänst: – Den här mannen har hjälpt mig att komma fram tryggt hit, och vi har rest långt utan mat. Kan ni vara så vänliga

att ge också honom lite mat innan han ger sig iväg? Då tittade alla i huset granskande på Carol och sa: – Vem menar du? Du kom ju ensam! Ingen hade sett mannen som följt henne ända in i huset, som hon talat med och sett hela tiden. Carol vände sig om och såg att mannen var borta, och insåg då att det måste ha varit en ängel som gjort resan så trygg. Det förklarade också mycket av mannens uppträdande i övrigt, kände hon. På hemvägen visste hon precis hur hon skulle göra för att ta sig hem tryggt, och såg inte till någon mer ”hjälpsam man”. Men hon hade ju redan blivit upplärd av en expert!

Rånare slagen till golvet

Detta hände i ett samhälle i Västerbotten, strax efter påsk år 2008. Egon, 80 år och affärsinnehavare, hade just hämtat sin dagstidning vid tretiden på morgonen. Han glömde dock att låsa dörren till butiken efter sig. Hans hustru hade nyss avlidit, och det var dödsannonsen han så gärna ville veta om den kommit med denna morgon. Plötsligt rusade en man in i butiken, iförd vit rånarluva och utklädd till ett spöke i vita kläder. Bara den vilda blicken i ögonen syntes. Han sa med aggressiv ton: – Är du rädd för spöken? Affärsinnehavaren fann sig snabbt och sa: – Nej, jag säger att du i Jesu namn inte har någon makt över mig! Är du rädd för spöken, ska du ropa på Jesus, sa den gamle mannen. Inkräftaren svarade med att peka hotfullt på mannen och sa: – Jag har aldrig i hela mitt liv tagit namnet Jesus i min mun! I samma ögonblick föll inkräftaren handlöst raklång till golvet och blev liggande där alldeles kallsvettig. Efter en stund kvicknade han till och kommenterade händelsen: – Jag svimmade visst.

Den unge mannen drog av sig rånarluvan och spökläderna. Under munderingen fanns en fullt beväpnad kille med rakat huvud, sånär som på en liten tofs, och det saknades heller inte varken tatueringar eller kedjor. Det rådde ingen större tvekan

om hans intentioner den här morgonen. Men för allt vad han såg hård och tuff ut, var det en påtagligt omskakad och spak kille som kröp ut ur affären! Den unge mannen har inte syns till igen.

Efter en intervju med denne härlige 80-åring, kom Anita att tänka på en berättelse som pastor David Wilkerson berättade när hon var i New York 1969. Ute på en gata blev han omringad av fyra rånare, alla betydligt större än han själv. Då mindes han bibelordet i 1 Johannes brev 4:4, där det står att *”han som är i er, är större än den som är i världen”*. David blev så upprymd när han tänkte på det, att han utbrast i ett glatt *”Halleluja!”*. Rånarna reagerade direkt och blev så rädda att de sprang därifrån. Man kan ju undra vad som skrämde dem? Den som *”är större i oss”*, är förstås Jesus Kristus när vi har tagit emot honom som frälsare i våra liv. Att tänka på detta, ger verkligen en inre styrka!

Hjälp – hon är religiös!

Karin, som är högstadielärare, har berättat följande dråpliga händelse från en ungdomsdag för alla nior. Man hade bl.a. anordnat en kurs i självförsvar för tjejerna. De skulle få lära sig lite knep att ta till om de skulle bli antastade.

Den kvinnliga gästföreläsaren behövde en frivillig medaktör, för att simulera en möjlig situation inför åhörarna. En tjej anmälde sig som frivillig och fick agera i sin roll som *”ogärningsman”*. Föreläsaren skulle visa olika tekniker för att göra sig av med förföljare som kommer till angrepp. När tjejen så var i full aktion, ropade föreläsaren plötsligt högt: - Jesus, Jesus, Halleluja, Jesus!

Vad hände? Jo, tjejen kom fullständigt av sig! Föreläsaren, som inte själv var kristen, förklarade sin taktik: - Ja, det här är alltså ett mycket bra knep att bli av med ogärningsmän, för skriker du så där, kommer de att tro att du är religiös!

Ja, namnet Jesus är verkligen väldigt kraftfullt på många sätt!

Vem tände lampan?

Louise var en ung tjej i början av 1970-talet, då hon promenerade hem efter en stor händelse i sitt liv. Hon var nämligen på väg hemåt efter sitt dop, för hon hade kommit till tro på Jesus. Men på vägen började hon känna sig orolig. Hon lade snart märke till att det var en karl som följde efter henne. Louise skyndade på stegen till hyreshuset där hon bodde, och hoppades att mannen skulle vika av. Det gjorde han inte, utan följde med in i huset. Louise minns precis: – Jag bodde på fjärde våningen, men jag gick inte in i hissen utan vände tillbaka och sprang uppför trappan.

Det visade sig att mannen verkligen var på jakt efter henne. Han sprang efter och slog ner Louise: – Där jag låg på golvet bad jag Jesus hjälpa mig, och jag ropade hans namn flera gånger, Jesus, Jesus!

I mörkret tändes plötslig lampan, utan att där fanns någon människa som tände den. Men mannen blev rädd, släppte greppet och sprang sin väg. Louise tog sig in i sin lägenhet och fick då ett bibelord i tankarna, från Lukasevangeliet 12:8: ”Jag säger er: Den som bekänner mig inför människorna, honom skall också Människosonen bekänna inför Guds änglar.” Det här blev en stark upplevelse för Louise, som är helt övertygad om att det måste ha varit en ängel som tänt lampan så lägligt och satt skräck i mannen. Dagen därpå ringde Louise sin mamma för att berätta vad som hänt. Då fick hon veta att Louises mamma hade blivit orolig och börjat be för sin dotter samma kväll, även systemen hade ägnat sig åt extra bön för henne. Båda två hade haft en känsla av att något inte stod rätt till.

Lejonet av Juda

Kerstin har bott i Sydafrika större delen av sitt liv. Hon har berättat om en kvinna, som en dag kom in i sitt kök och möttes

av en främmande man som just tagit upp en stor kökskniv. Hon förstod att han var där för att döda. Hon ville inte börja skrika högt, eftersom hennes barn tittade på TV i vardagsrummet och

de då kunde komma springande ut till köket och riskera att bli skadade.

I den spända situationen bad kvinnan tyst: – Lion of Juda, help me! (=Lejonet av Juda, hjälp mig!)* Plötsligt släppte mannen kniven och sprang sin väg. Kvinnan ringde polisen och mannen kunde arresteras. Kvinnan bad sedan att få träffa inkräktaren i häktet, och fick då möjligheten att fråga varför han så hastigt hade sprungit iväg. Han berättade då att han hade sett ett stort lejon stående bakom henne, och det reste sig på bakbenen och röt. Han sprang helt enkelt därifrån för att inte bli uppäten! Något vanligt lejon hade det ju inte funnits där i köket, så kvinnan förstod att Gud hade sänt beskydd och hjälp på ett något annorlunda sätt!

* ”Lejonet av Juda” är ett av Bibelns namn på Jesus

Överfallsskydd

Kerstin har berättat om en ung, svart kvinna i en församling hon har tillhört. En mörk kväll i början på april var kvinnan på väg hem efter ett möte. Hon tog en genväg, och plötsligt hoppade två unga svarta killar fram bakom en buske med en stor kniv i högsta hugg. Flickan förstod direkt att det handlade om våldtäkt, och sedan skulle de troligtvis ta livet av henne, för sådant var inte ovanligt i Sydafrika. Kvinnan ställde sig framför dem och sa: – Med min kropp kan ni göra vad ni vill, men min själ tillhör Gud, och den kan ni inte skada!

Helt plötsligt kom ett starkt ljus som skrämde bort den ene av killarna. Den andre föll till marken och skrek högt: – Jag kan känna Guds hand på mig! Den här killen fick flickan be tillsammans med till frälsning. Efter att ha gett sitt liv till Gud, följde killen med kvinnan hela vägen hem, så att ingen annan skulle anfalla henne. Sedan dess har den unge mannen gått med henne till kyrkan varenda söndag, så han blev ordentligt frälst!

Civilagenten

Här kommer en annan läsvärd, rolig historia, vars äkthet vi däremot inte kan bekräfta:

Några beväpnade rånare störtade in på ett bankkontor, och befalldes alla att lägga sig ner på golvet. Alla utom en äldre man gjorde så direkt. Mannen stod till synes alldeles orädd kvar, och en av rånarna kom fram till honom: – Lagg dig ner! Den äldre mannen svarade bara kort: – Nej, jag är civilagent! Då backade rånaren först, men försökte få mannen att lägga sig ner än en gång.

Envist stod den gamle mannen kvar och hävdade att han var civilagent. Rånarna blev rädda och gav sig av. Alla som låg på golvet pustade ut! Den äldre mannens hustru kom då fram till honom och sa: – Varför lade du dig inte på golvet som vi andra – du är ju inte civilagent, du är *senildement!*

Kapitel 3

Barn och skyddsänglar

“Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte.” Matteus 18:10

Slungades ur bilen

Britt berättar:

Vi var på väg från Alingsås till Göteborg med fyra av våra pojkar. Klockan var omkring 20.00 på kvällen. Det var mycket trafik på den stora vägen. Precis som alla andra körde vi i 90-100 km i timmen. Vi hade en folkvagnsbuss med lucka där bak. Längst bak satt vår näst yngste son med sin två och ett halvt-åriga lillebror Peter. Plötsligt ropade brodern: -Lillebror har ramlat ut! Bakluckan i bussen hade öppnats, och den lille pojken hade slungats ut på körbanan. Alla blev panikslagna. Bakom fanns alla medtrafikanterna. Hur skulle deras lille son klara fallet? Och tänk om bilen bakom körde på honom?

Pappa fick stopp på bilen och rusade ut. Då kom en man bärande på Peter som visserligen skrek men var oskadd. Mannen körde i bilen bakom och såg plötsligt ett litet barn stående på vägen. Han hade aldrig blivit så rädd i hela sitt liv, men det gick bra. Hur allt detta kunde ske på så kort tid, för här handlade det om sekunder, det kunde ingen av de inblandade förstå. Men storebror hade en bra förklaring: -Jag såg ängeln som tog emot lillebror, jag såg den. Storebror hade sett hur en ängel räddade lillebror i fallet.

Familjen vände och åkte till Alingsås lasarett. De ville försäkra sig om att sonen inte hade fått några skador. Under tiden berättade sonen som var 4 år och såg alltsammans eftersom han

satt vänd bakåt: Peter rullade flera varv i luften och hamnade på fötterna. 4-åringen såg ängeln som tog hand om Peter. Den var vit. Flera gånger under färden till sjukhuset pratade han om den vita ängeln. Läkarna konstaterade att han måste ha haft en skyddsängel, eftersom han endast hade ett blåmärke i pannan och en stukad tumme. Inte ens under tre dygns observation på intensivens hittade man fler skador.

Bara en ängel kan ha klarat denna situation. 90 km/tim, en bakomvarande bil som hann stanna och mannen som lyfte upp Peter och gav honom oskadd till sin pappa.

Vilse i skogen

Gunnel från Skåne hade i femårsåldern en mycket starkt upplevelse, och den har präglat hela hennes liv. Den här berättelsen har alla hennes sju barn och 16 barnbarn, samt andra barn hon mött genom livet, fått höra. Och alla älskar den! Hon har ett yrkesliv bakom sig som kurator, och hennes grundtrygghet i livet har påverkat många.

Gunnel växte upp på landet, tillsammans med sin mor, far och sin storebror som var tre år äldre. Huset hade en trädgård, och utanför gick en liten väg. Det var strängeligen förbjudet för Gunnel att gå ut på vägen själv, men hennes bror fick minsann! Det gjorde henne så avundsjuk ibland, att hon bara längtade efter den dagen då hon också skulle få gå själv.

En dag verkade det bli möjligt. Mormor kom nämligen och hälsade på. Storebror hade skickats iväg till affären för att handla, och som vanligt fick han gå själv. Gunnel fick inte följa med. Men hon frågade mormor så bevekande, att mormor till slut gav med sig: – Ja, du får väl gå iväg efter din bror då. Men du måste gå försiktigt vid vägkanten, och se noga efter bilar. Mormor skulle bara göra färdigt det hon höll på med i trädgårdslandet föst, men: – Jag kommer ikapp dig snart, så går vi tillsammans sedan.

Åh, Gunnel blev så lycklig! Hon gick så fint, alldeles själv, alldeles invid vägkanten. Upprymd och glad var hon, ända tills hon tyckte att det blev så väldigt främmande allting. Hon vände sig om, och fastän hon inte gått vidare långt, kunde hon inte se hem längre. Vägen slingrade sig och täcktes bitvis av trädens grönska. Då blev Gunnel jätterädd, och trodde att hon gått vilse. Hon tänkte, att ”nu hittar jag aldrig mer hem igen!”. Dessutom började hon tänka på sagan om Hans och Greta, och alla de hemskheter som drabbade de stackars barnen. ”Oj, tänk

om det går så med mig med!”, tänkte Gunnel. I detsamma drogs hennes blick åt sidan, och där fick hon se Jesus stå!

Mamma hade berättat för Gunnel om Jesus, så han kändes bekant för henne. Hon kände igenom honom direkt, och hon tänkte: ”Där är Jesus, då är det inte så farligt!” Då tog Jesus den lilla flickan vid handen, och de började gå hemåt. När Gunnel kom gående på trädgårdsgången igen, sa hennes mormor: – Men du skulle ju gå i förväg, nu är jag ju på väg att möta dig! Då

svarade Gunnel: – Jag gick vilse, men Jesus följde med mig hem! Det tyckte mormor var bra, och så var det inte så mycket mer med det. Men händelsen var stor för Gunnel, och hon har hela livet sedan dess levt tryggt med övertygelsen, att Jesus alltid är med henne.

Ängel räddade från eldsvåda

När Titti var 11 år hade mamma ordnat med en ny nattlampa att ha vid sängen. Den hade en tygskärm, så hon varnades för att lämna den tänd för länge, för det var en lite för stark glödlampa i. Hennes mamma var rädd att den kanske skulle kunna fatta eld, men hon skulle köpa en svagare glödlampa i affären sedan. Titti berättar:

Nu var det så att strömbrytaren satt på sladden, som gick från lampan och ner till kontakten på väggen vid min säng. Strömbrytaren satt i precis lagom höjd för mig att tända och släcka, där jag låg i sängen. Det visade sig vara en farligt bekväm anordning.

Detta hände i mitten på februari 1976. Det var mycket snö och väldigt kallt ute. Vi bodde i en röd torpstuga, med mycket hög stenfot. Till saken hör också att det upp till mitt sovrumsfönster var omöjligt att nå för en normallång människa, så det var ett ständigt återkommande besvär att tvätta fönstret. Nedanför fönstret låg också en rabatt med en stenkant runtom, som gjorde det ännu lite besvärligare att nå. Med en stol placerad mitt i rabatten, kunde min mamma nå den nedre tredjedelen av fönstret, om hon stod på tå.

Ungefär klockan 21.00 gick vi till sängs, men redan efter ett par timmar blev vi väckta. Jag vaknade först, strax före klockan 23.00. Det var något som väsnades så förfärligt! Yrvaket for jag upp ur sängen för att springa till mamma, men halvvägs passerade jag mitt fönster. Där såg jag vad som väsnades. Det dunkade hårt, hårt i rutan, så hårt att det gamla glaset bågnade.

Det bågnade så mycket att det fick glaset att se ut som om det var gjort av något elastiskt material. Ja, det gav efter så mycket att det såg helt överkligt ut. Och så detta högljudda dunkande! Det verkade inte heller stämma med att glaset höll för belastningen.

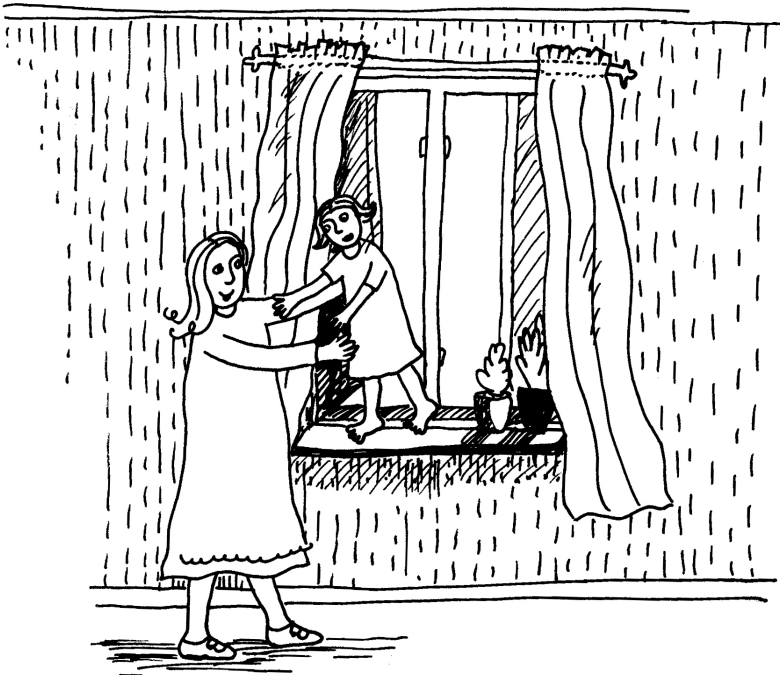
Just som jag blev medveten om att det lyste i rummet också, kom mamma springande till mitt rum. Jag måste ha stött emot lampkontakten i sömnen, så att lampan tändes! När jag förstod att det var lampan som lyste, vände jag mig emot sängen. I samma stund som jag pekade på min nattlampa, såg även min mamma hur lampan började ryka och var nära att fatta eld! Mamma drog fort sladden ur väggen. Hon såg också hur fönsterrutan bågnade av dunkandet. Hon gick snabbt fram till fönstret och öppnade det och ropade ut i den mörka natten. Vem var det som hade varnat oss? Hon ropade, men ingen svarade. Där syntes inte till någon eller något. I den djupa snö som fallit tidigare på kvällen, fanns inte ett spår. Mamma hämtade en ficklampa och lyste ut. Men inte så långt ögat nådde, fanns ett enda tecken på att någon varit framme vid vårt hus.

Den här händelsen var något som mamma ofta återberättade. Jag minns än i dag mest det högljudda bultandet och hur märkligt fönstret såg ut, men min mamma förstod allvaret i situationen mer. Dessutom kände hon sig lite skyldig, eftersom hon visste att glödlampan var för stark. Hon kände sig nog på det viset räddad från en hemsk tragedi i dubbel bemärkelse. Jag minns också att hon dagarna efter detta, gick och funderade på hur någon kunde ha nått upp till fönstret, och hur hon dagen efter letade efter spår. Men hon var övertygad: bara en ängel på drygt 250 cm kunde ha varnat oss!

Denna märkliga händelse var bara en av flera saker som Gud gjorde för att visa sin kärlek till oss. Vi kom nämligen till tro båda två med tiden, och då fick vi också veta att det bland andra fanns en gammal dam som brukade be för oss. Gud hör bön och sänder hjälp i nödens tid!

Fallolycka vid fönster avvärjd

En äldre kvinna berättade om hur hennes mor som femåring upplevt ett övernaturligt ingripande. Familjen bodde på femte våningen i ett hus i Stockholm när detta hände. På gatan utanför huset kom en dag en kunglig parad, och den lilla flickan vill så gärna se alltsammans. Fönstret stod öppet, så hon klev ut och ställde sig på fönsterblecket för att se ordentligt. Det fanns ingen vuxen i närheten när detta skedde, förstås. De små benen började bli allt mer ostadiga och flickan höll på att tappa balansen. Då kommer en vitklädd flicka fram till femåringen, tog tag i henne och lyfte in henne i rummet, bort från fönstret. Den lilla fönsterklättraren var nu räddad, och den vitklädda flickan försvann. En mycket nära förestående olycka var avvärjd.

Skenande go-cart

Gunilla berättar här om sin dotter Johanna:

Det var en speciell uppväxt för vårt tredje barn Johanna under hennes första fem år. Redan i magen höll jag på att mista henne, och när hon var två år, åt hon av den giftiga kaktusväxten High Chaparall. Då var hon nära att dö ifrån oss. I fem veckor låg hon inlagd på sjukhus där hon fick sondmatas. Mirakulöst, blev hon frisk igen efter förbön. När hon var fem år, gick hon och en fyraårig pojke ut på taket – till vårt niovåningshus! Det fanns inga skyddsräcken eller annat, utan de balanserade omkring på takpannorna. Någon såg dem från ett annat hus, men vad skulle man göra? Barnen klarade makalöst nog ändå promenaden, mest sannolikt på grund av änglavakt!

Efter denna händelse åkte vi som familj till Finland för att medverka i en kristen konferens där. Då råkade vår dotter gå in i en glasdörr, som gick sönder. Johanna fick inte så mycket som en skråma, trots att det var glassplitter överallt! Dagen därefter skulle hon åka go-cart på ett ställe där vi hade varit under vintern året innan. Men nu hade bilarna byggts om. Bland annat satt inte pedalerna där de brukade, utan gasen och bromsen hade bytt plats!

Johanna förstod inte instruktionerna som gavs på finska, utan gav sig glad i hågen iväg i full fart. Hon gasade iväg rakt mot ett uthus, men vände i luften på något sätt. Soptunnorna som stod där for all världens väg. Den vådliga färden gick över buskar, mellan människor och bilar. I paniken när hon försöker bromsa, gasar hon istället! Vi står som åskådare till allt detta och vet inte riktigt hur vi ska gripa in, men vi börjar be Gud om en lösning. Då ser vi till råga på allt en äldre kvinna på promenad på en smal stig cirka 100 meter bort, där Johanna kommer åkande. Kvinnan hör inte några varnande rop så långt bort, och hon lägger inte märke till go-carten heller, eftersom Johanna kommer bakifrån. När Johanna kommer körande rakt emot kvinnan, ser vi den gamla damen hoppa till – högt upp i

luften – precis lagom mycket för go-carten att passera under henne! Johannas storebror springer allt vad han orkar för att komma ikapp sin syster, och han får stopp på det vilda ekipaget bara någon meter ifrån familjens parkerade bil. Jag skyndade iväg till damen för att fråga hur det gick, och inte minst hur hon kunde hoppa så lägligt?

Det visade sig att kvinnan var nybliven pensionär, som just skulle resa ut till Afrika och ge av sin tid i missionsarbete. Hon var ute på promenad, för att be och tacka Gud för det som hänt tidigare under dagen på konferensen. Utan att veta om att hon riskerade att kollidera med en förlupen go-cart, hörde kvinnan plötsligt Gud säga: – Hoppa! Lydigt hoppade hon rakt upp i luften, och precis då passerade en go-cart under henne! Just där hon hoppade, fanns nämligen ingen annanstans att ta vägen. Stigen var smal, där den passerade mellan en bergvägg och ett hus. Gunilla tackade kvinnan för att hon hoppat, för hur hade det kunnat sluta annars? – Ja, svarade kvinnan, jag har lovat Gud att jag alltid ska göra vad han säger, och att jag ska göra det omedelbart. Men han har aldrig förut bett mig hoppa, men jag hoppade som om det gällde livet!

I efterhand konstaterade man, att det inte är fysiskt möjligt att hoppa tillräckligt högt – och sedan stanna kvar i luften tillräckligt länge för att en go-cart ska passera. Det måste ha varit änglahjälp!

Efter detta fick familjen nog av alla livshotande bravader kring Johanna, så de ägnade sig åt mycket bön för att sätta stopp för alla vidare tillbud. Och så blev det. I dag är Johanna flerbarnsmor och lovsångsledare!

Mirakelräddning i trappa

Tittis son heter Mikael. När han var tre år, tyckte han om att klättra och klänga som pojkar gör. Vid den här tiden bodde vi i en lägenhet som låg på andra plan. Upp till vår dörr gick en halvspiraltappa i sten, som i innersvängen saknade räcke. Naturligtvis var det de smala stegen i innersvängen som var de mest spännande att kliva på, där fallrisken förstås var stor. Särskilt intressant verkar sådana där saker bli medan ett otåligt barn väntar på att mamma ska prata färdigt med grannen. Titti berättar vidare:

När vi stod där och pratade, grannen och jag, hade Mikael krånglat sig upp och ner för trappan flera gånger, under en alltmer nervös uppsikt. Och så, i ett obehagligt ögonblick, tog han just innersvängen på trappan och halkade redan på översta steget. Han for rakt ner i trappan, raklång med huvudet före och fötterna rakt upp! Både jag och grannen såg mycket väl att fallet skulle betyda ett krossat huvud mot nedersta trappsteget – om han inte lyckades vrida runt kroppen. Det såg helt uteslutet ut, för han kom nedfarande som om han hade släppts ner med all kraft, från fötterna med huvudet före, där uppifrån översta trappsteget.

Grannkvinnan och jag hann knappt reagera, än mindre göra något vettigt. Reflexmässigt sträckte jag fram händerna i ett fåfängt försök att fånga honom, men insåg att jag varken nådde eller hann. Det gick fort, men så händer det förunderliga. Vi såg båda två hur huvudet befann sig bara en decimeter från att slå i trappan. Men plötsligt liksom fångades Mikael upp som av osynliga händer runt midjan, han vändes runt 180 grader och sattes

med en lätt duns ner på rumpan i sittande ställning på nedersta trappsteget. Där satt en snopet blinkande, liten kille och undrade vad som hänt. Ännu mer undrande var min granne, som inte var troende, men som mycket väl visste att vi i familjen trodde på Gud. Hon sa med uppskärnad och stammande röst: – Såg du? Såg du vad som hände? Förstår du, det var änglavakt, det! Hon fortsatte upprepa samma ord flera gånger, för hon trodde inte sina ögon. Jag hade nog inte riktigt förstått jag heller just då, ärligt talat. Men jag var gränslöst tacksam för att Herren sänt hjälp i precis rätt ögonblick!

Åskskydd med folkhjälp

Titti berättar här om en säregen sommarupplevelse. Berättelsen skrevs ner både av henne själv och hennes mamma. Här finns flera inslag av övernaturligt ingripande, där Gud på olika sätt beskyddar och berör.

Vi kom inte ofta iväg på semester, jag och mamma. Det skulle bli likadant denna sommar år 1980, då jag var 15 år, det hade vi ställt in oss på. Därför blev det en överraskning när en arbetskamrat till mamma, frågade om vi ville vara resällskap till Finland. Redan nästa dag bar det av till släktingar i Finland. Först kom vi till Helsingfors, sedan Vasa och vidare till Jyväskylä. I Vasa sov vi över hos en moster. Där drömde jag om ett fruktansvärt åskväder. Det kändes så verkligt att jag vaknade alldeles genomsvevigt, med åskknallarna fortfarande ringande i öronen. I drömmen fanns också en flicka i min ålder, som jag inte alls kunde känna igen. Jag såg tydligt hur hon såg ut, men det sa mig absolut ingenting. Jag berättade för min mamma, som inte sa något, men höll det tyst inom sig.

Vi reste vidare till Jyväskylä för att träffa fler släktingar. Gissa om jag blev glad över att få träffa en kusin i min egen ålder, en tjej som jag hade lätt att komma överens med. Mostrar i all ära, men de är allt väldigt tråkiga för en 15-åring! Till saken hör att

jag aldrig fick hemspråksundervisning, trots att mamma och en moster boende i Sverige alltid talade finska med varandra. Jag hörde det, men behärskade inte språket. Så jag och min kusin kunde bara tala med varandra på vår skolengelska, med hjälp av några lexikon. Vi hade roligt och lärde oss enstaka ord, men talade språket – det gjorde vi inte det minsta. Allt lät bara lustigt!

Vi blev så goda vänner, att Virpi ville följa med till Sverige. Hon hade aldrig varit i Sverige. Första veckan blev dramatisk. Efter bara fyra dagar hemma i Sverige, började det dra ihop sig till oväder. Det var juli månad, och det hade varit torrt länge. Vi var sällan oroliga för åska där vi bodde, för runtomkring låg stora sjöar, kraftledningsgator och järnvägar som hinder för åskväder att ta sig in i området. Men de få gånger de gjorde det, då blev det åska av!

Den här gången drog åskvädret in hur lätt som helst. Klockan var strax efter 21.00, och jag satt i vardagsrummet och tecknade. Mamma och min kusin kom in i rummet, och jag frågade oroligt: – Tänk om åskan slår ner i huset? Mamma svarade: – Nej, det här huset har stått här i nästan 200 år, varför skulle det... Hon hann verkligen inte avsluta meningen, förrän det hördes ett krasande ljud genom luften och sedan en fruktansvärd smäll! Det tog lite tid innan vi förstod att åskan slagit ner i huset, dryga metern ovanför mitt huvud. Strömmen gick, och blixten slog ner överallt. Ute var det ena stunden ljust som av svetslågor och nästa alldeles becksvart, innan det tändes upp igen. Det som ändå var mest kusligt, var att det inte regnade. Inte en droppe.

Vi kände röklukt och mamma gick upp på övervåningen. På vinden fanns proppskåpet, och mamma hojtade till när hon fick se alla propparna fara ut. Det såg ut som ett nyårsfyrverkeri på vinden. I vindsrummet längst in, ovanför vardagsrummet, var det fullt av rök. Det brann i taket och mamma rusade ner för att ringa brandkår, men telefonen var utslagen. Hon sa: – Gode Gud, låt det börja regna åtminstone! Strax efter kom det några droppar, och sedan kom hållregn! Mamma sa då till mig att jag

skulle ta med min kusin och springa till någon granne för att hitta en fungerande telefon. Detta var alltså innan mobiltelefonernas tid, så vi hade inget val.

Därute slog blixtnarna rakt ner i marken. Vi såg det på ytliga trädrötter, åskan slog till och med i grusgången utanför. Det var en språngmarsch som krävde änglavakt, och jag är övertygad om att de slussade oss i en snitslad bana mellan blixtnedslagen. Vi såg nämligen ingenting. Ena stunden blev vi som förblindade av blixtljuset, och i nästa sekund var det så mörkt att vi inte såg varandra. Vi sprang först till närmsta huset, men där var folket bortresta. Så vi fick ta oss tvärs över den stora trädgården, över landsvägen och vidare bort till en annan granne. Det var en mycket riskabel väg, och min kusin hittade inte alls. Jag talade med henne hela tiden, försökte lugna och dirigera rätt. Hon verkade svara som om hon förstod, och i sista sekund lyckades jag rädda henne från att bli överkörd av en bil. Huset vi kom fram till hade en fungerande telefon! Brandkåren kom och huset klarade sig väldigt bra från eldsvådan, bara vindsrummet var utbränt.

Dagen efter funderade vi mycket, mest över hur vi hade överlevt språngmarschen under natten. Vi gick samma väg som vi sprungit under natten, och vi rös för varje steg. Överallt såg vi uppsprättade trädrötter, nedfallna trädstammar, blixtnedslagen

fanns i stort sett överallt där våra fötter sprungit. Mamma var chockad i en vecka efteråt, men jag och Virpi blev snart lika spralliga som vanligt. Vad vi bara inte kunde bli kloka på, var hur vi hade kommunicerat den där natten. Båda menade vi att den andre hade talat flytande finska, respektive flytande svenska! Virpi var rent av lite sur på mig för att jag ”hade låtsats att jag inte kunde finska hela tiden”, för hon kunde inte begripa varför jag inte kunde det dagen efter. Vi förstod att någonting ovanligt hade hänt. Vi hade haft både änglavakt och fått uppleva ett övernaturligt ingripande i språkbarriären.

Att jag inte fick hörselskador av den väldiga knallen intill mig var ett mirakel i sig, menade brandmännen som deltog i släckningen. Efteråt gick en liten tid då jag reagerade väldigt om jag hörde plötsliga ljud bakom mig. Men det försvann ganska fort. Jag kom också snabbt över min rädsla för åska, när jag en dag läste Bibelns Psalm 91: ”Den som sitter under den högstes beskydd, vilar under den Allsmäktiges skugga...” Jag förstod att man kan sitta i Guds trygga famn, och inte behöva vara rädd för någonting! I efterhand har jag förstått att jag sluppit besvär som kan komma när man är med om något traumatiskt, tack vare att jag blev förvarnad i drömmen. Min övertygelse är att Gud ville hjälpa mig på det sättet, och även beskydda min kusin. Min mamma förstod mycket väl att det måste ha varit Gud som varnade oss och hjälpte oss, även om det skulle dröja många år innan hon också valde att ge sitt liv till Jesus.

Det kan vara intressant att veta att detta åskväder lokalt ”gick till historien”. Än i dag minns människor som bodde där då, strax utanför Hova (Västergötland), hur åskan denna sommar skrämde dem. Många ringde brandkåren i ren panik. Med den belastning som var på larmcentralen då, var det ett under bara att vi kunde nå fram på den enda telefon som fungerade i hela byn! Alla i byn berättade om klotblixtar, fräsande proppskåp, telefoner och tv-apparater som gick sönder. I skogen runtom fanns flera brända träd. En erfaren brandman berättade att han aldrig hade skådat dess like, men att han var förundrad över att

Änglavakt

huset inte brann upp helt och hållet. När allt är emot en och allt verkar gå fel, finns det Någon som har makt att vända allt till det bästa i alla fall!

Kapitel 4

Änglasyner

*”Ängeln som talade med mig kom tillbaka,
och han väckte mig som när någon väcks ur sömnen.”*
Sakarja 4:1

Ibland är gränsen mellan drömmar och syner flytande. I Daniels bok 7:1 i Bibeln står det att Daniel *”hade en dröm och såg en syn.”* En syn, dröm eller uppenbarelse från Gud kan vara överväldigande i intensitet. Vid en dröm eller en syn, där Gud vill uppenbara något för människor, är man vid sina sinnens absolut fulla bruk (– såvida man inte sover, då är man som man är, när man sover!). Det handlar inte om att ”falla i trans” eller något annat medvetslöst tillstånd, utan det är fråga om en högre medvetenhet som visar sig som tydliga tankar i form av inre bilder och/eller ljud, ibland även fysiska känslöförmimmelser – ungefär som när man minns en varm kram riktigt intensivt. Det händer dock människor som har eller har haft syner så starka i intensitet, att de för en stund förlorat de vanliga sinnenas direkta kontakt med omvärlden. Men till skillnad från syner som exempelvis psykiskt sjuka människor kan få, så har dessa människor nyktert och redligt kunnat redogöra för vad de sett och upplevt. De kan också förmedla detta, på ett trovärdigt och förståndigt sätt. Följande berättelser är både syner och drömmar, som både vuxna och barn har fått.

En ängels ansikte

Titti berättar:

En tidig morgon drömde jag om ett möte i en kyrka. Längst framme i kyrksalen stod en kör och sjöng, men så plötsligt

förvandlades kören till en änglakör. Det var ljuvligt att höra dem sjunga, och jag stämde in i sången. Det var en fantastisk upplevelse, som kändes verkligare allt eftersom jag också började vakna till litet. Men det var så härligt där i drömmen, att jag alls inte ville vakna!

Det var särskilt en ängels ansikte som jag efter en stund fäste blicken vid. Några änglar bröt sig loss ur kören efter en stund, och började glatt sväva omkring, som om de dansade i luften. De hade inga vingar som de flög med, utan verkade kunna sväva fritt ändå. Ängeln, vars ansikte jag fäst mig vid, började också flyga runt, liksom lekfullt i en härlig glädjeyra. Så plötsligt gjorde den en tvärvändning från sina lyckliga ”flygövningar” och flög blixtnabbt rakt emot mig. När den var alldeles framför mitt ansikte, fick jag se rakt in i ängelns ansikte – och det var helt obeskrivligt! Det var som att se in i ett ansikte som visste allt, kände till allting sedan tidernas begynnelse, men med ett barns oskyldiga blick. Total renhet lyste emot mig, och ängeln hade ett leende som värmdes rakt in i hjärtat. Ögonen lyste intensivt, fastän de såg ut att sakna iris (det såg mer ut som bara en pupill). Jag kände en bubblande lycka stråla mot mig, som skrattande log emot mig – eller snarare – spred sin glädje ända in i hela mig.

Direkt efter detta ögonblick vaknade jag, och det var som att verkligen ha mött en ängel ”på riktigt” (om nu drömmar bara är ”på låtsas”?). En lång stund vågade jag inte röra mig, för stunden kändes så helig. Den renhet jag såg, har jag aldrig sett i något ansikte någonsin förut, och aldrig den besynnerligt stora glädje som strålade från ängelns ansikte heller. Det var så speciellt, och så svårt att beskriva med ord. Jag önskar att jag hade kunnat spara minnet som ett foto eller film, men en bild kan ju aldrig förmedla den totala upplevelsen av närvaron som fanns. Men total renhet och gränslös glädje – det var vad jag såg i ängelns ansikte. Det var sådan total renhet, som att uppleva vad Matteusevangeliet 18:10 talar om: “... *Jag säger er att deras [barnens] änglar i himlen alltid ser min himmelske*

Faders ansikte.” Då tänkte jag på hur underbart Jesu ansikte måste lysa av härlighet, den dag jag möter honom i himlen!

Änglaparad

I vårt samhälle hade vi under en tid haft väldigt mycket skadegörelse, särskilt i skolområdet bara ett stenkast från vårt bostadsområde. Även på vår gata, förekom sönderslagna skyltar och annat. Men vi brukar be Herren om att ställa upp änglar som beskydd för oss, och har bett att de ungdomar som lever busliv, ska få uppleva Guds nåd istället för att leva ut sin frustration på ett destruktivt sätt.

Under en natt, vaknade jag plötsligt. Klarvaket tittade jag upp mot taket i det halvskumma rummet, och inför mina inre ögon såg jag plötsligt den mest fantastiska ”vaktparad” framför mig. Det var en parad med änglar som marscherade fram på vår gata, alldeles utanför vårt hus! De spelade och sjöng, och en av dem

hade ett märkligt musikinstrument framför sig. Det var en lång, smal, guldpinne av något slag, som jag inte kunde identifiera som något jag sett förut. Uppskattningsvis bestod den musikaliska vaktparaden av cirka 16 änglar, som gick parvis på led.

Nästa dag gick vi ut för att ta en promenad, och upptäckte att någon eller några hade ”roat sig” med att trycka ihop vår

brevlåda i plåt, så att den blev alldeles platt! Men någon annan skadegörelse kunde vi inte se, varken på våra bilar som stod intill, eller på grannarnas brevlådor. Vi tror att de inte vågade göra något mer rackartyg, av någon anledning.

I två nätter efteråt vaknade jag på samma sätt mitt i natten och ”såg” vaktparaden marschera utanför. Den tredje natten gick jag upp för att titta efter om jag kunde se något med mina fysiska ögon, men det gjorde jag inte. Däremot gjorde Herren mig uppmärksam på att det går vägar runtom hela vårt hus i en stor triangel. Då blev jag glad och sa lite skämtsamt för mig själv: – Så bra, då kan de ju gå i parad runt hela området!

Regn- och åskskydd

Birgitta reste till en konferens i Danmark, där hela den hyrda idrottsarenan var full av människor som lyssnade till budskapet om frälsningen. Solen lyste över platsen, även fast där tornade upp mörka åskmoln runtom.

När det blev inbjudan till att ta emot frälsning, strömmade många människor fram för att göra Jesus till Herre över sina liv. I samma stund får Birgitta en syn, där hon såg änglar som stod på varandras axlar i en halvglob över hela idrottsplatsen. De verkade hålla undan molnen så att människorna ostörda av regn och åska skulle kunna ta emot frälsning.

Så snart som den siste i kön av människor tagit emot Jesus och människor började gå till sina bussar eller sovsalar, började åskan dåna och regnet ösa ner. En av Birgittas vänner ringer en bekant som bor cirka en kilometer från arenan, och får då veta att det hade åskat och regnat under hela den senaste timmen där.

Varför ser barn änglar?

Barn verkar vara föremål för lite extra uppmärksamhet från änglarna. Och det är nog väl det, för barn kan ju ta sig till med helt oberäkneliga saker! Men det verkar också som att barn, oftare än vuxna, ser och upplever änglars närvaro lättare. Det finns väl lite tankar kring vad detta kan tänkas bero på, men en pastor fick en svidande förklaring en gång:

En pastor hade bett aftonbönen tillsammans med sin son. Plötsligt sa sonen: – Det står en ängel där i hörnet! Pappan såg ingenting och försökte vifta bort det hela, men sonen insisterade. Till slut bad den frustrerade pappan sonen fråga ängeln varför inte han kunde se honom. Då svarade sonen: – Han säger att dina ögon har sett för mycket ondska...

Det är tänkvärda ord. (Fundera gärna över bibelorden i Jesaja 33:15-17)

Såg sin systems skyddsängel

Titti berättar:

En morgon började Rebecca skolan lite senare än sin lillasyster Debora, och satt därför kvar vid frukostbordet när Debora gick iväg. Rebecca tyckte att lillasystemen såg så liten och ensam ut där hon gick iväg till skolan längs gatan. Hon tänkte högt för sig själv: – Hon måste ju ha en skyddsängel i alla fall, så att hon inte är ensam. Undrar hur den ser ut..?

I samma stund som hon funderade över hur ängeln kunde tänkas se ut, passerade Debora en lyktstolpe. Precis då såg Rebecca ryggen på en ängel som går bakom henne, med vingar som nådde upp ovanför lyktstolpen (ca 6 m hög). Det var bara ett ögonblicks glimt hon fick se, men blev alldeles häpen över hur stor och mäktig den såg ut! Hon kunde knappt bärga sig förrän hon fick tala om detta för familjen, och kände sig så glad över att lillasyster hade så mäktigt beskydd! Deboras

omedelbara kommentar till detta, kom på ett barns självklara och enkla vis: – Jaha, det är väl den jag känner ibland då, som lägger handen på min rygg!

Änglar i skogen på barnläger

Sommaren 2002 anordnade församlingen Fristaden ett läger i Dalsland för barn mellan nio och 13 år. Lägre hade 45 deltagare från södra och mellersta Sverige. Där fanns tio tonårsledare som var 14–19 år gamla, samt sex vuxna ledare. Temat för mellanstadielägret 2002 var ”Att möta Gud”. Grunden till temat var övertygelsen och erfarenheten att barn kan ha en personlig relation med Gud. Barn kan se syner, ha drömmar och se änglar. Dessutom har barn ett speciellt änglabeskydd. Efter några dagar av undervisning, gemenskap och lek inträffade följande efter ett

kvällsmöte, då barnen och ungdomarna hade bett för varandra i små grupper. Under tiden som kvällsmaten intogs fortsatte flera av tonåringarna att be och de höll ut i flera timmar. Samtidigt som de bad och klockan nästan hunnit till midnatt, gick några mellanstadiekillar genom skogen på väg till tältet. De hade fått vara uppe länge sista kvällen. Det var då det hände! En kille kom springande till tältet. Han väckte dem som sov och alla sprang ut i skogen för att se. En del trodde att det var ledarna som klätt ut sig i vita kläder, men det var änglar. Vissa barn såg tusentals änglar, andra uttryckte att de såg en hel här, andra hundra änglar. När de kom nerspringande till lägerchefen var de ganska uppskakade. Hon sade: – Ni kan vara helt lugna. Det som händer i samlingsalen med tonårsledarna som ber är så starkt att Gud har skickat hit änglar för uppdragen att verkställa bönerna.

En 11-årig tjej berättar hur hon bad i samlingsalen när några killar kom och berättade att det var änglar nere vid sjön. Hon hade bett sedan hon var tre år att hon skulle få se en ängel, så hon gick dit ner. Hon fick se två änglar och blev så glad att hon började gråta. Efter en stund blev Guds närvaro så stark att hon inte kunde stå på benen längre, utan hon föll ner på stranden. Det gick inte att få kontakt med henne, så några ledare bar henne genom skogen upp till samlingsalen. När hon låg där på stengolvet, upplevde hon hur hon besökte himlen. Hon såg glimmande gator och glada människor. Jesus kom fram till henne och hon upplevde även att hon fick se sin storebror, som hade dött innan hon föddes. Fler liknande upplevelser från lägret finns dokumenterat i en bok som heter ”Vad hände sedan”.

Åttaåring såg änglar i en syn

Gabriella delar med sig av följande berättelse om när hon fick se änglar:

När jag var åtta år var jag med min kristna skola på en resa i Danmark. Vi gästade bland annat en kristen församling i en av städerna vi besökte. En kväll var vi också med på ett möte. Jag kommer inte ihåg vad predikan handlade om, eller vad de bad för efteråt, men jag gick i alla fall fram för förbön. Gud talade verkligen till mig när de bad.

Nu kanske du undrar om Gud verkligen talar till barn? Det är precis det han gör, av den enkla anledningen att de ofta lyssnar mycket bättre, och har en enklare tro än oss vuxna. Guds närvaro där i den stunden, var så stark att jag inte kunde stå på benen. Jag föll till golvet, och där jag låg på golvet såg jag en syn. Lilla jag stod mitt emellan två stora änglar. De var verkligen majestätiska, men absolut inga söta bokmärksänglar!

Man kan ju tro att när Gud sänder så stora änglar, måste han ha ett stort och långt budskap. Men det enda de sa till mig var att jag alltid, i hela mitt liv, skall vara noga med att be om förlåtelse för mina synder. Att detta var det enda de sa till mig kan ju låta lite futtigt, men för en åttaåring var det alldeles tillräckligt stort. Det är ju faktiskt alldeles tillräckligt för oss alla. Genom Guds kärlek till oss, finns ju alltid den befriande förlåtelsen där för oss genom Jesus. Det är bara att sträcka sig ut och ta emot den! Att leva i synd innebär att vi vänder Gud ryggen och gör saker som skiljer oss från umgänget med honom. Men han vill alltid ge oss av sin kärlek – oavsett om man är åtta eller 88!

Änglaljus

En numera vuxen kvinna, som är verksam som pastor med en stark kärlek för människor som inte fått möta Jesus, heter Gunilla. Hon berättar här vad som fick henne in på denna bana i livet:

Jag kommer inte från en kristen familj, men gick i söndagsskolan och tog emot Jesus som nioåring. Jag behövde bli starkare i min tro efter en tid, och när jag var 15 år stängde jag

in mig i mitt rum och böjde mina knän i bön: – Gud, jag släpper dig inte förrän du har välsignat mig, och nu ligger jag här tills du kommer!

Jag började be Gud om förlåtelse och bad att han skulle rena mitt hjärta, för jag visste att jag gjort fel ibland. Hela rummet fylldes med ens av Gud härlighet. Det var ett himmelskt ljus, och där stod en vit gestalt. När jag tittade upp i gestaltens ansikte, lyste det emot mig som en stor sol. Jag blev alldeles bländad och jag sa: – Gud, detta kan jag leva på hela mitt liv!

Denna händelse kom att betyda oerhört mycket för mig. Jag tror att det finns änglar och övernaturliga krafter, att Gud kan skicka änglar till både beskydd och för att ge ett budskap. Efter denna händelse blev jag totalt förvandlad. Min familj märkte skillnad, liksom mina kompisar. Människor som jag förut haft svårt för, kunde jag möta med kärlek. Jag blev känsligare och mer tålmodig, och jag kunde vara vänlig även mot människor som inte var det mot mig.

Min övertygelse är, att om man får uppleva ett starkt möte med Gud, då förändras man. Men då menar jag ett möte i hjärtat, inte bara en syn eller en upplevelse. Med andra värderingar och ett nytt synsätt på hela livet, kan man leva i kärlek till andra människor med den kraft Gud ger.

Mirakel i muslimskt land

Anita berättar:

Detta handlar inte om änglavakt, men om ett övernaturligt ingripande som är vanligt i muslimska länder. Genom drömmar och syner ser man Jesus, och under de senaste åren har detta blivit mycket vanligt.

Jag träffade en gång en ung man, Abdullah, som kom från ett strängt muslimskt land, som var på besök i vår församling. I hans land är det dödsstraff för den som konverterar till kristendom. Hans berättelse om hur han mötte Jesus var helt enorm. Det hände innan han blev tonåring. Han hade haft hemska

mardrömmar om att han dog och inte blev insläppt i himlen. Föräldrarna prövade allt för att han skulle bli fri från drömmarna som plågade honom oavbrutet. Den muslimske prästen hade ett gott råd att ge pojken: – Memorera Koranen! Så det började pojken lydigt göra.

En dag när Abdullah satt och memorerade, stötte han på namnet ”Isa” (=Jesus). Då kunde han inte fortsätta läsa vidare. Han började istället be till Jesus, och upptäckte att mardrömmarna upphörde. Jesus kom istället regelbundet till honom i drömmarna, och han undervisade pojken om det kristna livet. Den undervisningen kunde han annars inte få, eller ens höra talas om, i sitt land. Inget är omöjligt för Gud! Inte ens ett helt land med gränser som är stängda för Jesus kan hindra honom från att nå dig med sin kraft! Sådana här upplevelser är inte ovanliga i muslimvärlden.

Kapitel 5

Änglar på annorlunda uppdrag

*”Mitt folk skall bo i fridfulla hem,
i trygga boningar och på säkra viloplatsen.”*
Jesaja 32:18

Vi människor kan tydligen försätta oss i de mest konstiga situationer genom omdömeslöshet, tanklöshet eller vad det nu beror på. Vi hamnar helt enkelt i knipa ibland, som kan utveckla sig till att bli mycket allvarliga situationer, om vi inte får hjälp. Det här kapitlet handlar om annorlunda uppdrag som änglar kan skickas ut på. Då kan det bli ganska lustiga räddningsaktioner som änglarna får ge sig in i. Eller så är de bara med för sitt eget höga nöjes skull, kan man tycka. De är i alla fall uppenbarligen intresserade av att ge en synskadad människa hjälp med att spela boll, som du kan läsa om i detta kapitel!

Änglar rycker också ut för att rädda djur, är det inte fantastiskt? Ett husdjur kan för många bli en kär vän, som man vårdar och sköter med stor kärlek. Ibland hör man berättelser där djuren har fått rycka in som ”änglavakter” också, när de räddat sina hussar och mattar i livshotande situationer. Men också på andra sätt, kan djur vara inblandade när änglar är i farten. Till exempel fisk, som i denna berättelse:

Fiskaren

Ali och Fatima kom som politiska flyktingar till Sverige från Iran 1989, med sina två små flickor. De hamnade på en flyk-

tingförläggning i norra Sverige. Där träffade de ett annat par från sitt hemland, som var kristna. Efter en tid tillsammans med det kristna iranska paret, beslutade Ali och Fatima sig för att tro på Jesus och ta emot honom i sina liv.

De fick uppehållstillstånd i Sverige och flyttades till en stad i mellersta Sverige. Ali utbildade sig till bagare, och 1993 öppnade de bageri och konditori. Ekonomiskt var det tufft de första åren, men de var övertygade att Herren skulle välsigna deras företag. Genom släkten i Iran fick de höra att den propaganda som spreds i Iran, var att alla som flytt från landet till väst, fick utstå svåra lidanden. Propagandan sa att det inte fanns tillräckligt med mat. Varor som grönsaker, frukt, kött eller fisk var det stor brist på och absolut inga färska varor fanns. Folk svalt, helt enkelt, påstods det.

1994 skulle Fatimas föräldrar komma på besök för första gången. De skulle stanna en månad, och de frågade vad de behövde ta med för mat då. De kunde inte övertygas om att det fanns mat i Sverige, så när de väl fick se utbudet i affärerna, blev de mäkta förvånade!

Det var vinter när föräldrarna kom, och en mycket kall period med mycket snö. Under den månad som föräldrarna var på besök, började något mycket annorlunda hända för Ali och Fatima. En morgon kom en man in på konditoriet och ville ge dem färsk, nyfångad fisk. De frågade naturligtvis hur mycket fisken kostade, men han svarade att han kunde ta lite av gårdagens bröd. De plockade fram några påsar med bullar, men han tog ytterst lite och insisterade på att få betala för det. Han ville inte ta emot något gratis. Han betalade en symbolisk summa och cyklade iväg i vinterkylan. Ali och Fatima tyckte det hela var märkligt. De hade aldrig sett mannen tidigare. Han hade allmänt ett ”udda” utseende, men de tyckte att han verkade väldigt snäll och vänlig.

Ett par dagar senare kom den märklige mannen tillbaka med mer färsk fisk. Han tog åter lite av gårdagens bröd och lämnade pengar för det. Fisken var så nyfångad att den fortfarande levde.

Ali fyllde en balja med vatten och släppte ner fisken som sprattlade i baljan tills det var dags att tillaga den. Mannen fortsatte sedan att komma lite drygt ett par gånger i veckan med färsk fisk. Fiskarna vägde flera kilo per styck, och leveranserna pågick under hela tiden som föräldrarna var på besök. Ali och Fatima fyllde frysen och föräldrarna förundrades över tillgången på mat och den generositet som deras dotter mötte i det nya landet. När föräldrarna rest hem, upphörde fiskaren att komma, och han har aldrig synts till mer.

15 år har nu gått när de åter igen påminner sig om denne märklige man. Vem var han? De svarar utan minsta tvekan: – Det var Herren som sände en ängel med färsk fisk till oss. Vi är helt övertygade om att det var en ängel.

Familjen sparade faktiskt lite av fisken flera år i frysen, bara för att påminna sig om Herrens omsorg!

Lyfte häst och timmerlass

Ingegärd berättade om en äldre kvinna från Österbotten i Finland, som för många år sedan talade i ett radioprogram om tiden under andra världskriget. Då blev många kvinnor ensamma med allt arbete på gårdarna, eftersom männen var inkallade till krigstjänst vid fronten. Det var en svår tid och den här kvinnan hade själv blivit ensam på sin gård med allt arbete, med djuren, jordbruket och även skogsarbete.

Ett tillfälle som hon mindes särskilt väl, var då hon drog hem ett timmerlass med hästen. Plötsligt gled kärran med timret ner utefter dikesrenen, och hästen var på väg att dras med. Hon smackade åt hästen och drog i tömmarna, men hästen orkade inte. I denna desperata situation, ropade hon till Gud om hjälp. Då hände något fullständigt oförklarligt: hästen och hela timmerlasset stod plötsligt mitt på vägen igen! Det var som om någon helt sonika hade lyft upp både häst och timmerlass i ett grepp. Hon blev mycket omtumlad, men var oerhört tacksam

till Gud. Hon var helt övertygad om att Gud hade sänt änglar för att hjälpa hela ekipaget i den svåra situationen.

Glad över den lyckliga utgången för något som hade kunnat sluta allvarligt illa, fortsatte hon sin färd. Hon mötte då en äldre man, som frågade: – Hur i all världen fick du upp lasset? Mannen hade nämligen på avstånd sett vad som utspelat sig, och han kunde inte begripa hur det hela hade gått till. – Änglarna lyfte upp lasset, förklarade kvinnan.

Kameran åter i Business Class

Ingrid och hennes man reste till Thailand på semester sommaren 2007. De skulle byta flyg på Bangkoks flygplats tidigt på morgonen, och hade ont om tid. För att hinna, sprang de genom den enorma flygplatsen, men kom alldeles för sent på att de glömt kameran på förra planet!

De insåg att de inte skulle hinna springa tillbaka efter kameran, men Ingrid skickade snabbt upp en bön till Gud om hjälp: – Gud, du som har all makt i din hand: tack för att du kan sträcka ut din hand och låta oss få tillbaka kameran! Hon tänkte att Gud kan göra det omöjliga.

De hade några härliga semesterdagar i Thailand, innan de återvände till Bangkoks flygplats på hemvägen igen. De valde incheckning bland hur många som helst lite ”på måfå”, och stod där i kö i en timme, innan det blev deras tur. Då hände faktiskt det omöjliga: en man bakom disken lyfte upp en liten papper-spåse, innehållande kameran! – Vill ni ha tillbaka er kamera? frågade han.

Mer än överlyckliga över att kameran kommit tillräta, fick de ännu en överraskning: – Önskar ni få plats i Business Class istället? frågade mannen vidare. Det hade varken Ingrid eller hennes man varit med om förut, men var tacksamma för erbjudandet förstås. Semesterresan avslutades på ett alldeles fantastiskt sätt, och paret funderade över hur Gud hade fått till det hela så finurligt. På en sådan enorm flygplats, är sannolikheten att få tillbaka en kvarglömd kamera i stort sett lika med noll. Men Gud hade hört bönen, och sänt en ängel att återbörda kameran till sin rättmätige ägare igen! Hur skulle det annars ha gått till? Det stod nämligen inget namn på påsen!

Himmelsk rengöring

Jan, en bonde i Värmland, som trodde på Gud, hade tillfälligt anställt en man som skulle göra rent i en skördetröska. Maskinen behövde nämligen service, innan de körde igång för säsongen. Året innan hade det varit besvärliga skördeförhållanden. Det hade kommit in lera och jord m.m. i maskinen, som täppt igen röret där säden skulle passera. Det fanns vassa saker, och det var trångt inne i maskinen. Tillsammans började de peta bort leran. Efter en stund gick de in och åt frukost, men under fru-

kosten började Jan tala om Gud med mannen, vilket var något han vanligtvis inte brukade göra med folk hur som helst. Den här gången kände han sig dock väldigt angelägen om det, och manad att tala med mannen om Bibelns budskap. Han talade om hur man blir frälst, och att Gud är en god Gud.

Det var dyrbar arbetstid för en bonde i skördetid som ”förspilldes” medan de satt och pratade där i köket. Men Jan tänkte med viss nonchalans i hjärtat: ”Jag bjuder väl Gud på den här tiden”. Efter ungefär två timmar gick de tillbaka till arbetet igen. Jan skulle då släppa ut djuren som stod och väntade på bete, och mannen skulle fortsätta med skördetröskan. Efter en kort stund kom han springande in i ladugården. Chockad berättade han att det inte fanns någon lera kvar i röret, och inte minsta tillstymmelse till skräp i maskinen! Inte ens det skräp som de båda männen tidigare hade rakat ur med stor möda, fanns kvar längre. Skördetröskan var absolut helt ren! Det var ofattbara mängder smuts som var spårlost borta. Jan svarade lika häpet, att det måste ha varit en ängel med dammsugare som varit där!

Efteråt tänkte han på vad han övermodigt hade sagt till Gud. Då förstod han verkligen att Gud aldrig blir oss något skyldiga. Om vi ger till honom, så ger han mycket mer tillbaks! Att rensa ur röret hade inneburit en eller två dagars jobb, plus blodiga fingrar. Mannen som hjälpte till med rensningen kom inte till tro vid det här tillfället, men episoden hos den här bonden är något han minns så snart de möts!

30 ton lyftes ur dyn

Ingegerd hade beställt sand till sin strandtomt under vintern 2008. Lastbilen vägde säkert 15 ton, och sandlasset 15 ton, en totalvikt på ca 30 ton. Man tänkte att då marken fortfarande var frusen, skulle man kunna köra ner lasset ända fram till stranden. Chauffören bestämde sig för att backa ner den sista biten, för att sedan tippa sanden så nära strandkanten som möjligt. Det man

inte hade upptäckt, var att marken inte alls var frusen närmare stranden! Bakhjulen började sjunka ner i marken, och chauffören kände att bilen fastnat. Han försökte köra framåt igen, men det gick inte. Bilen sjönk bara djupare ner i den sankna marken och blev liggande på hjulaxeln.

Chauffören klev ur och konstaterade att han satt ordentligt fast. Han ruskade på huvudet och pratade nervöst. Ingegerd stod och såg på, blev naturligtvis orolig och kände sig hjälplös. Men hon började be tyst för sig själv att Herren skulle sända änglar och lyfta upp bilen. Chauffören satte sig i hytten igen och gjorde ett desperat försök att köra framåt. Då plötsligt liksom lyfts bilen upp, och den får fäste på fast mark igen. Chauffören kör iväg en bit där han stannade och gick ur bilen, påtagligt lättad, och berättade hur bekymrad han varit. Då kunde inte Ingegerd låta bli att berätta hur hon tillkallat hjälp av Herren. Chauffören verkade lite ovan vid tanken att Gud kan sända änglar till vår hjälp! Han såg lite förvånad ut, men konstaterade att ”så måste det ju ha gått till!”

Ängel hjälpte hund i hiss

Eva var med om en skakande upplevelse. Hon bodde på nionde våningen i ett höghus, och brukade ta hissen. När hon en dag klev ur hissen med sin hund, backade hunden oväntat tillbaka in i hissen igen. Hissdörren smällde igen och hissen började gå ner med matte utanför och hunden på väg ner ensam. Hunden, som väger 30 kilo, hade strypkoppel med 40 cm nylonrem. Matte höll andra änden av kopplet utanför dörren. Hon släppte det, men handtaget på kopplet stoppade upp vid dörren. Hunden riskerade att bli strypt.

Hon rusade nerför trapporna för att stoppa hissen, men hittade den inte någonstans. Under tiden ropade hon på Jesus. Tillbaka på nionde våningen hämtade hon en kniv i lägenheten och skar av bandet vid hiss dörren. Cirka sju minuter hade nu

passerat. Efter ytterligare en språngmarsch till bottenvåningen och upp igen, kunde hon konstatera att hissen fastnat och stod nästan på åttonde våningen. Genom hissönstret såg hon att hunden levde!

När hissreparatören kom 25 minuter senare, vevade han ner hissen för hand så att dörren kunde öppnas. Hunden var helt oskadd. Detta trots att den hängt länge i kopplet vid hisstaket. Den var inte ens rädd för hissen när den några timmar senare skulle ut igen. Det verkade inte finnas någon annan förklaring

än att någon hållit upp hunden så att den inte stryptes eller ens blev rädd! I Psaltaren 36:7b finner vi ordet: ”Både människor och djur räddar du, Herre.”

Tagen på bar gärning

Katarina berättar om hur en ängel tog henne på bar gärning, när hon skulle stjäla mat i en affär:

Under tonåren var jag svårt sjuk i anorexi och bulimi. Ena dagen svälte jag mig, för att nästa dag hetsäta och kräkas upp alltsammans. Det är ett missbruk fullt jämförbart med vilket annat missbruk som helst, och det drev mig till saker som jag verkligen hatade att göra. Ändå gjorde jag det. Det hände till min stora skam, att jag stal mat i affären för att tillfredställa begäret. En gång när jag stod vid butikshyllorna för att stjäla, kände jag att någon stod bakom mig, så som man gör när någon kryper upp alldeles bakom en. Precis innan jag skulle vända mig om, hörde jag dessutom högt och tydligt en varm röst säga mitt namn, lustigt nog med en lätt ekoeffekt: ”Katarina!” Jag hoppade till och studsade runt – men såg ingen stå där. Jag kom av mig och tog inget. Dessutom fick jag en rejäl tankeställare. Det kändes väldigt förvirrande, för jag hade hört rösten så tydligt och känt närvaron så påtagligt. Då tänkte jag att det måste ha varit en ängel, och rösten jag hört ekade inom mig. Den kändes både kärleksfullt och varnande på samma gång, och det förvirrade mig ännu mer.

Till slut blev jag mycket medveten om att jag var iakttagen av Gud – han hade mig på kornet, verkligen! Detta förföljde mig ett tag, kan jag säga. Händelsen och flera andra som följde på denna, drev mig bokstavligt talat till att be Gud om nåd. Minns inte hur lång tid det tog innan jag senare till slut blev frälst. Och då gick det som det ofta gör när man blir det: jag blev slutligen fri från både matmissbruk och snatteri!

Efter några år ringde jag till butiken där jag snattat, för jag hade en skuld där. Jag kände att Gud ville att jag skulle betala tillbaka, och jag hade en summa som jag ville betala. Butiksägaren blev väldigt förvånad och undrade varför. Jag berättade att jag blivit frälst och ville göra rätt för mig. Då sa han att han aldrig varit med om något liknande.

Änglar på jobbet

Som lärare kan man behöva övernaturlig hjälp. Marie, som var nyutexaminerad lärare, hade problem med en klass yrkeselever på gymnasiet. Hon var ung och oerfaren och klassen bestod av enbart 16-åriga grabbar, som inte alls hade lust att läsa engelska.

Vid ett tillfälle skulle eleverna med hjälp av bandspelare spela in dialoger som de själva skrivit, men helt plötsligt var kassetbandet spårlöst borta. Någon hade stulit det, men vad skulle hon göra? Hon kunde inte kroppsvisitera dem, och om hon fick ett ilsket utbrott, skulle de bara bli roade. Hon stod framför klassen och kände sig ganska hjälplös.

Eftersom hon nyligen läst en bok om änglar, att de är utsända för att vara människor till tjänst, bad hon tyst: – Gud, skicka en ängel att plocka fram kassetbandet åt mig. I samma ögonblick ramlade kassetten i golvet ur en av pojkarnas jacka. Den skyldige såg häpen ut. Han var avslöjad och läraren blev uppmuntrad. Änglarna var med henne i klassrummet!

Röd plånbok osynliggjord

Ingrid skulle passa sina brorsbarn när föräldrarna skulle resa bort. På morgonen i bilen på väg till dem talade hon med Herren och bad att änglarna skulle hjälpa henne, och att de skulle ta vid där hennes händer och fötter inte räckte till. Dagen flöt bra,

och det var full fart på småbarnen. Vid middagstid åkte de till McDonald's för att äta. Det var lite rörigt och samtidigt ringde mobilen. Den låg längst ner i väskan och hon fick plocka upp en del saker för att hitta den. När samtalet var slut, skyndade hon ut med barnen till rutschkanan utanför. Ett par timmar senare när de var hemma igen, ringde mobilen. När hon öppnade sin väska upptäckte hon att plånboken saknades! Hon tänkte efter och kom på att den blivit kvar på McDonald's, på bordet. Där var ju så mycket folk och hennes stora röda börs skulle synas väldigt väl. Det var ganska mycket pengar i den förutom bankkort, körkort och andra viktiga handlingar. En stund kände hon sig alldeles kallsvettig innan hon ropade till Gud: – Du kan göra den osynlig – jag behöver inte oro mig!

Ingrid tog barnen i bilen och körde tillbaka samtidigt som hon tackade Jesus för hans omsorg. Hon skyndade sig in, och väl synlig på ett bord låg den röda börsen – orörd mitt bland alla människor, trots att det gått flera timmar.

Bollspelande änglar

Anita berättar:

För några år sedan upplevde jag ett särskilt beskydd. Jag stod på en meterhög trappstege och målade en vägg. När jag skulle gå ner råkade jag kliva ner vid fel sida och föll handlöst mot golvet med penseln i handen. Höften tog första stöten och det kunde ha gått väldigt illa. Märkligt nog kändes det som att landa i bomull. Det blev varken blåmärken eller ömma punkter. Det kändes som om en ängel lagt ner mig försiktigt på golvet.

I tidigare böcker har jag berättat om hur jag trots synskadan (bara 2 % syn) ändå ibland, helt oförklarligt, kunnat göra jättebra prestationer i olika bollsporter. Det har stått klart för mig att det måste vara änglar som är med och hjälper mig, och de har säkert lika roligt som jag!

Under min högskoleutbildning i USA, fick jag ett tilltal från Gud genom en kvinna som inte kände till mig alls. Hon hade en hälsning från Herren: ”Jag ska hela dina blinda ögon.

Till dess ska du gå i tro som om du redan kan se, så skall jag göra resten”. Så jag spelade amerikansk baseboll flera gånger i veckan under säsongerna som man ju gör där. Jag bad Jesus hjälpa mig då jag började snurra runt med bollträet, precis när bollen kastades emot mig från cirka 10 meters håll. Jag såg naturligtvis ingen boll, men träffade och sprang! Man sade att jag spelade bättre än de flesta i klassen, och ändå var de andra seende och uppvuxna med baseboll. Trettio år senare spelade jag brännboll i vår församling. Det måste änglarna också ha tyckt var extra kul, för då varvade jag fyra gånger – men det gjorde inte min pastor!

När jag skulle bowla för första gången i mitt liv, fick jag hela 225 poäng – riktigt proffsigt, alltså! Ängeln måste ha lagt upp ett stort leende när bowlinghallens föreståndare frågade om jag ville representera dem i tävlingar. Själv tyckte jag att det var jättekul att berätta att jag var nästan blind, att jag inte såg käglorna och att jag aldrig spelat bowling tidigare!

Osynliggjord

Anita berättar:

Broder Andreas var en missionär som smugglade biblar till öststaterna. Min pappa hade just läst boken *Guds smugglare*, som handlar om hur Gud gjorde märkliga under, så att gränsvakterna inte ens såg biblarna som låg fullt synliga i bilen.

Inför min stipendiatresa till New York 1969 ville Gud föröka både min och mina föräldrars tro på honom, så att vi inte skulle vara så fokuserade på allt farligt som kunde tänkas hända där borta. En söndagseftermiddag innan resan till New York, åkte jag tillsammans med mina föräldrar till Lund. Vi promenerade på stan, men eftersom jag inte var så förtjust i skyltfönster, gick jag till en gudstjänst i en kyrka istället. Jag sa till mina föräldrar att jag skulle sitta vid dörren så att de kunde komma in och hämta mig nära de var klara.

Tiden gick och de kom inte. Mötet tog slut, och jag pratade med folk när mina föräldrar äntligen dök upp. – Var har du varit? frågade de upprört. – Vi har letat överallt efter dig, du var ju inte på mötet och vaktmästaren vid dörren sa att han inte hade sett dig!

Jag bar en röd byxdress som syntes på långt håll, och hade bara suttit några meter från ingången där både pappa och vaktmästaren stått och tittat efter mig. Pappa tyckte att vi fått en verklig demonstration i stil med vad han läst i boken om *Guds smugglare*. Det måste vara så här det går till när man hindras från att se! Det här blev uppmuntrande både för mig och mina föräldrar inför resan. Jag skulle visserligen inte smuggla biblar, men nu visste vi att Herren kunde beskydda mig i farliga situationer även på ett sådant sätt att han kunde göra mig osynlig om så skulle behövas!

Under de elva år jag bodde i USA, var jag aldrig med om någon farlig incident (inte som jag vet om i alla fall!). Vad jag kan tänkas ha blivit räddad ifrån, lever jag i lycklig okunnighet

Änglavakt

om. Men jag är oerhört tacksam för att Gud lärde oss lita på hans beskydd och omsorg innan jag reste iväg.

Kapitel 6

Helande, kärlek och omsorg

*”Ropa till mig på nödens dag,
så skall jag rädda dig,
och du ska ära mig.”*
Psaltaren 50:15

Det finns gott om berättelser där människor upplevt sig fått styrka, genom att en ängel kommit och förmedlat den extra kraft som behövts i situationen. Det kan röra sig om människor som hamnat vilse och är utan mat och dryck under alldeles för lång tid, men som upplevt att en ängel gett dem så att de överlevde tills räddningsmanskapet äntligen kom fram. Det kan också handla om att få uppleva kärlek, när hjärtat är färdigt att brista av törst efter innerlig värme. Här får vi ta del av mycket märkliga berättelser, där läkedom har kommit till människor via en ängel. Det är svårt att beskriva i ord vad som egentligen händer när sådana här saker inträffar, man blir faktiskt mållös och smått förvirrad över den storhet som utspelas inför ens ögon. Det är mirakler, helt enkelt!

Ängel kom med ny njure

Det här är berättelsen om mirakler formligen staplade ovanpå varandra! Vad den här familjen har fått uppleva av övernaturliga ingripanden, har dokumenterats väl. Berättelsen har figurerat i flera olika media Vi återberättar den så som den skildrats i

tidningen Junia, eftersom den är högst speciell och synnerligen läsvärd!

Kan man tro på mirakler när allting envist verkar peka på motsatsen? Möt Meri-Mirja som vet att mirakler finns. Hon har en helt makalös berättelse att dela med sig av. Den handlar om tro och tålamod genom verkligt tuffa tider.

Meri-Mirja var en finsktalande 20-årig tjej som packade väskorna för att arbeta hos en barnfamilj här i Sverige. Pappan i familjen hade fått cancer, och familjens mormor var också sjuk. Hon hade lungtuberkulos, så läkarna ville därför undersöka alla som levt nära familjen. Också Meri-Mirjas lungor röntgades. Då hittades en tumör i hennes högra lunga, och detta blev bara en liten föraning om vad som skulle komma.

Efter att tumören i lungan opererats bort, hittades fler tumörer. En satt mellan lungan och hjärtat. Ytterligare en satt på andra lungan, och ännu en i magen. Trots detta kan Meri-Mirja nu berätta om vad hon fick uppleva på sin väg mot frihet från både cancer och andra sjukdomar. Hon inte bara överlevde, utan blev fullständigt frisk. Hon till och med fick nya organ – utan transplantation! Och mer ändå: även hennes närmaste fick uppleva en lång rad fantastiska mirakler. Meri-Mirja berättar om tiden närmast upptäckten av alla cancertumörer i sin kropp: – Ganska snart påbörjades en tuff strål- och cellgiftsbehandling. Jag blev självklart rätt dålig, minns Meri-Mirja. – I början bad jag inte speciellt om att Gud skulle hela mig. Jag bad bara att Gud skulle göra *någonting* – ta mig till himlen kanske. Det var jobbigt att vara så oerhört beroende av andra. Läkarna hade berättat för mig att jag bara hade högst ett halvår kvar att leva.

Men behandlingen pågick i ett och ett halvt år. När hon trots sitt tillstånd genomlevt ett helt år över tiden trots krävande behandlingar, kom så sommaren 1994. Då var Meri-Mirja riktigt illa däran. Hon hade tappat allt hår, vägde 38 kg och var 174 cm lång. Hon tog sig ändå till ett kristet möte. Där fick Meri-Mirja en syn: – I en syn fick jag se hur jag befann mig på andra sidan av en lång tunnel. Mellan mig och tunneln, stod det massor av

små skålar. Någon sa till mig att det var alla människors böner till Gud i dessa skålar. Och jag visste att det var många som bad väldigt mycket för mig!

Någon gång efter denna händelse, märkte Meri-Mirja att hennes kondition började bli bättre, fastän tumörerna fanns kvar. Under julveckan, ett halvår efter att hon fått synen, undersöktes hon igen. Nu var lungorna helt rena, tumörerna på lungorna fanns inte mer. Meri-Mirja reste då till en konferens och där bad de för henne. Efter att man bett för henne där, försvann också de andra två tumörerna mirakulöst från kroppen. Men Meri-Mirja ställdes då inför nya utmaningar: – Jag var nu tvungen att sluta upp med cellgifterna. Det visade sig att njurarna hade tagit skada. Den ena fungerade dåligt, och den andra fungerade inte alls. Jag fick dialys och sattes på väntelista för transplantation.

Situationen blev ännu mer kritisk då man inte fick tag på någon njure som kunde transplanteras till Meri-Mirja. Läkarna beslutade sig då för att operera bort den vänstra njuren. Men när de började planera för operationen, hade Meri-Mirja något att säga till läkarna: – Nej, jag ska vänta på att Gud sänder en ängel till mig. Ängeln ska ha en ny njure med till mig!

Det mottogs säkert med viss skepsis hos de flesta, men Meri-Mirja var helt uppslukad av tanken: En ängel skulle komma till henne med en helt ny njure. Hon anade att sjukhuspersonalen trodde att hon blivit alldeles galen. Hon tittade ofta ut genom fönstret när hon låg med dialysapparaterna och tänkte: ”kommer det någon ängel nu?” Det gjorde det inte - det kom ingen ängel.

Under våren 1996 måste njuren absolut tas bort. Prover togs och en operationsdag bokades. Kvällen innan operationen var Meri-Mirja hemma hos en väninna, och de bad till Gud om hjälp. Meri-Mirja upplevde inget särskilt, men hennes väninna kände att de fått svar från Gud. Väninnan höll det däremot för sig själv. Så kom operationsdagen: – Jag packade och åkte till Göteborg, skrevs in och så tog de prover. Men de ville ta yt-

terligare prover, för det var något som inte stämde. Vårderna var alldeles för bra och kunde inte ha förändras så fort. När de kom tillbaka med resultatet, ville de ta mig till röntgen också för att kolla. Läkarna var uppenbarligen förvirrade av provresultaten, så de blev tvungna att titta efter ordentligt. Meri-Mirja fick därför genomgå en titthålsoperation för att njuren skulle kunna kontrolleras. När hon vaknade upp från narkosen, satt en läkare bredvid henne och frågade: – Såg du den där ängeln?

Där det förut funnits en död njure, fanns nu i stället en alldeles ny njure. Vävnaden såg ut som den hos ett nyfött barn, förklarade läkaren. Meri-Mirja har aldrig mer behövt någon dialys sedan dess. Och visst kan hon berätta om änglabesök - men först *efter* att miraklet bekräftats av läkarna: – Jag såg ingen ängel då, den kom senare. Andra natten hemma efter titthålsoperationen, vaknade jag av att det var så ljust i rummet. Det första jag tänkte var att jag måste ha glömt att släcka. Men det var inte någon lampa som lyste: – Då såg jag en ängel stå mitt i rummet! Den var så stor att den måste böja på huvudet, och den hade ett svärd riktat mot golvet. Då förstod jag att all kamp var över. Sedan dess har jag inte haft problem med min hälsa, kan Meri-Mirja berätta.

Med en sådan erfarenhet borde livet verkligen ha tagit en ny vändning för Meri-Mirja. Under förlovningstiden med sin blivande make, var det en läkare som undrade om hon berättat för sin fästman att hon aldrig skulle kunna få barn. Hennes inre organ hade blivit så skadade av cellgift och strålbehandlingar, att en graviditet inte var möjlig. Men hon fortsatte lita på Gud, och strax efter bröllopet blev hon ändå gravid. Då uppstod i stället farhågor för att barnet skulle vara skadat. Ändå var det en lycklig mor som höll ett fullt friskt gossebarn i sina armar efter förlossningen. Miraklerna verkade bara inte ta slut. Meri-Mirja fick nämligen uppleva ännu fler: – Efter min andra graviditet var jag på efterkontroll. Man undersökte med ultraljud och konstaterade då att allt var okej. Man visade mig på skärmen: ”Där är livmodern, den ena äggstocken och den andra

äggstocken.” Det underliga med detta utlåtande av ultraljudet var dock en sak: hon hade bara *en* äggstock! Meri-Mirja berättade då att den andra äggstocken tagits bort när hon var ung, i samband med en blindtarmsoperation - dessutom hade hon ju haft cancer. Den överraskade läkarens kommentar blev: – Och du har *två* barn?!

Läkaren ville kontrollera hennes uppgifter och sände efter journaler. Han kontaktade även andra kollegor som haft med Meri-Mirja att göra. Hennes uppgifter var ju helt korrekta, men hur var det möjligt att hon kunde ha *två* äggstockar igen? Ingen kunde förklara hur detta skett. Meri-Mirjas har förstås en egen förklaring: – Gud har skapat mer än ett nytt organ i min kropp! Meri-Mirja och hennes make är numera en lycklig fembarnsfamilj!

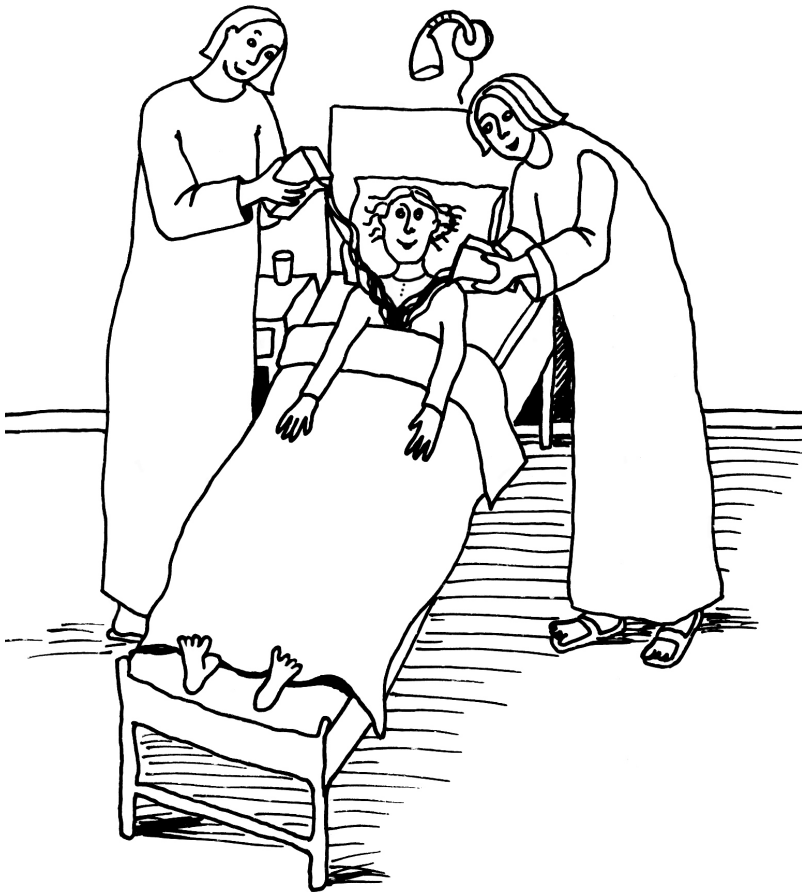
Allt hopp var ute

En äldre kvinna låg inlagd på sjukhus. Hennes vita blodkroppar var i antal alldeles för få, och hon höll på att få blodförgiftning i hela kroppen. Läkarnas ansträngningar gav inget resultat. Ett synligt problem var att sårerna efter kanylerna inte läkte ihop. Kvinnan bad sin make ringa till församlingen Arkens förbönstelefon i Kungsängen, där man bad för människor som ringde in sina behov. En god vän till Anita satt just då vid denna telefon. När maken berättat situationen hörde kvinnan vid förbönstelefonen sig själv säga: – Det är lätt för Gud. Änglar ska komma med nya blodkroppar.

Mannen svarade: – Ja, det ska jag hälsa henne. När han berättade detta för sin fru, tog hon emot det med glädje. Inför sina inre ögon, såg hon också vilken vägg änglarna skulle komma igenom. De kom inte första natten, men den andra natten kom de vita änglarna, precis så som hon hade sett det i sin syn. De hade var sitt paket insvept i en linneduk, och de öppnade paketet och hällde in något i bröstbenet.

Änglavakt

På morgonen sade hon till läkaren: – Titta, såren håller på att läka! Läkaren svarade henne bara lite förstrött: – Ja, ja. Utanför dörren mötte han maken, och till denne sade läkaren: – Hon säger att hon håller på att helas, vad ska vi tro om det? – Ja, det ska vi tro på, svarade maken. Vid provtagningen senare samma dag, hade värdena gått upp och frun fick åka hem! Nya provtagningar några dagar senare, visade att hon hade toppvärden.

Trygghet i ängelns närvaro

En dam som heter Sofia har berättat följande händelse, som visar hur otrygghet och ångest kan bytas mot full visshet om trygghet, när vetskapen finns om att Herren har sänt änglar att vaka över oss. Sofia berättar:

Vi stod inför en förändring i vårt boende, min man och jag. Vårt dåvarande boende var dyrt, därför hade vi börjat se oss om efter något annat. Min man längtade till sin hembygd, så vi hörde oss för om något tänkbart i de trakterna. Vi hade redan tidigare hört oss för om ett eventuellt sommarboende i området, men utan resultat.

En dag fick vi ett erbjudande om att få köpa ett ställe av en släkting som vi några år tidigare hade tillfrågat, men det var inte möjligt då. Det var ett vackert naturskönt ställe. Men när jag började tänka på att bo där så fick jag ångest. Huset låg vid en stor väg, och man kunde inte se någon granne. Det var bara skog runtomkring.

När jag började tänka på allt som kunde hända där i avskildheten, fick jag ännu mer ångest. När vi äntligen stod inför möjligheten att bosätta oss på det efterlängtrade stället, hade Sverige hunnit förändrats. Från att tidigare ha varit ett tryggt land att bo, kunde man varje dag läsa om våld och mord. Tidigare hände det väldigt sällan.

När det kändes som mest ångestfyllt, fick jag i en syn se platsen vi funderade på. Ovanför garaget stod en stor vitklädd ängel, som stängde av vägen mot infarten från stora vägen. På ett ögonblick försvann all min ångest och fruktan! Herren var med oss! Vi köpte stället och har bott där i snart tio år. Min man flyttade hem till Herren för ungefär ett halvår sedan. Fastän jag till och från har bott ensam på gården, har jag ändå hela tiden känt mig trygg.

Änglabesök i sovrummet

Titti berättar om hur hon och familjen fick ny styrka under en mödosam period under 1990-talet:

Det hade varit en längre tid med en massa svårigheter, på flera områden. Vi hade fått inbrott, hela familjen drogs med besvärliga infektioner, vi blev lurade på pengar och en mängd andra saker.

En natt vaknade vi av att det blev så ljus i rummet. Vi trodde båda att det var något av barnen som varit uppe och glömt en lampa på, men det var det inte. Vi försökte lokalisera ljuskällan, fastän vi båda egentligen kände att det inte handlade om ett vanligt ljus. Det såg inte alls ut som när en lampa är tänd, eller som när billjus lyser in i en springa mellan gardinerna. Det var helt enkelt inte något ljus alls i den bemärkelsen. Det var en närvaro i det märkliga ljuset, men min man som var så trött orkade inte engagera sig mer i det. Han lade kudden över huvudet i ett försök att slippa se ljuset, så trött var han.

Jag fortsatte titta efter ljuskällan i rummet. Det diffusa ljuset blev då mer koncentrerat till en ellipsliknande form, alldeles mitt i rummet bredvid sängen. Då blev jag klarvaken och väldigt medveten om att det var en ängel på besök! En varm närvaro spred sig i rummet, det kändes så tryggt. Och när den trygga känslan hade etablerat sig i mig, såg jag ljuskägglan ändra form. Den tryckes först ihop till en stor boll, och minskade till ungefär en basketbolls storlek, som rörde sig sakta emot mig. Det var en förunderlig känsla. Vanligtvis hade man kanske blivit rädd, men det fanns bara frid och trygghet. Även när bollen sakta rullade fram över sängen, rakt mot mitt huvud – och in! ”Ljusbollen” rullade verkligen in i mitt huvud, och det kändes varmt och fortfarande tryggt och fridfullt. Den stannade upp där, och mitt i mitt huvud hörde jag: ”Det är rätt det ni gör, bara fortsatt! Ni är på rätt väg, det kommer att bli bra!” Detta kan bara sägas vara kärnbudskapet, för det var så mycket mer sagt bortom ord i det som hände i mitt huvud. Men när budskapet var lämnat,

rullade ”ljusbollen” ut ur mitt huvud på andra sidan och löstes upp i tomma intet.

Nästa dag, möttes inte jag och min man förrän sent på eftermiddagen. Då ville jag tala om för honom vad ljuset i rummet hade varit för något. Ivrigt frågade jag honom om han hade förstått vad det var för ljus i rummet natten innan. Han hann inte svara förrän jag var igång med att berätta vad jag upplevt. Det var en besviken och smått avundsjuk man som lyssnade till allt det härliga, även om han givetvis var glad för budskapet som blev levererat. Men han lovade att aldrig mer täcka för huvudet med kudden, om det kom en ängel på besök igen!

Änglar på sjukhuset

1985 var Gun gravid i vecka 27, men hon hade upprepade blödningar. Hon blev därför inlagd på sjukhus. Dessvärre förstod man inte att blödningarna berodde på att moderkakan hade börjat lossna. Blodvärdet var mycket lågt, och läkaren beslöt att operera för att få stopp på blödningen. Under operationen lossnade moderkakan helt, med en störtblödning som följde. Gun förlorade 1,5 liter blod, och det var fara för hennes och barnets liv.

Hon hade valt ryggbedövning, och var alltså inte nedsövd. Läkaren informerade snabbt Gun om att han måste göra ett kejsarsnitt, men han visste inte om barnet skulle klara sig. Blodtransfusion sattes in. Under ett samtal med narkosläkaren samma kväll, fick Gun veta att om hon inte hade legat på operationsbordet när moderkakan lossnade, hade de inte kunnat rädda hennes liv. Hon hade då dött av blodförlust. Narkosläkaren tillade: – Ibland tror man på ödet. Men Gun svarade: – Eller också tror man på Gud, och det gör jag!

Under tiden som Gun låg på sjukhussalen och väntade på operationen, var maken Gunnar på väg till sjukhuset för att hälsa på. När han cyklade mot sjukhuset, fick han se en tunnel från himlen ner mot sjukhuset. Genom tunneln skyndade änglar

fram och tillbaka. Gunnar förstod inte då vad det kunde tänkas betyda, men efteråt var det självklart att änglarna skickats ut för att rädda hustruns liv. Barnet som föddes var en pojke som fick namnet Tobias. Namnet betyder ”Gud är god”. Men Tobias, som var svårt handikappad, stannade på jorden i bara några år. Han fick ofta ligga på sjukhus på grund av återkommande infektioner. En kristen barnsköterska, som också var nära vän till familjen, arbetade på barnavdelningen där Tobias vårdades. Hon berättade att Tobias ibland fick sitta med i personalrummet, för de tyckte att det kändes ”som att ha en ängel i rummet”! När Tobias var 4 år fick han flytta hem till sin himmelske Fader, till en evig salighet, där sjukdom och död inte finns.

Fullkomlig tröst och läkedom

Det här är egentligen två berättelser i en. Efter att dessa föräldrar fått se sin dotter alldeles trasig efter en svår trafikolycka, fick de uppmuntran av änglarnas närvaro som till och med syntes i en kamera. Sedan fick de även möta sin dotter fullständigt helad av Gud!

På morgonen den 20 december 2006 åkte Peder som vanligt till sitt jobb. Vid fikat med arbetskamraterna upplevde han en enorm värme som kom över honom, och han förstod att det var Guds kraft som kändes som eld inom honom. Han frågade sig själv tyst vad detta kunde betyda: – Just här och nu, varför här och nu, Herre?

I samma stund ringde mobiltelefonen. Det var ett samtal från dottern Evelinas skola, som meddelade att hon varit med om en trafikolycka på väg till skolan. Det hade varit ganska kallt på natten, och vägbanorna hade frusit på rejält. Evelina hade passerat en kurva och skulle köra över en bro, då bilen fick sladd på den hala bron. Bilen träffade broräcket med hela sidan, samtidigt som det blev möte med en minibuss. Det blev en frontalkrock med sådan kraft, att den stora minibussen välte i kollisionen.

När räddningstjänsten kom fram, hade Evelina varit fastklämd i minst en timme. För att få ut henne, klippte man upp hela bilen. En ambulanshelikopter tog henne omedelbart till Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg.

Efter detta besked, bad Peder en av sina arbetskamrater att köra honom hem. I dörren mötte han sin hustru Ann, med ögonen fyllda av tårar. De fattade varandras händer och började be till Gud: – Herre, vi tackar dig för vår dotter Evelina, vi tackar dig Herre! De fortsatte: – Och om du tar hem henne just nu, tackar vi dig för den tid du gett oss tillsammans med henne. Vi tackar dig Herre om du låter henne vara kvar hos oss ännu en tid. Vi lägger allt i dina händer och ger henne till dig. Vi överlåter allt till dig, Jesus.

Efter att ha bett denna bön i uppriktig tro och kärlek till Herren, kände både Peder och Ann hur de omslöts i Guds enorma kärlek. De tog bilen och åkte ner till Sahlgrenska i Göteborg, utan att veta om flickan ens ännu var vid liv. På vägen sjöng de lovsånger till Herren. Det som Bibeln talar om, ”frid som övergår allt förstånd”, var precis vad de fick uppleva på resan till sjukhuset. Väl framme, togs de emot av Evelinas läkare. I ett avskilt rum, förklarade läkaren situationen för dem: – Evelina lever, men hon har varit med om en allvarlig trafikolycka, och hennes nacke är bruten på två ställen. Två av nackkotorna är krossade, samt en kota i ländryggen. Hon har en massiv hjärnskakning och skärsår i ansiktet vid ena ögat, som plastikkirurgen just nu opererar.

Med denna bild målad för sina ögon, fick Peder och Ann äntligen gå in till sin dotter. Där såg de sin spralliga tjej ligga med stödkrage, alldeles hopplappad, men de tackade ändå Jesus. De trodde att hon skulle bli fullständigt helad. När de stod där vid hennes säng, kom en annan läkare för att titta på henne och se på röntgenplåtarna. När han hade gått, fick de veta att han var en av Sveriges bästa specialister på rygg- och nackskador: – Döm om vår förvåning, visst är Herren god som sänder det bästa till sina barn? säger Peder.

De stannade på sjukhuset i några timmar, men åkte sedan hem. Klockan 19.00 var det möte i deras församling, där Peder är lovsångsledare. Han kände att han bara ville till kyrkan för att lovsjunga och tacka Herren, för att få berätta om Guds omsorg i den svåra situationen och tacka för att Hans frid var över dem. Efter mötet fick de, från sina pastorer, med sig en böneduk*, som var smord med olja. Dagen efter åkte de för att besöka Evelina igen, vid middagstid. Hon sa inte mycket, men berättade att hon hade väldigt ont. Peder och Ann tog böneduken och lade den på hennes panna, bad och tackade Herren för ett fullständigt helande. De åkte sedan hem en stund för att senare på kvällen åka tillbaka till sjukhuset. När de då gick ur hissen på sjukhuset och kom fram till Evelinas rum, mötte de henne gående med sin droppställning i ena handen som stöd! En dov hälsning mötte de häpnadsfyllda föräldrarna, som började tacka Jesus för att han är densamme igår, idag och i all evighet. Efter endast ett dygn var hon uppe och gick!

Eftersom detta skedde dagarna före jul, ville de veta om de skulle räkna med att fira jul på sjukhuset eller om de kunde se fram emot att få ha dottern hemma till julafton. De frågade en läkare, som svarade: – Om hon skall komma hem till julafton, så måste det verkligen ske ett mirakel! – Yes! utbrast föräldrarna och gjorde en ”give-me-five” inför läkaren, som förstås såg väldigt fundersam ut. Han kunde ju inte förstå vilken mirakelgörare som dessa människor hade satt sin förtröstan till!

Mitt i allt detta svåra, fick Ann ett välbehövligt vidrörande av en ängel, eller om man vill kalla det för Guds härlighet, det spelar egentligen ingen roll. Det speciella med just denna närvaro är att Peder råkade ha kameran igång, för att ta lite andra foton egentligen. Han tog ett kort på Ann, där hon stod vid diskbänken för att bereda mat, och på hennes rygg syns en oförklarlig ”ljusboll” på fotot. En rutinerad fotograf som tittat på bilden, kunde inte hitta en rimlig förklaring.

Andra dagen efter olyckan, meddelade man på sjukhuset att Evelina nu var så bra att hon fick komma till Borås lasarett och

ortopedavdelningen där, vilket var nära hemmet. Efter ett par dagar där, det vill säga fyra dagar efter olyckan, kom Evelina hem! I dag har hon inga besvär efter olyckan och lever i full tacksamhet till att Gud har både räddat hennes liv i en mycket svår olycka, och dessutom helat henne från skadorna hon ådrog sig. Som en extra bonus fick hon också komma hem och fira jul tillsammans med övriga familjen: – Tack vare Herrens underbara nåd och kärlek fick vi samlas som en familj i Herrens glädje. Vi bara vet, att vi vet att vi vet, att för den som lämnar allt i Herrens händer, så samverkar allt till det bästa!

Peder och Ann åker i dag runt både i Sverige och i andra länder, för att berätta om hur Gud kan hela och befria människor.

En böneduk är något man ofta använder i gudstjänster. De troende ber att deras böner ska nå fram till den sjuke som får tygstycket (=böneduken) enligt Bibelns ord i Apostlagärningarna 19:11-12: *”Gud gjorde ovanliga under genom Paulus händer, så att man till och med tog dukar och plagg som varit i beröring med hans hud och lade på de sjuka, och sjukdomarna lämnade dem och de onda andarna for ut.”*

Änglavakt

Kapitel 7

Änglar i trafiken II

*”Ty han skall ge sina änglar befallning om dig
att bevara dig på alla dina vägar.*

*De ska bära dig på händerna,
så att du inte stöter din fot mot någon sten.”*

Psaltaren 91:11-12

Här kommer fler berättelser om änglar som hjälpt till vid knepiga situationer i trafiken. En ängel som ska hjälpa människor i trafiken, behöver vara både våldsamt stark - och fruktansvärt snabb! En bra egenskap om man är ängel verkar också vara att ha förmågan att röra sig obegränsat i tid och rum, samt att kunna flyta igenom fasta föremål helt obehindrat. Av någon anledning gör de sig synliga eller osynliga också, vilket ibland kan skapa viss förvirring bland de inblandade människorna!

En racersnabb ängel

Rolf är väldigt förtjust i motorcyklar. I sin ungdom åkte han dagligen, ibland på tok för fort som unga killar ofta gör. Unga människor tror ju att de är odödliga. Detta visste Rolfs mor, en varmt troende kvinna som bad om Guds beskydd för sin son. Rolf var 38 år denna höstdag år 1989, då han åkte med sin motorcykel, som var byggd för racingbanor egentligen. Han drar iväg på en landsväg som var hastighetsbegränsad till 70 km/timme, men var uppe i över 170 när han gick in i en kurva.

Det gick förstås alldeles för fort, och det var ju inte lätt att vara medtrafikant då. De två bönder som kom i sin gamla Volvo i kurvan samtidigt som Rolf kom farande, såg honom inte alls.

Men på ett ögonblick hade de fått en alldeles ny dekor i fronten på bilen: där satt en 1000cc Suzuki inkilad som i ett skruvstäd! Motorhuven hade kluvits på mitten, och motorn hade fått flytta på sig för att ge plats för ett helt annat fordon. Men vart hade Rolf tagit vägen?

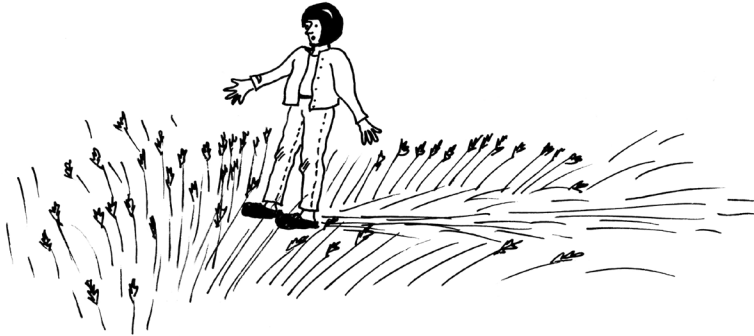
Rolf hade förstås också haft bråttom att klä sig den här dagen. Träskor kliver man snabbt i, så det fick det bli. Till de slitna jeansen passade en öppen skinnjacka bra i sommarvärmen. Förståndigt nog, tog han sig tid att ta på sig hjälmen innan han gav sig iväg för att köpa en liter mjölk.

Motorcykeln gjorde 210 km/h på raksträckan, innan Rolf började sakta ner för kurvan. När han upptäckte bilen som kom i kurvan, insåg han att det var för sent. Det fanns inget han kunde göra för att förhindra smällen. I samma ögonblick som fordonen kolliderade, lyftes Rolf fort upp i luften och for över bilen, voltade några varv i luften och landade som ett flygplan med landningsställena nere på fötterna mitt i åkern bredvid. Där for han fram som en vattenskidåkare på träskorna cirka 50 meter innan han blev stående helt oskadd.

Under tiden funderade bönderna i Volvon över vad som hänt. Det tyckte Rolfs arbetskamrat att han förstod precis, för han kom åkandes i tjänstebilen förbi olycksplatsen strax efter att det hänt. Eftersom han var ute på uppdrag i tjänsten, och han fick intrycket att händelserna var under kontroll då det fanns folk på plats, åkte han förbi utan att stanna. Men han kände mycket väl igen motorcykeln som satt fast i fronten på Volvon! Han ringde omedelbart till arbetet och berättade vad som hänt: – Rolf är död! Jag såg hans cykel i fronten på en Volvo, så han kommer aldrig till jobbet mer!

Rolf kom gående tillbaka till olycksplatsen där folk hade samlats. Det var helt okej med bönderna i bilen, men folk undrade förstås hur det hade gått för mc-föraren. – Det är väl bra med mig, men min cykel! Min cykel, den är ju helt förstörd! ropade Rolf. Det hade lika gärna kunnat vara ett spöke som kom gående där, ingen förstod hur han hade kunnat klara sig totalt oskadd.

Det enda men han fått, var en liten rispa på ena ankeln, men i övrigt fanns inte så mycket som ett blåmärke! Någon tyckte ändå att han borde kontrolleras på sjukhus, och skjutsade iväg honom. Men de kunde inte hitta något fel alls, så han fick åka hem efter ett par timmar.

Efter denna händelse förstod Rolf att Gud verkligen har omsorg om honom. En sådan chans får man inte flera gånger i livet, och efter detta tog han sin kristna tro på allvar.

Ängel tog över ratten

Sara körde sin bil på Essingeleden, ut från Stockholm en kväll i december år 2007. Hon körde förbi en långtradare, och tyckte att det kändes trångt och obehagligt. Plötsligt låg långtradaren längsmed hennes vänstra sida, och började svänga av mot höger. Hon blev alltså prejad, och långtradaren körde in i hennes vänstra bakhjulet.

Framhjulet på långtradaren kom då i ett sådant läge, att den knuffade på hennes bil, och föste den framför sig. Personbilen snurrade sedan runt i flera varv framför lastbilen, mitt i

den framrusande övriga trafiken. Till slut stannade bilen i rätt färdriktning, i vänsterfilen. Långtradaren fick också stopp på sin färd, och tillsammans med en taxibil blockerades vägen. Sara tog ett djupt andetag och kände efter om hon levde. Hon hade varit säker på att ”här och nu slutar livet”. Ambulans, polis och brandkår kom till platsen. Dörren till Saras bil hade tryckts in så illa, att räddningsmanskaper måste bryta upp den för att få ut henne. Hon lades på bår och kördes in i ambulans till Hudinge sjukhus.

Efter ca tre timmar hade hon blivit fullständigt undersökt och röntgad, men man hittade inte så mycket som en skråma på hennes kropp. Hon var dock chockad och ringde efter en moster som fick hämta henne på sjukhuset mitt i natten. Efter händelsen berättade kvinnan för sina föräldrar vad hon upplevde under själva olyckan: – Det var som om någon tog över ratten, som om jag fanns i en bubbla av beskydd. Jag är övertygad om att jag hade änglavakt och att Gud beskyddade mig!

Efter händelsen började Sara fundera över vad allt detta kunde betyda: – Vad vill Gud med mitt liv, eftersom han räddade mig undan döden? Eftersom hon visste att mormor brukade be för henne, bestämde hon sig för att ringa och tacka henne för alla förböner!

På några sekunder hade julhelgen detta år kunnat förvandlas till en stor sorg, men istället blev det en tid av tacksägelse. Och kom ihåg, att en mormors förböner inte är att förakta! De kan vara skillnaden mellan liv och död.

Höggravid fick övernaturlig styrka

Vissa upplevelser har en särskild förmåga att etsa sig fast i minnet. Även om detaljer som veckodag och klockslag kan försvinna, lever minnesbilderna ofta tydligt kvar. Det är därför klokt att skriva ner lite detaljer och minnesstolpar när man är med om något särskilt. Följande händelse inträffade 1973, och

Arlette som berättar från sin USA-vistelse, har skarpa minnesbilder kvar:

Jag och min fästman var på väg hem sent en kväll till Nashville, Tennessee, en större stad i södra USA. Jag var höggravid, så magen var ganska stor. Fästmannen hade druckit lite, och väl tappat omdömet något. Jag var nykter naturligtvis, men hade inte körkort, så därför körde fästmannen. Vi var tvungna att ta oss hem, för vi såg ingen annan möjlighet. Vi var unga, och hade varken pengar eller någon att sova hos. Jag var 20 år då, gick på College, och hade nyligen tagit emot Jesus som min frälsare (men det hade inte min pojkvän).

Där vi åkte i vår bil, kom vi i hög fart i en stor korsning. Vanligtvis var där ingen trafik vid den tiden på natten, så min pojkvän körde bara på, utan att sakta ner. Från en korsande väg kom det då i hög fart en bil som vi inte såg förrän det smällde till! Kollisionen var kraftig, och bilen snurrade runt flera varv, så att vi hamnade vid diket på andra sidan. Min fästman flög ur bilen på förarsidan, dörren flög upp, och jag for iväg ut efter honom på samma sida (det var inte så noga med bilbälten på den tiden). Allt skedde snabbt och med en våldsamt kraft, men ändå upplevde jag allting som i ultrarapid. När jag flög ur bilen, landade jag helt mjukt, och magen var skyddad på något vis.

När jag låg där på marken, upptäckte jag att bilen började välta emot oss, men jag fick en övernaturlig kraft precis när den kom över oss: jag tog emot den med bara händerna och puttade den tillbaka, så att den ställde sig stadigt på sina hjul! Sedan vände jag mig om och tittade på min pojkvän. Han låg medvetslös med ett blödande sår i pannan. En taxibil kom lägligt förbi och stannade, så chauffören ringde efter polis och ambulans. Jag hade inte en skråma och var inte ens chockad, jag minns bara hur jag tackade Gud för mitt barn och för änglarnas ingripande. Däremot var jag förstås orolig för min pojkvän, om han skulle överleva, så jag bad till Gud hela vägen till sjukhuset i ambulansen. När vi kom fram fick jag vänta ett bra tag utanför i ett

väntrum. Till slut fick jag äntligen besked om att han vaknat, och endast hade en hjärnskakning samt ett litet sår.

Jag är helt övertygad om att detta var ett övernaturligt mirakel. Hur skulle jag annars ha fått sådan kraft att med bara händerna knuffa tillbaka bilen? Tänk då på att jag var höggravid, låg på marken och fick en bil i rörelse emot mig. När jag flög ur bilen med sådan kraft, borde jag ha slagit mig någonstans med den stora tyngden i magen, men inte det minsta – jag var fullkomligt skyddad! Änglar? Ja, för mig är det den enda förklaringen!

Två månader efter händelsen födde jag en underbar, frisk, välskapt och vacker dotter, som nu är 35 år och följer Guds kallelse för sitt liv. Hon tjänar Gud på ett fantastiskt sätt, till människors frälsning och upprättelse. Detta hade lika gärna kunnat sluta med ett ödelagt liv för oss allihop, men räddad av en Gud full av nåd, blev det så här underbart istället!

Ängel med bensin

Några elever från Anitas studietid i Maine, USA, hade åkt till en församling långt bort från skolan för att hjälpa till en kväll. Situationen var sådan att de inte hade några pengar, och den här kvällen fick de inte någon reseersättning. De visste inte om bensinen skulle räcka hela vägen tillbaka och därför beslöt de att ta en genväg genom ödsliga skogsområden.

När de kört ca 50 km från sista huset tog bensinen slut. Ingen av dem var klädd för den stränga januarikylan mitt i natten, så situationen var livshotande. Chauffören gick ut och började gå i färdriktningen när han fick se billyktor närma sig. En liten lastbil stannade och en man i cowboystövlar, hatt och jeans steg ur och frågade hur det var fatt. Han fick problemet förklarat för sig och sade: – Jag har bensin! Ur en 2 kbm stor bensintank på flaket fyllde han upp deras tank men han ville inte ha någon ersättning. Mannen förklarade att han brukade åka runt och hjälpa

människor i fara: – Dessa trakter är så ödsliga, sa han och utan vidare kommentarer, satte han sig i sin bil och körde iväg.

Platsen där de stod, var en mycket lång raksträcka och de borde ha kunnat följa lastbilen med blicken där den åkte ifrån dem. Men plötsligt och oförklarligt, var bilen med den hjälpsamme mannen bara borta! Änglahjälpen hade med all sannolikhet räddat deras liv!

Lyftes upp på vägen

Carina och hennes man hade kommit på okända vägar när de var ute och letade efter ett hus som var till salu. Den smala

skogsvägen slingrade sig fram, så Carina som körde höll låg fart. Ändå var det svårt att köra, för vägen var full av rullgrus. Plötsligt blev bilen helt omöjlig att styra, den bara rullade runt på gruset och for mot diket. Det verkar som om farten blir mer påtaglig hur låg den än är, när sånt här händer. Så det kändes som att det gick väldigt fort, när Carina väl förstod vartåt det hela barkade.

I det ögonblicket, upplevde Carina hur hon omslöts av en ”bubbla”, där hon inte var medveten om vad som hände runtom. Men hon var helt klar över vad hon själv gjorde: hon gjorde absolut ingenting alls! Hon var så perplex, att hon inte kom sig för med att styra eller något annat. Samtidigt satt hennes man i passagerarsätet, och tittade panikslaget på de stora stenblock som närmade sig fronten på bilen. Han beredde sig på att känna en smäll, när krocken plötsligt bara uteblev! Båda kunde då konstatera att bilen, på ett ögonblick, helt sonika lyftes upp ur diket och tillbaka på vägen igen. Väl där, kände Carina hur allt blev som vanligt igen, som om ingenting hade hänt. Hon blev då övertygad om att det var änglar som lyft upp bilen, och hjälpt dem undvika en kollision med de stora stenblocken. Carina brukar alltid be om Guds beskydd innan de åker ut på vägen, och hennes man har blivit lika angelägen om att göra det han också efter denna händelse.

Bilen i kajen

Gösta, 93 år, och Greta, 83, hade varit på adventskaffe inför julen 2007 hos några vänner i Hällevik, Blekinge. Mörkret hade fallit och det regnade. När de satte sig i bilen för att åka hem, drabbades Greta efter en stund av en plötslig blackout. Det hade inte kunnat komma mer olägligt, för det var hon som körde. Greta förlorade alltså medvetandet, och hon vaknade inte upp förrän hon kände vatten stå ända upp till knäna. Det var alldeles svart ute och det gick inte att se någonting. Hon

hörde maken ropa på hjälp, själv försökte hon starta om bilen, men det gick inte. De började be och ropade till Gud om hjälp, för ingen av dem kunde orientera sig där i mörkret. De visste heller inte om där fanns någon som kunde höra dem, men de visste att Gud gjorde det.

Greta tog upp mobiltelefonen ur fickan för att ringa 112. Men Gösta ropade samtidigt på hjälp så högt att det var svårt för maken att höra något svar i telefonen. Istället ringde hon upp vännerna de nyss hade lämnat, och de svarade. Greta berättade situationen för dem: – Jag sitter i vatten, ring 112! Vännen som svarat i telefonen begav sig ner till kajen för att se vad som hänt. Där fick han mycket riktigt se bilen, men det enda som stack upp ur vattnet var taket och sidorutorna. Han förstod direkt allvaret i situationen: de måste ut så fort som möjligt! Vattnet var farligt kallt, och kylan kunde snabbt bli livshotande för paret i bilen.

Det kom då ytterligare en person till vännens hjälp, en som av en händelse gått åt det hållet, denna regniga kväll. De såg en mindre plastbåt i närheten, som de fick loss och började dra ner mot bilen. Gösta satt i baksätet, och han förmåddes veva ner fönsterrutan så att de båda som kommit till undsättning kunde ta tag i hans armar och dra ut honom. De fick upp honom i båten och sedan upp på land. De bar honom uppför den branta slänten som vette mot havet och upp på vägen. Där skakade han mycket av köld, och det gällde nu att få honom varm igen. Då närmar sig ytterligare en person i mörkret, som visar sig vara en man som hade en liten stuga vid vägen. Där hade det varit konstutställning tidigare under dagen, så den var uppvärmd. Där fanns också varm dryck som serverats till besökarna, och det kom väl till pass för en nerkyld stackare! Den andre mannen vände tillbaka för att få ut Greta ur bilen. Genom ett bilfönster kom även hon ut. Hon lades först på bilens tak och drogs sedan försiktigt ner i båten, uppför slänten och vidare till den lilla stugan. Nu var båda räddade.

Själva olyckan hade haft ett märkligt förlopp. Bilen hade först korsat en väg och sedan liksom hoppat över en hög trot-

toarkant och nerför en brant slänt. Då föll Greta framåt och tryckte gasen i botten. Detta fick bilen att fara över den första kåsen (en båtplats, omgärdad av en låg stenmur) utan att välta. Bilen hamnade sedan i nästa kås och med millimeterprecision hamnade den ”på rätt köl”. Räddningsmanskap som senare kom till platsen menade att det såg ut som om bilen hade placerats där med hjälp av en helikopter. Gösta och Greta är själva övertygade om att det var änglar som hjälpte till. Hade bilen hamnat på något annat sätt eller haft bara en lite annorlunda framfart, hade olyckan troligen slutat med en tragedi.

En person som följt denna händelse, berättade efteråt att han tidigare inte trott på under och änglavakt. – Men nu gör jag det! har han sagt.

Änglar balanserade bil på räcke

Eva har berättat om en händelse som utspelade sig på 1970-talet, då hon var i 20-årsåldern. Hon gick då på Folkhögskola i Jämtland:

En helg under vårvintern ”lånade” jag och några elever en bil och reste över norska gränsen. Det var egentligen så att den var en av de andra tjejernas pappas bil, som vi tog utan att fråga om tillåtelse först. Så även om vi inte direkt stal bilen, så var det ett gränsfall för vad man får ta sig för utan lov.

Väglaget var inte det bästa vid denna tidpunkt på året. Det var decimetertjock snömodd på vägen, och till följd av detta, slirade bilen snart ner i diket. Allt gick ändå väl, och vi lyckades skotta fram bilen igen, och fortsatte vår färd. Men vi kom inte så långt. Plötsligt började bilen att snurra runt, fortare och fortare, vi hade helt enkelt förlorat kontrollen över bilen. Jag har ett starkt minne av hur jag ropade : – Gud, jag är inte beredd att dö nu! Bilen snurrade vidare och for med full fart mot ett betongräcke vid vägkanten, flög i full fart upp på räcket och fastnade där. Bilen balanserade på räcket och gungade i fria

luften med ett stup nedanför. Vi satt i bilen och vågade knappt röra oss, så hur skulle vi komma ut?

Det var nu jag upplevde att Gud sände änglar till vår hjälp för att hålla bilen i ett stadigt grepp. Enligt alla naturlagar och all rimlig logik, borde bilen ha rullat bakåt, ner mot stupet. Då hade vi kanske inte klarat oss med livet i behåll. Men det märkliga var, att vi alla kunde kliva ur bilen oskadda. Det som var ännu mer underligt var ändå att bilen stod kvar där uppe på räcket – även den oskadd! Bilen kunde lyftas ned, men just här är mitt minne lite vagt. Troligen var det insikten om hur allvarligt läget egentligen var, som försatte mig i ett lite chockat tillstånd. Men det var ett par starka karlar i en efterföljande bil som hjälpte till. Kanske var det änglar det med, vem vet?

Efter denna strapats, fortsatte faktiskt färden till Trondheim, som ju var vårt mål. Där parkerade vi bilen på torget, men var virriga nog att låsa in bilnycklarna! Vi fick gå in på närmaste polisstation och be om hjälp för att få upp låset. Efter en kort matpaus, föreslog någon att vi måste se den berömda domkyrkan. Kyrkan var under renovering, så det var ett stängsel runt den. Men kyrkdörren var öppen, så vi gick in. Men när vi skulle gå ut, hade de låst stängslet med hänglås. Så vi hade inget annat att göra än att klättra över detta 2 meter höga stängsel. Tala om att vara ute på villovägar! Till slut hade vi fått nog och styrde bilen hemåt. Men nu blåste det upp till snöstorm, och vi såg knappt vägen framför oss. Då började vi be högt till Gud att han skulle hjälpa oss att komma hem välbehållna. Det gjorde vi också, sent på natten. Elever och lärare på skolan hade varit oroliga, så de var lättade över att se oss igen.

Samtidigt som jag och kvinnan som hade ”lånat” bilen var tacksamma över att Gud beskyddat oss, kände vi väldigt skuld över vad vi gjort. För att få lätta vår syndanöd, sökte vi upp en präst redan på natten och biktade oss för honom. Denna händelse gjorde att jag började söka Guds vilja för mitt liv på allvar. Det stämmer väldigt väl med bibelordet i Romarbrevet om att ”var och en ville vandra sin egen väg, alla gick vilse såsom får”. Men

Gud förlåter och upprättar syndare, tack och lov! Sedan dess har jag fått vandra en underbar och spännande väg med Gud.

Övernaturlig krockkudde

Birgitta reste med några vänner till en konferens i början av 1980-talet. I strålände solsken packade de bilen. Det var många som skulle få plats i den, så Birgitta satte sig i baksätet med en tvååring i famnen. Mamman till barnet körde, och en rullstolsbunden vän satt i framsätet. I framsätet fanns det bilbälten, men inga i baksätet. Innan de gav sig av, bad de att änglarna skulle vara med och beskydda dem.

Efter en bit på väg, började ett stilla regn falla. Det var ganska mycket trafik på vägen, som var begränsad till 70 km i timmen. Plötsligt fick bilen framför sladd, och med smala vägrenar fanns det inte mycket utrymme för några större undanmanövrar. Birgitta kommer mycket väl ihåg vad som hände sen: – Bilen som sladdade, for över på andra sidan vägen, men fortsatte tillbaka över på vår vägshalva, rakt emot oss!

En frontalkrock var nära förestående. Men just som den sladdande bilen skulle träffa deras bil, studsade den till som om det funnits en krockkudde mellan bilarna! Istället för att krocka, kör den mötande bilen intill vägkanten och blir stående i motsatt färdriktning. Förarinnan i Birgittas bil kör intill för att höra hur den andre bilens förare mådde, och fastän hon var uppskakad så kunde alla fortsätta färden utan minsta skråma. Birgitta är övertygad om att det var en ängel som skyddat och styrt upp bilarna i situationen.

Bilen flyttades

Josef har berättat om en ovanlig händelse i början av 1980-talet. Han körde på E6:an mellan Uddevalla och Fjällbacka då bilen

helt plötsligt drog åt höger, ut på vägrenen. Han undrade om det blåste men det verkade vindstill. På nytt svängde han ut i körbanan och tänkte att om samma sak hände igen, skulle han köra på vägrenen och se vad som hände. Mycket riktigt så drog bilen iväg ut på vägrenen igen. Där slutade det att dra och bilen gick stadigt. Han närmade sig ett backkrön. Plötsligt dök det upp två stora långtradare sida vid sida. De tog upp hela vägen utom vägrenen där mannen körde. Allt gick så fort. Han höll hårt i ratten och sedan var mötet över! Om inte bilen flyttats ut i vägrenen, hade han flyttat in i evigheten. Denna erfarenhet gjorde det klart för mannen att Gud alltid vet hur vi har det.

Voltade tre varv oskadd

När Lennart var 19 år och bodde hemma i Norrbotten, råkade han ut för en olycka med bilen. Det var en lördageftermiddag i mars månad. Det hade varit dagsmeja och det låg vatten på den hårda, frusna vägbanan. Lennart kom körandes med sin Volkswagen (i folkmun även kallad "bubbla"), och i en kurva snodde bilen runt 180 grader. Bilen voltade tre varv, och plöjde sedan fram på taket med nosen före genom snön. Snön forsade mot vindrutan och han minns mycket väl hur han tänkte: "Hop-pas att det inte kommer en sten eller stubbe rakt genom rutan, för då dör jag".

Bilen gled vidare cirka 30 meter, och skruvade sedan upp sig på nosen. Den gjorde en volt till, innan den blev liggande på taket. Lennart kvicknade till efter att känslorna stillat sig, och stängde av motorn, sedan kravlade han sig ur bilen. Strax därpå kom en bonde förbi med en traktor, och bilen vändes på rätt köl igen. När bilen och föraren stod på vägen igen, sade bonden farväl och gav sig av.

Lennart satte sig i bilen, men taket var ju intryckt efter alla smällar. Han försökte därför trycka ut takplåten, och med ett ljudligt "plång" återtog taket sin form igen. Sedan bar det av hemåt igen, och det enda lilla minnet efter olyckan var ett ömmande lillfinger. Lennart är förstås helt övertygad om att

han hade änglavakt! Han är också tacksam för att han haft en bedjande mor.

Lyfte bil och tog över ratten

Anita berättar här om två händelser, där nära vänner och anhöriga till henne varit inblandade i besvärliga trafiksituationer. Vid båda tillfällena har något mycket oförklarligt hänt.

Ett par vänner till mig, ett ungt par, var med om en mycket omskakande händelse. Under en omkörning på motorvägen körde en buss över i deras fil, vilket gjorde att bilen blev klämd mellan mitträcket och bussen. I samma ögonblick som sidospeglarna slets loss – den ena drogs loss av mitträcket och den andra av bussen – befann sig plötsligt deras bil *framför* bussen. Det dröjde en lång stund innan någon av dem sa något, för det hela var oerhört svårt att förstå.

Om inte sidospeglarna försvunnit, hade det hela kunnat förklaras med att de bara inbillat sig alltsammans. Men det fullständigt oförklarliga hade hänt: bilen hade helt övernaturligt *lyfts* ut ur en svår olycka och placerats på en säkrare plats.

Under hela mitt vuxna liv har jag varje dag bett om änglavakt för mig och min familj, speciellt när en resa påbörjats. Förra året körde min dotter i den snabba filen på en motorväg i rusningstrafik. Plötsligt flög motorhuvens upp med en våldsamt kraft och krossade vindrutan. Christy blev överöst med glasbitar och kunde inte se någonting. I samma ögonblick som detta skedde, blev hon fullkomligt lugn. Hon kände hur någon tog över körningen, medan hon själv var helt passiv. Bilen saktade ned, och körde in på gräset mellan vägbanorna. Utan minsta panikkänsla, ringde hon sin bror och frågade: – Vad gör jag nu?

Brodern bad henne försöka stänga motorhuvens igen, starta bilen och köra till närmaste parkeringsplats. Där skulle han möta upp henne. När Christy senare ringde hem, var hon tacksam men lite omtumlad. Hon hade lite ont i nacke och rygg, så jag bad en

kort bön för henne. Nästa morgon var hon helt återställd både till kropp och själ och ägnade dagen åt att hitta en ny bil!

Guds hand

Marita och hennes väninna var på väg till ett möte för att medverka med sång. På väg dit, fick de sladd med bilen i det isiga väglaget. De kom farande uppför en slänt ca fem meter, for tillbaka ner, rullade runt och hamnade på taket efter ca 75 meter. De båda väninnorna klarade sig oskadda men var rejält omskakade och chockade från upplevelsen. De fick hjälp av en förbipasserande, och via en läkarmottagning kom de till slut ändå fram till mötet och genomförde sitt sångframträdande.

När de båda återvände sent på kvällen till väninnans hem, väckte de inte hennes föräldrar för att berätta vad som hänt, utan de gick och lade sig att sova direkt. Vid frukostbordet nästa dag, skulle Maritas väninna precis börja berätta vad som hänt, men hon hejdades av sin mor som sa: – I natt drömde jag att ni slog runt med bilen, men ni hade en stor, lysande hand med er inne i bilen hos er. Väninnorna kunde bara bekräfta, att så måste det verkligen ha varit. Guds hand hade varit med dem, för de var ju helt oskadda!

I sista stund

Det var en kall januarinatt för tjugo år sedan, som Katarina var på väg hem från jobbet. Hon arbetade som fritidsledare, och de stängde fritidsgården på fredagar strax före midnatt. Det var ett par mil krokiga vägar för att komma hem, och det var rikligt med snö och is på vägbanorna. Genom viltrika skogsmarker och med tröttheten ganska påtaglig, ville Katarina sätta på radion för att hålla sig alert.

Men det var krångligt att hitta rätt knappar på radion, och hon började titta mer på den än på vägen. Till slut trillade en av knapparna på radion loss och föll ner på passagerarsätets golv, så hon dök ner med huvudet mot passagerargolvet för att se vart den tog vägen. Med huvudet nedanför instrumentbrädan, fick hon höra en stark röst inom sig att hon omedelbart måste lyfta upp blicken och titta på vägen. När hon gjorde det, såg hon ”björkstammar” röra sig över hela vägen. Det var benen på fem älgar som passerade i strålkastarljuset, och det var i sista stund hon lyckades stanna bilen för att släppa dem över vägen. Mycket lättad över att hon hört och lytt den inre rösten, kunde hon komma hem tryggt den natten, och hon bad Gud om förlåtelse för att hon varit så vårdslös. Sedan dess har hon inte krånglat med andra saker under bilkörning!

Bilnyckeln

Alla har vi väl någon gång svettats över att ha förlagt nycklarna någonstans? Oron växer till i styrka ju svårare det är att hitta dem. Tänk dig att du tappat nycklarna i en vattenbäck, en sen sommarnatt – utan att ens veta om det... Här får du läsa om hur Rune fick vara med om att mirakulöst få tillbaka sina bilnycklar på en fisketur i Lappland. Rune berättar:

Vi var på besök hos goda vänner i ett litet samhälle i södra Lappland på 1980-talet, under en härlig mötesserie. Efter mötet och kvällsfikat, var jag fortfarande så upprymd, att jag i stället för att lägga mig tog bilen ut i den fantastiska sommarnatten. Jag tog mitt fiskespö och körde till en fin bäck, ett par mil utanför samhället. Efter att jag parkerat bilen, började jag gå nerströms utmed strandlinjen. Lappland visade sin bästa sida mot mig, en myggfri (ovanligt nog), ljummen och ljus sommarnatt. Det var helt tyst, och i vattenbrynet vakade småöring och harr. Jag gick där och bara njöt, tackade Gud för det som hänt på mötet, och fiskade. Jag gick tills jag kom till det ställe där bäcken mynnar

ut i ett större vattendrag. Gryningen var på väg, så jag packade ihop spöet och begav mig tillbaks till bilen, ett par kilometer uppströms. Nu tog jag den rakare vägen genom skogen, parallellt med bäcken. Intressant nog var det hela tiden små träd och buskage i vägen, och just för att de var placerade som de var, fick det mig att komma ner till bäcken igen. När jag klev runt ett buskage precis vid strandkanten, så blänkte det till i tuvan bredvid mig. Där i det tidiga gryningsljuset fick jag se min bilnyckel! Hur hade den hamnat där?

Chockad böjer jag mig ner och plockar upp den, medveten om att jag inte ens haft en aning om att jag tappat den! Gud hade i sin godhet styrt mina steg tillbaka till det ställe där nyckeln låg. Det här besparade mig åtskilliga timmar i skogen under resten av småtimmarna! Detta hände ju innan mobilens intåg. Minnesbilden av nyckeln på grästuvan är kristallklar fortfarande efter alla dessa år. Varenda gång jag tänker på denna händelse, påminns jag om Guds omsorg om oss människor.

Undkom frontalkrock

Roger berättar här om ett tillfälle då han var ute på vägarna som nybliven bilförare på 1970-talet:

Jag hade nyss tagit körkort, köpt bil och gjorde vapenfri tjänst på en ort i Norrland. Det var cirka fem mil mellan den ort och där jag bodde. Det här hände vid ett av de tillfällena då jag var på väg hemåt. Vägen var välkänd. Jag hade åkt buss till skolan samma vägsträcka under fem års tid. Eftersom det var en liten by, gick färden från byn på morgonen och hem igen på kvällen. När jag körde hem på kvällarna, så visste jag att det var sällsynt med mötande trafik.

Vid ett tillfälle var jag på väg i full fart mot en S-kurva, när jag plötsligt hörde en tydlig röst i bilen säga: – Sakta ner! Jag hajade till, men fortsatte köra. Då hörde jag samma röst igen: – Sakta ner! Tilltalet var nu så tydligt, att jag omedelbart saktade

Änglavakt

ner och körde in mot kanten. Precis när jag gjort det och befinner mig inne i kurvan, så kommer en långtradare mot mig i full fart. Den mötande långtradaren genade rakt genom S-kurvan, och jag undgick precis att krocka! Hade jag kört som jag hade tänkt från början, hade det blivit frontalkrock. Med en enorm känsla av tacksamhet, tackade jag Gud för beskydd innan jag fortsatte att köra hemåt igen.

Kapitel 8

Beskydd och vägledning

*”Se, jag skall sända en ängel framför dig,
som skall bevara dig på vägen
och föra dig till den plats som jag har utsett.
Ta dig till vara inför honom och hör hans röst,
var inte motsträvig mot honom.”*
2 Moseboken 23:20

En amerikansk kvinna i Kalifornien hade fått lära sig att Guds ord – Bibeln – är ett mäktigt vapen mot ondska. Det kallas ibland för ”Andens svärd”. Hon brukade möta svåra eller farliga situationer med ett bibelord. En dag när hon kom hem, möttes hon av en tjuv som kom ut från hennes lägenhet. Han bar på hennes TV. Med ens tänkte hon på att använda sig av ett bibelord, och ur hennes mun kom ”Acts 2:38” (acts two thirteight – avser Apostlagärningarna i Bibeln). Hon kunde inte direkt komma på vad som stod där, men rusade in och ringde polisen. Några minuter senare kom polisen och de mötte tjuven utanför hennes dörr. Där stod han orörlig kvar och höll krampaktigt i kvinnans TV. Polisen frågade varför han inte ställt ner den och sprungit sin väg. Tjuven svarade: ”Are you kidding? She said she had an ax and two thirty-eights!” “Skojar du?” Hon sa att hon hade en yxa och två 38-or = 38 mm revolverar. Ja, beskydd kan komma på olika sätt och Gud är inte utan humor ens i trängda lägen! (Denna berättelse saknar källinformation.)

Änglar har en uppgift att leda människor när det gäller att välja livsväg. På vandring mot den väg som leder till Guds fulla omsorg, kan vi då behöva ett starkt beskydd för att klara livhanken. Ibland blir insatserna från änglarna mycket konkreta, som när Jonas i en kommande berättelse blev dragen ut ur krogen i örat av en biffig änglavakt! Ibland måste änglarna också skydda

oss mot oss själva, som i följande berättelse, där de ställde sig som en kompakt mur för att förhindra en skadlig handling.

En mur av änglar

Efter många år inom satanism och nyandlighet i olika skepnader hade Ruth äntligen funnit Jesus, det sanna ljuset. Men kampen att bli verkligt fri tog flera år. Krafterna eller demonerna som tidigare varit en del i hennes liv försökte på allt sätt dra henne tillbaka in i det liv hon levde.

Under en period då striden var som allra tuffast fick hon möjlighet att komma ut på landet några dagar tillsammans med sin själavårdare, bort från det sammanhang hon då levde i. På kvällen innan de skulle gå och lägga sig bad vännen att Gud skulle sätta ut änglar runt huset som ett skydd mot mörkret, sedan somnade hon ganska snabbt. Men Ruth upplevde att kampen hårdnade. Hon beslöt sig för att ge upp alltihop och försvinna därifrån, tillbaka till det liv hon kände till. Hon klädde på sig och smög tyst ut genom dörren och stängde den försiktigt bakom sig. Hon började snabbt springa bort från huset, men efter några steg sprang hon rakt in i en osynlig vägg och ramlade omkull. Hon fattade inte vad som hände utan försökte en gång till och en gång till, men sprang gång på gång mot en osynlig vägg som fanns precis runt hela huset! Hon blev mycket irriterad och undrade om hon höll på att bli tokig. Plötsligt mindes hon hur vännen bett innan hon gick och lade sig: – Jesus, ställ änglar runt hela huset som ett beskydd under natten!

Då satte hon sig ner på trappen och grät. Jesus var starkare än allt hon tidigare hade mött. Trots att ”den andra sidan” inte ville lämna henne i fred var hon nu Guds tillhörighet och stod under hans beskydd eftersom hon gett sitt liv till honom. Det var en av de starkaste upplevelserna under den tiden då hon fick gå från mörker till ljus. Idag, många år senare, är hon helt fri och både ödmjuk och tacksam till den Jesus som helt förvandlade

hennes liv. Hon vet att det inte finns något mörker som inte ljuset, d v s Jesus, kan tränga igenom!

Hämtad av ängel från krogen

Den man som följande berättelse handlar om, heter Jonas och är resande försäljare och arbetade som sådan även när detta utspelade sig. Han hade ofta besökt Scandic hotell i Karlstad, och var ett välbekant ansikte för bland andra nattportieren, Ola.

Den 3 juli 1999 var Jonas på resa, men inte i tjänsten. Det var hans första dag på semestern, men han skulle ändå ägna den åt att fira tillsammans med några kunder. Bland kunderna fanns en som fyllde 30 år och några hade 50-årsjubileum i företaget, så det bar i väg till en restaurang för att äta gott.

Efter maten ville det festglada gänget åka till en dansrestaurang för att börja fira ordentligt. På väg ut, kände Jonas att han inte borde följa med. Han tackade därför för sig, och lämnade det 25 man stora sällskapet. På väg bort från restaurangen passerade han Statshotellet. Där var en lång kö med folk. En vakt pekade på Jonas och sa högt: – Vill du gå in före de andra här, så går det bra. Jonas var välklädd och nykter, så vakten tyckte nog att det kändes okej att släppa in honom direkt.

Väl inne, gick han till baren, men beställde bara en folköl. Han hade inte druckit något starkt innan, och kände inte för det nu heller. Han hälsade artigt på alla, social som han är, men såg plötsligt något märkligt vid en stolpe intill. Den glimmade till, och där stod en märklig man som ingen annan verkade lägga märke till, fastän han var ca 3.50 m lång!

Här kan det vara på sin plats att förklara hur detta kan vara möjligt, med tanke på att normal takhöjd slutar redan en meter tidigare. Många som sett änglar beskriver dem som just 3.50 långa, det verkar vara väldigt vanligt. Det dessa människor också brukar ha svårt att förklara, är hur de då kunde få plats i huset! Människor brukar dock tycka sig se det orimliga i pro-

portionerna, men de ser också att änglarna på något sätt är oberoende av tak, väggar, golv etc. Sådant utgör inget hinder för dem, och därför kan de stå raklånga, även om de "glider upp genom taket" så att säga.

Ett annat intressant fenomen då människor ser änglar med sina fysiska ögon, är hur de reagerar. Själva upplever de änglanärvaron på något sätt "som den naturligaste saken i världen", samtidigt som de är väl medvetna om att det de är med om, är något extraordinärt. Ofta är det också så, att det bara är en person eller ytterligare ett fåtal andra, som ser ängeln. Det är också ofta så att änglabesöket verkar avskärmat från den omgivande miljön. Andra runt om ser, hör eller märker ingenting alls, varken av personens eget interagerande med ängeln, eller ängelns agerande.

Mannen såg på Jonas med en intensivt varm blick. Han hade ljusblå ögon och lejongult hår, och var klädd i vit linnetunika med guldbård kring kanterna i ett antikt mönster. Bältet kring midjan såg ut att vara av massivt guld och han bar sandaler. Mannen såg mycket muskulös ut, och hade en påfallande kärleksfull utstrålning omkring sig. Jonas tittade på honom och sa: – Du var en lång kille! Jag är 1.93 och det är inte varje dag jag får se upp till någon som är längre! Den långe mannen svarade: – Ja, du Jonas. Du borde inte vara här i dag, du har en annan uppgift som inte är avklarad än.

Jonas, som var skild sedan fem år, kände att han ju hade sitt "uppdrag", han var ju ute efter att hitta en ny kvinna. Så han svarade: – Det finns lite tjejer där på dansgolvet, det vore trevligt att få träffa någon. Mannen svarade då: – Ja, men det där behöver du inte fundera över, för det ska vi hjälpa dig med. Jonas började argumentera med mannen fram och tillbaka, men så tog mannen honom i örsnibben och drog honom ut från puben: – Nu går vi hem!

Det var en obeskrivlig frid och kärlek som fyllde Jonas i den stunden. Det var något som han aldrig förut hade känt. Han kom ut på trappan, och där stod vakten och undrade varför han var

ute igen redan efter bara 20 minuter? Jonas ombads gå åt sidan, så att andra kunde komma in, och det gjorde han, fylld av tårar som rann nerför kinderna. Då kände han den store mannens närvaro igen som ett tryck i ryggen, och Jonas började gå hem till hotellet igen. Han började känna det som att det var väldigt bråttom, så han började springa. När han rusade in i foajén, ropade han högt: – Finns det någon här som tror på Gud eller

Jesus eller har sett änglar?!

Det var folktomt och klockan var 23.45. Han lutade sig fram över receptionsdisken och ropade igen: – Finns det någon här som tror på Gud eller Jesus eller har sett änglar?! Då tittade nattportieren fram, och Jonas frågade igen: – Tror du på Gud eller Jesus eller har du sett några änglar?! Nattportieren tittar misstänksamt och frågar: – Är du full eller tokig? Men Jonas ger sig inte, och ställer samma fråga igen. Då går nattportieren och hämtar en bok, som visar sig vara en bibel. Han ber Jonas berätta om vad han varit med om. När Jonas berättat klart, svarade natt-

portieren: – Underbart! Jag heter Ola och är med i Pingstkyrkan, och jag förstår att vi måste be en frälsningsbön nu!

Jonas fick bekänna sina synder, ta emot Jesus Kristus som sin Frälsare och Herre och tacka Gud för förlåtelse och upprättelse. En frid som var bortom allt vad han tidigare varit med om, fyllde honom. Det var så underbart, så att de blev sittande flera timmar, samtalade och läste ur Johannesevangeliet. När klockan närmade sig fem på morgonen, erbjöd sig pingstvännen att ta med sin nye vän till kyrkan kl. 11.00 på förmiddagen. Jonas gick och lade sig, sov gott och vaknade piggt vid halv nio. Då var han så angelägen om att komma till kyrkan, så han ringde upp pingstvännen och frågade om det inte var dags att åka. – Lugn, vi kommer strax före elva!

På sitt livs första frikyrkomöte blev Jonas alldeles uppfylld av lycka, glädje och frid. Lovsången, atmosfären, allting var helt underbart för honom. Efter mötet ville Ola och hans fru Mirjam bjuda Jonas på lunch, så de åkte tillbaka till hotellet för att äta. Då säger Ola: – Jonas, jag måste bekänna en sak för dig. För tre månader sedan, den gången jag ordnade med en skjorta till dig, talade Gud till mig om att jag skulle få be med dig till frälsning. Jag hade svårt att tro det, för du verkade så framgångsrik, du ser bra ut och har allt redan. Du var en sån som skulle klara dig utan Gud, tänkte jag, så det skulle aldrig gå.

Jonas tyckte att han aldrig hade upplevt något mäktigare, men detta var inte slutet på änglabesöken. Vid ytterligare ett par tillfällen fick han träffa sin storväxte, himmelske vän. Ett av dessa tillfällen var när Jonas gick bibelskola. Under denna tid delade han lägenhet med två killar. En dag satt Jonas och den ene killen, David, och studerade Bibeln och diskuterade bibelskolans kurser tillsammans. Medan de satt där, såg Jonas en skugga på dörren till sovrummet intill. Sedan fick han se det lejongula håret igen på den stora ängeln, som ställde sig i dörroppningen. Jonas frågade: – Vad har du för ärende, är det ett budskap? Då lade ängeln händerna på David, och han blev röd i hela ansiktet, väldigt berörd och vidrörd. När detta var gjort,

gick ängeln ut ur rummet och försvann genom fönstret på något sätt. De båda männen var upprymda, skrattade och började sedan be i tre timmar utan att bli trötta. David har i sin hemförsamling i Skövde också berättat om händelsen.

Jonas hittade sedan sin kvinna, en dag på väg hem från bibelskolan. I dag är de man och hustru, har barn och ett starkt engagemang i lovsången i sin församling i Borlänge.

Mellan bilen och bergväggen

Den här mannen hade hamnat i en mycket kämpig livssituation, inte minst när det gällde familjen. Han upplevde att allt hade tagits ifrån honom: fru, barn, hus och hem. Livet var hopplöst, tyckte han, och han ville inte längre leva.

En natt tog han bilen och körde mot en plats han hade sett ut tidigare. Han hade planerat att köra in i en bergvägg som låg perfekt till för att gasa rakt in i med full fart från en raksträcka. Han körde upp bilen i hastighet och siktade mot bergväggen. Men då såg han att det mellan bergväggen och bilen ställde sig en ängel!

Mannen fick en del skador, men överlevde. Detta ledde till att han efter några år tog emot Jesus som sin frälsare. Han kunde nämligen inte komma ifrån tanken på det som hade hänt den där natten, och han hade sedan dess försökt hitta en förklaring genom att söka i övernaturliga och ockulta rörelser. Till slut förstod han att ängeln måste ha kommit från Gud, och han tog kontakt med en pastorsfamilj för att få lära känna Jesus. I dag har han fått ett helt nytt liv – som är värt att leva för!

En hjälpende hand

Gertrud heter en kvinna på 90 år, som har många upplevelser av övernaturlig hjälp och ledning att berätta om. Hela sitt yrkes-

verksamma liv har hon varit lågstadielärare, och hon har ofta fått berätta om tryggheten med att ha Gud med sig i livet. På hennes tid hade man morgonsamlingar med bön inför skoldagen, och när hon möter sina gamla elever brukar hon fråga vad de minns mest. Alla brukar svara: – Morgonsamlingarna! Gertrud tycker att det är synd om skolbarnen, som numer inte får växa upp med denna grundtrygghet genom livet. Genom de inre maningar som hon lytt, har olyckor undanröjts på ett härligt sätt. Det hela började när hon var sju år, och hon har fått berätta om hur hon upplevde Guds ledning för barn många gånger. Det känns

tryggt för barn också, att de kan uppleva övernaturlig ledning, på ett för dem alldeles naturligt sätt! Gertrud har en fantastisk berättelse från barndomen om en boll, och alla barn brukar tycka om att höra hur Gud kan hjälpa dem.

När Gertrud gick i första klass, hade hon fått en ny boll som hon var så lycklig över. Hon var så glad över bollen, att hon ville ta med den till skolan. Men där fick man inte ta med saker in i klassrummet, utan fick lov att lämna den kvar utanför på hatt-hyllan. När hon skulle gå hem och gick för att hämta sin boll, var den borta! Hur hon än letade, hittade hon den inte. Gertrud blev alldeles gråtfärdig, men tårarna hejdades av en inre röst som sa: – Be till Gud att han hjälper dig, så ska du se att allt blir bra igen! Gertrud knäppte sina små händer och fick höra rösten inom sig igen, säga: – Gå tillbaka till skolan och titta i skofack nummer 38, för där är bollen. Hon sprang tillbaka så fort hon kunde till skolan, och fick leta bland alla nummerskyltar, för där fanns många fack. Men så kom hon fram till nummer 38 – och där låg bollen! Gertrud tackade Gud och blev så glad för att hon fått tillbaka bollen, som hon trodde var hopplöst förlorad.

Gertrud har många fler minnen av övernaturliga ingripanden. Ett färskt minne kommer från ett tillfälle, då hon gick uppför trappan till övervåningen i sitt hem. Gertrud hade gjort i ordning ett glas mjölk och en smörgås, som hon ställt på en bricka för att ta med upp till TV-rummet. Med brickan i ett fast grepp med båda händerna, kunde hon förstås inte hålla sig i ledstången. När hon bara hade ett par trappsteg kvar, tappade hon balansen och började falla baklänges! Hon höll på att ramla handlöst, i ett livsfarligt fall, när hon plötsligt kände en fast hand läggas på hennes rygg. Handen tryckte henne framåt – uppåt igen istället, och det enda som föll var brickan. Snart stod hon på stadiga ben i trappan igen. Den här kvällen grät hon minsann inte över sin utspillda mjölk, utan tackade Gud för änglavakten i trappan!

Fallande timmer

Greta var med sin make hemma hos sin son och drack kaffe. Det var skönt ute, så de satt på verandan. Sonen, som höll på med renoveringar på sitt hus, lämnade fikapausen för att byta ut en vindskiva på taket. Bäst som han höll på däruppe, hörde Greta en röst inom sig som sa: – Res dig upp! Ögonblickligen reste hon sig upp, och i samma stund rasade en kraftig bräda ner genom stolsitsen där hon just suttit! Sonen hade råkat tappa en bräda från taket, och den hade farit igenom verandataket, och slog med kraft även igenom stolen. Det hade kunnat sluta med en riktigt tragisk olycka, om Greta inte hade hörsammat den inre maningen.

Segelbåt med bogserhjälp

För många år sedan var Peter och Eva ute på segelsemester i sin nya segelbåt. Det var en liten norsk kustkryssare, dryga sju gånger två meter. De var då inte så vana att segla den här båten, och visste inte riktigt hur den skulle kunna bete sig i besvärliga lägen. Peter har ofta kommit att tänka på denna segelsemester, för 25 år sedan. Peter berättar här om sitt semesterminne:

Det var på förmiddagen, den sista juli 1983. Vi var på väg norrut och skulle passera Fisketången och Kungshamn. Det blåste frisk vind från sydväst, så vi hade fått kryssa oss ut genom farleden om vi skulle segla. Vi valde att gå för motor, en liten ”Seagull” på fyra hästkrafter. Vi litade på motorn, men hade inte provat den under liknande förhållanden. I detta läge hade jag bara tankarna på att motorns effekt skulle räcka till för att orka driva båten mot vind och sjö. Däremot inte på den avgörande faktorn: att propellern har något vatten att få fäste i. När man sätter en utombordsmotor på en segelbåt, hamnar den längst bak. När båten gungar, gungar det mest längst fram och

längst bak. Detta innebär att propellern ibland hamnar ovan vattenytan och tappar därmed drivförmågn.

Denna insikt får jag då vi är ute en bit, där sjön hunnit bli ganska hög. Jag inser att detta inte kommer att gå, och försöker vända för att gå med vinden tillbaka in mot Fisketången. Vinden och vågorna hade nu tryckt oss ganska nära klipporna. Det fanns ingen chans att vända runt båten åt rätt håll, så jag försökte att vända båten mot vinden. Det gick alltså inte med en motor, som saknade praktiskt taget all kraft! Vi kom istället så nära de branta klipporna, att jag ropade till Eva att försöka hålla ifrån med vår båtshake. Men det skulle kunna bli väldigt farligt för henne, insåg jag. Ute på farleden hade fler seglare uppmärksammat oss, och deras kroppsspråk visade deras stora oro.

När jag nu insåg hur farligt läget var, fick jag panikkänslor. Jag började uppleva scenariot som i tredje person, en märklig upplevelse. Det enda jag tänkte på var att be. Bönen blev kort – och högljudd! – JESUS! var det enda jag fick fram. Just då fick motorn fäste, och plötsligt var det som om någon – med övermänsklig styrka – tog tag i båtens för och bogserade den åt rätt håll. Genom vågorna, upp mot vinden och genom den – just samma manöver som jag inte lyckats med tidigare! Vi gick tillbaka in i närmsta skyddade vik, där vi lade till. När vi kröp ner i kojen, somnade vi direkt av anspänning och utmattning.

Efteråt har jag många gånger tänkt på denna händelse, analyserat vad det var som hände och varför. När jag senare lärde mig mer om änglar och deras funktion, deras styrka och uppdrag, så fick jag en rimlig förklaring på denna orimliga händelse. Jag tror inte att de lyssnar till oss direkt. Jag tror inte på en osund fascination av dessa himmelska varelser, men jag tror att om vi ber till Gud, agerar de direkt på det uppdrag de får.

Föll ner i silo

Birgittas äldste son tog på 1980-talet över jordbruket tillsammans med sin flickvän. De var väldigt unga för uppdraget, bara 20 och 21 år gamla. Det var stora maskiner, traktorer, hölass, en skördetröska och annat att sköta på gården. Birgitta upplevde väldigt starkt, att hon behövde be om beskydd och änglavakt över dem. I hela två veckors tid, kände hon att behovet var överhängande, så hon bad.

En eftermiddag när Birgitta kom hem, fick hon höra flickvännens berättelse om vad som hänt under dagen: – Jag ramlade ner i silon, när ett hölass var på väg in!

Det hade inte burit sig bättre, än att hon hade gått bakåt mot en öppning i silon som hon inte kände till. Genom gluggen hade hon fallit ner i den tomma silon, ett fall på drygt tre meter. Hon berättade också för Birgitta att hon känt det som att hon fallit ner i något mjukt, i sittande ställning: – Märkligt att jag landade så mjukt? Silon var ju helt tom! Då sade Birgitta: – Vad jag känner till är ingen cement mjuk, men jag ska berätta för dig att jag i två veckor har bett om änglavakt över er! Då började tårarna rinna på flickvännen, och båda kvinnorna blev så berörda av Guds godhet och omsorg.

Den unga kvinnan hade råkat ut för ett högt fall ner i silon, och det ansågs därför vara bäst att undersöka henne på sjukhuset. Där hittade man ingen skada, enbart lite ömhet i musklerna. Alla var förstås glada över att Birgitta hade bett om änglavakt, och att Gud hade hört hennes bön och sänt hjälp i rätt tid.

Beskydd mot älgdjurar

Karin kan bara se på ett öga, men hon har fullt godkänd syn för att köra bil. För säkerhets skull brukar hon ändå be Gud om beskydd innan hon ger sig ut på vägarna. Hon ber särskilt

att djuren ska hålla sig kvar i diket, en klok bön som alla kan behöva be!

En gång körde hon på en smal kurvig väg mellan två orter i Norrland. Hon upplevde att hon skulle sakta ner farten och ta det lugnt. När hon sakta körde upp på ett backkrön, såg hon en välväxt älgdjur med stora horn mitt på vägen. Nere i diket stod ännu en älg som uppförde sig lite konstigt. Den stod och ”dansade” med frambenen, som om den hindrades av något och inte kunde gå över. När hon stannade och tittade på de här älgarna, började Gud tala till henne om att han aldrig skulle lämna eller överge henne. Han talade till henne om att han skulle fortsätta beskydda och bevara henne och hjälpa henne. Älgarna stod kvar och tittade på henne, den ene fortfarande ”dansande” i diket, tills hon högt sa: – Nu får ni gå över! Då sprang de över vägen och in i skogen.

Det blev en stor händelse för Karin, att Gud stannade två älgar för att tala till henne om sin trofasthet. Hon grät av glädje en lång stund.

Ett par blöta strumpor

Samma dag som Titti och jag talat om att göra en bok om änglavakt, fick jag ett lustigt änglabesök.

När jag föreslog att vi skulle hjälpas åt med boken Änglavakt, tände hon på idén direkt. Vi kände sådan glädje och inspiration över detta!

Efter samtalet packade jag en liten resväska och åkte till Borås över helgen. Min man var redan där, och vi följdes åt till vårt boende. När jag öppnade väskan för att hänga upp kläderna, lyfte Erik snopet upp ett par sockar som låg överst. Sockarna var dyblöta! Det märkliga var bara, att allt annat i väskan var helt torrt. Erik förstod direkt: – Detta är ju som när Gideon lade ut ull för Herren, då marken var torr, men ullen så våt att han kunde krama ur vattnet!

Gideon var en man i Bibeln som ville vara säker på en uppmaning som Gud hade gett honom: han skulle gå ut och möta en stor fiendehär. Han bad Gud om ett tecken. Gideon lade ut ull på marken, och om ullen var torr men marken blöt på morgonen – då skulle han tro på det. Nästa morgon skulle det vara tvärtom: ullen torr och marken blöt. Då skulle Gideon veta att Gud var med honom. (Du kan läsa i en bibel om detta i Domarboken 6:36–40). Jag har aldrig i hela mitt liv begärt några tecken från Gud för att veta om något är rätt. Just därför blev detta extra speciellt för mig. Jag vinkade då åt den osynlige ängel som fixat detta ”klartecken” för att skriva boken, medan vi vred vattnet ur strumporna i handfattet! Skrattande sa jag: -Vi kör på, det blir en änglabok, för jag vill inte ha blöta kläder och torra strumpor i morgon istället! För mig som gillar roliga historier, gav denna sannhistoria en helt ny upplevelse av vad himmelsk humor är!

Jag skrattade verkligen hjärtligt åt änglarnas busiga tilltag med mina blöta strumpor, men de hade mer på gång. En kväll när Titti suttit och skrivit på manuset, kom hon in i sitt sovrum och upptäckte att hennes handväska var alldeles blöt på utsidan. Det till och med rann ner på golvet – men insidan var alldeles torr! Det tog ett dygn innan väskan var torr igen. Den hade inte blivit blöt av vare sig regn eller något annat, och hennes barn är för stora för att leka med vatten på det viset. Det var helt oförklarligt. Vi blev liksom Gideon helt övertygade om Guds uppmaning.

Kapitel 9

På uppdrag för Herrens tjänare

”Då sade Herren till mig: Säg inte: jag är för ung, utan gå vart jag än sänder dig och tala vad jag än befäller dig. Frukta inte för dem, ty jag är med dig för att rädda dig, säger Herren.”
Jeremia 1:7

Ung missionärska räddad på tåg

Anders ledde en grupp ungdomar på missionsuppdrag i Indien. Vid ett tillfälle då de gick upp på ett tåg, hände något som kunde ha slutat i tragedi. Tåget var fullpackat med folk som det så ofta är i Indien, och det startade innan dörrarna stängts. En amerikansk tjej som fortfarande befann sig på tågets trappsteg, hade ett väldigt långt skärp på sin jacka. Det fastnade i tågets hjul och hon drogs neråt med väldig kraft. Frenetiskt försökte

hon få av sig jackan och sekunderna kändes dramatiskt långa. Då dök en man upp från ingenstans, ropade på lokalspråket ”skynda, skynda”, och tryckte in tjejen genom tågdörren – och så lossnade skärpet! Dörrarna stängdes lika snabbt som den hjälpsamme mannen var spårlöst borta. En omtumlad ung tjej var sedan tillsammans med sitt missionsteam väldigt lycklig över att en indisk ängel räddade livet på henne!

Vitklädda amerikaner

En pastorsfamilj i Småland berättade om en dråplig händelse då församlingen hade avslutat ett stort festivalarrangemang. På festivalen, som de kallade för Jesusfestivalen, hade de bland annat haft en amerikansk talare.

En tid senare höll pastor Börje en gudstjänst på en annan ort. Där kom en kvinna fram till honom och ville tala med honom om en sak. Hon frågade: – Dina grannar råkar vara kunder till oss i vårt företag, och de berättade att ni haft många amerikanska gäster under Jesusfestivalen. De undrade om amerikaner alltid går klädda i vitt? Pastorn svarade: – Nej, den som talade var mest klädd i svarta eller mörka kläder, hurså?

Kvinnan förklarade då vad deras grannar hade berättat. De hade fått höra att det fanns amerikaner på festivalen, men var fundersamma över hur många de var. Och hur de gick klädda, sen! Grannarna, som inte var kristna, hade till slut roat sig med att räkna pastorsparets alla gäster. De kom fram till att det varje morgon kl 9.00 kom ut 30 vitklädda ”amerikaner” från huset och gav sig iväg. Det var förstås inte några vanliga ”amerikaner” de sett, förstod pastorn direkt. Han tackade däremot Gud för att det hade varit änglar med under Jesusfestivalen för att hjälpa till!

En strålande ljusgestalt

I början av år 2002 hade ett gift par på västkusten bestämt sig för att de skulle be tillsammans, innan de gick och la sig på kvällen. Tillsammans lyfte de sina händer och prisade Herren, och det var verkligen underbart. Plötsligt blev frun, Maria, bländad av ett starkt ljus. Framför henne stod en mycket lång, ljus gestalt som strålade så starkt att hon nästan inte klarade av att se. Hon kunde inte se något ansikte och gestalten sa inget, men hon blev så uppfylld av den helige Ande att hon inte kunde sluta att prisa Gud. Det var en väldigt stark upplevelse som fyllde kvinnan med en övernaturlig glädje under lång tid.

Sommaren 2003 besökte hela familjen mannens familj i Etiopien under en månad. Då fick de förmånen att få besök av en kvinnlig evangelist, som Gud använde på ett underbart sätt. Hon berättade olika saker som hade hänt dem som stämde, och talade även om olika saker som skulle komma att hända. Hon sa att en av deras pojkar skulle få ett allvarligt problem, men att Gud var med och att allt skulle gå bra. Två dagar innan de reste tillbaka till Sverige fick en av sönerna hjärnmalaria, en form av malaria som kräver snabb behandling för att man ska klara sig. Med Guds hjälp upptäcktes det ovanligt snabbt, så att han kunde få medicin. Det var naturligtvis en fruktansvärd upplevelse för föräldrarna att se sin unge son sväva mellan liv och död. Men mitt i all oro upplevde de tryggheten i Guds stora makt och omsorg.

Evangelisten berättade även att Gud i deras hem placerat en lång, strålande ljusgestalt, som alltid är med och hjälper. Det var fantastiskt att höra att den gestalt som kvinnan ett och ett halvt år tidigare hade sett, ständigt beskyddade deras hem. Det var inte bara ett kort besök.

En vecka senare ordnades det en avskedsfest i svärföräldrarnas hem. Då berättade en syster till mannen om en dröm hon haft. Hon drömde att hon och en yngre bror stod uppe på ett berg och tittade ner på det hus familjen bodde i. Hon beskrev

hur huset såg ut med trädgård och omgivningar och allt stämde perfekt, trots att hon aldrig sett deras hus. Och i huset såg hon en lång, strålande ljusgestalt. Där kom det igen. Tårarna rann ner för parets kinder och de var djupt berörda av Guds omsorg.

Änglabesök på dopförrättning

Anita berättar:

Vid en gudstjänst var vi flera personer som samtidigt hörde en änglakör sjunga när en församlingsmedlem sjöng solo. Andra upplevde vingslag av änglar i lokalen. Det här var mer en upplevelse av änglars närvaro, än att faktiskt se dem. Däremot har jag sett en mänsklig gestalt som utan tvekan var en ängel. Det var vid en dopförrättning i vår församling.

Det var samtidigt lägeravslutning och många människor var samlade vid stranden. Ganska många döptes, bl.a. en nyfrälst kvinna som hette Ruth, och hon hade en mycket brokig bakgrund. Vår pastor bad alla pastorer och andliga ledare att komma fram och be för dem som döpts. Då kom en okänd person i vita långbyxor, vit tunika och långt lockigt, guldgult hår fram till Ruth. Ingen av de närvarande kände till den guldlockiga personen. Den vitklädda personen kramade om Ruth och talade rakt in i hennes liv, om det som låg bakom och vad Gud hade för henne i framtiden. Jag stod alldeles bredvid och bevittnade detta. Personen bad också för en ung pojke, innan den okände försvann och var spårlöst borta. Det fanns de som passade på att filma och ta foton under dopförrättningen, men det fanns ingen okänd person med på dessa. Ingen av oss kände någon pastor eller ledare med det utseendet.

Skydd mot satanister

För några år sedan var det kämpigt för en församling på västkusten. De råkade ut för trakasserier från ett gäng satanister som ville förstöra på olika sätt.

En natt vaknade pastorsfamiljen av att en kille som bodde hos dem, rusade in i sovrummet och ropade: – Det är en långtradare på väg in i huset! Den här killen var mycket andligt känslig, och han hade känt en annalkande fara som för honom blev till en ”långtradare”.

Det var alltså inte fråga om någon skenande långtradare, men pastorsfrun tittade förstås ut genom fönstret. Klockan var 4.00 på morgonen. Där ute stod fyra svartklädda människor på trottoaren med händerna sträckta mot pastorsparets sovrum, och hon förstod att de uttalade förbannelser emot dem. Pastorsfrun sa då: – Vänta ska du få se, sa hon till killen. Hon började be för satanisterna där ute på gatan, förlät och välsignade dem i Jesu namn.

Då började saker hända. De svartklädda personerna backade då och den mörka trädgården lystes upp av två stora änglar. Änglarna nådde ända upp till tvåvåningshusets tak. Det blev för mycket för satanisterna. De sprang iväg och sedan syntes de aldrig mer till på den gatan!

Grus på väg

Rory är bosatt i Sverige, men är ofta ute på olika missionsuppdrag. Vid ett tillfälle var han på missionsresa i Indien, där en kristen församlingsledare hämtade honom från flygplatsen i Madras.

När de var ute på motorvägen, fick Rory plötsligt en inre maning om att chauffören omedelbart måste stanna bilen! Chauffören stannade, och framför dem körde en överlastad lastbil med grus. Samma sekund som de stannade sin bil,

kom en cyklist ut på motorvägen, mitt framför lastbilen, med en person sittande på styret. För att undvika kollision, styrde lastbilschauffören in mot cementdelarna mellan körfälten. Det slutade med att hela lasten forsade av lastbilen.

Då insåg man faran. Om bilen som Rory och hans chaufför åkte med inte hade stannat, skulle de ha blivit krossade under tonvis av grus. Rory skyndade ur bilen, och sprang fram till cyklisten och dennes passagerare. Killen som suttit på styret hade brutit ena armen, och benpiporna stack ut. Rory och den kristne ledaren började be för honom. Inför deras ögon gick armen ihop i rätt läge igen, och ny hud växte över armen! Det var första gången som de bevittnat ett sådan under, och de har fått bevittna fler sådana mirakler sedan dess.

Äventyr i Albanien

Anita berättar:

1996 var jag med ett team på missionsresa till Albanien. Vi skulle mötas upp av en tjej i 25-årsåldern från vår församling som var där på missionsuppdrag tillsammans med några andra ungdomar. När vi anlände med båt från Grekland var hon försenad. Hon hade varit i huvudstaden Tirana och där tagit ut en större summa pengar. På vägen tillbaka med buss som tog ett antal timmar, hade man stannat för en matpaus.

Tillbaka på bussen igen, upptäckte hon att hennes handväska var borta! I den hade hon pass, mobiltelefon och en stor summa kontanter, alltihop mycket begärligt i ett land i kris som Albanien. Hon insåg att hon förmodligen hade glömt den på restaurangen. I panik hoppade hon av bussen och liftade tillbaka till restaurangen. När hon kom in fanns ingen väska på stolen där hon suttit, men personalen sa: – Vi har väskan här och vi har inte rört den. Allt fanns kvar! Tacksam över Guds beskydd inväntade hon nästa buss för att kunna möta oss.

Stulet bilbatteri

Olle har tillbringat mer än 50 år som missionär i Sydafrika. Han berättar om en missionär som råkade ut för en situation som riskerade bli riktigt allvarlig. I Afrika är det vanligt med lokala häxdoktorer, och det område som denna missionär var verksam hade sin ”doktor” också. Denne häxdoktor hade retat upp lokalbefolkningen så till den grad, att missionären inte såg någon annan möjlighet än att bege sig av från området. Hans bil stod parkerad en bit bort ifrån den uppretade folkmassan, och han skyndade iväg mot den för att komma snabbt undan. Han drog upp nycklarna ur fickan för att komma kvickt iväg, öppnade dörren till bilen och hoppade upp i sätet. Just som han satte startnyckeln i tändningslåset, var folkhopen framme. När han vred om nyckeln drog motorn igång, och han fick se folkmassan plötsligt dra sig tillbaka med underliga uttryck i sina ansikten.

Missionären tog inte någon större notis om detta just då, för han hade fullt upp med att komma iväg. När han äntligen kom hem välbehållen och befann sig i trygghet, parkerade han bilen. Han var rejält omtumlad när han ställde den ifrån sig. Något senare, när han pustat ut lite, skulle han ge sig av igen, men bilen ville inte starta. När han öppnade motorhuven, såg han att det inte fanns något batteri kvar i motorrummet. Det var märkligt, tyckte han, och började fundera över hur den hade kunnat försvinna.

När han funderade igenom alla tänkbara orsaker, drog han sig till minnes den arga folkmassans reaktion, när han hade startat bilen för att komma undan deras raseri. Han insåg att de givetvis hade plockat ur batteriet för att han inte skulle kunna komma undan! Folket hade fått se hur Guds kraft och beskydd för missionären sattes in i nödsituationen: det var för dem en mäktig Gud, som kunde få bilar att gå – fastän de plockat bort batteriet!

Änglavakt

Kapitel 10

Vanliga människor med övernaturlig hjälp

Ofta förmedlas Guds hjälp genom helt vanliga människor. De har känt en maning inom sig att göra något särskilt, eller gå till en speciell plats, vid precis rätt tidpunkt. Gud kallar oss att likna Jesus här på jorden, för att hjälpa, uppmuntra och visa varandra kärlek – bli mer ”änglalika”. Det finns inget mer tillfredsställande än att vara ledd av Guds Ande, att få vara den som så lägligt kommer till undsättning för någon. Det är fantastiskt att få bli svaret på en annan människas böner! Att få vara en människa som förmedlar hjälp, är en starkare upplevelse, än att själv ta emot övernaturlig hjälp.

I Bibeln finns en berättelse då Herrens ängel talade till en man som hette Filippus. I Apostlagärningarna 8:26-40 kan vi läsa om hur Gud genom sin Ande talade till Filippus och gav honom ett uppdrag: *”Gå vid middagstiden ut på vägen som leder från Jerusalem ner till Gaza. Den ligger öde.”* Det var en mycket konkret uppmaning, och så tydligt kan Gud tala till oss. Filippus gick iväg, och mötte en hovman från Etiopien. Denne hade kommit till Jerusalem för att tillbe Gud. På väg hem därifrån, satt hovmannen i sin vagn och läste ur profeten Jesajas bok. Där står det i profetiska ord om Messias, den frälsare som Gud skulle sända till oss människor. Men den etiopiske hovmannen förstod inte riktigt det han läste och behövde hjälp. Filippus blev av Guds Ande kallad till den här mannens hjälp. Filippus kom ifatt vagnen och hovmannen bad honom sätta sig bredvid honom. När Filippus hörde hovmannen läsa ur Jesajas bok, frågade han: ”Förstår du vad du läser?” Det gjorde han ju inte, men med Filippus hjälp kunde han förstå att det som stod där handlade om Jesus. Dessutom fick han veta vad han behövde göra för att bli frälst, och lät döpa sig samma dag. Filippus fick

komma i precis rätt ögonblick för att hjälpa den etiopiske mannen i en helt livsavgörande stund.

På himmelskt uppdrag

Gunnar från Alingsås är en man som gjort många märkliga upp-levelser som liknar den Filippus fick vara med om. Särskilt på nätterna, strax innan han har somnat, har Gunnar fått ingivelser att bege sig till en speciell plats där någon befann sig som behövde hjälp.

Det var på 1980-talet som de här nattliga maningarna började. Vid ett av de första tillfällena som detta hände, låg han i sin säng. Men han vet inte om han sov eller var vaken, när han såg en plats tydligt inför sig. Det var ett speciellt ställe som ligger längs E20, bredvid en karamellfabrik, och Gunnar fick uppmaningen att ta med sig en varm filt och bege sig dit. Efter att ha väckt sin fru och berättat vad han skulle göra, gav han sig iväg.

Det var efter midnatt, och det var kallt och regnigt. När han närmade sig platsen, såg han på avstånd en stor hand där ett stort pekfinger var riktat snett neråt. Hans första tanke var att det hade kommit upp en ny neonskylt vid karamellfabriken, men så var inte fallet. Det var ingen vanlig hand som han såg, det var en övernaturlig hand som pekade ut mot gärdet. Den pekade ut en plats, och Gunnar stannade bilen och gick dit. Där låg en starkt berusad man och sov. Efter att ha väckt honom, och hjälpt honom till bilen, kom filten väl till pass. Mannen var nerkyld, och fick ligga i baksätet, inlindad i den varma filten.

Gunnar ville skjutsa hem mannen, och frågade vart han skulle: - Till paradiset, svarade mannen. Gunnar kom då att tänka på att det fanns ett bostadsområde i Partille som heter Paradiset, så han frågade: - Bor du i Partille? Det stämde precis. Väl framme vid bebyggelsen i bostadsområdet där mannen bodde, såg Gunnar på mannen i baksätet. I ljuset från gatbelysningen upptäckte han att det var en tidigare arbetskamrat. Gunnar visste

ju precis var han bodde! Väl hemma hos mannen, ringde Gunnar på dörren. Frun öppnade och fick höra berättelsen och sedan ta hand om sin make.

En kort tid senare, ringde Gunnar till sin före detta arbetskamrat för att bjuda med honom till kyrkan. Frun berättade då att mannen hade avlidit, men han hade lämnat en särskild hälsning till Gunnar: ”Vi ses i Paradiset.” Gunnar förstod meddelandet på ett djupare plan direkt. Det var nämligen samma ord som Jesus sa till en av rövarna på korset innan han dog. Mannen hade tagit emot Jesus i sitt hjärta och fått gå hem till Gud!

Baby fick livet åter

Rory är bosatt i Sverige sedan många år, och han har här berättat vad han fick vara med om när han var 22 år.

1977 examinerades Rory på en bibelskola i Florida och på avslutningsfesten frågade han om några ville stanna kvar efteråt och be tillsammans. Det blev en himmelsk Guds närvaro, som de fick uppleva i mer än tre timmar tillsammans. Gud talade till dem om olika saker som skulle hända i världen, sådant som väckelse i Kina, öppningen i Sovjetunionen, uppkomsten av många messianska församlingar och många fler saker. Det är sådant som nu redan har skett. På väg hem i bilen efteråt hände något annat. Rory, som varit kristen i 14 månader, brukade fråga om det var något mer Gud ville göra. Klockan var nu ett på natten, och Rory hade inte sovit natten innan heller, så nu var han riktigt trött. Plötsligt upplevde han hur en ängel riktade hans uppmärksamhet på en bil med blinkande ljus. Rory stannade och frågade mannen i bilen om han kunde hjälpa till med något. Mannen svarade: – Ingen kan hjälpa mig, min fru ligger död i huset och billjuset blinkar för att ambulansen ska hitta till vårt hus här för att hämta henne. Rory frågade om han fick gå in i huset och be för frun, och det gick bra.

Rory gick in i huset och en ängel ledde honom till rummet där hon låg. Han bad för den döda kvinnan, och befallde att hon i Jesu namn skulle komma tillbaka till livet igen. Och det gjorde hon. Något sådant hade Rory aldrig upplevt förut, men det skulle bara bli första gången av fler!

Den 25 oktober 1982 gifte sig Rory i Amsterdam med Gunilla från Sverige. De jobbade båda två i Red Light-distrikten med UMU, en kristen missionsorganisation. De hade bokat det billigaste rummet på Celesta hotell, men när de kom dit efter vigseln, hittade man inte bokningen på hotellet. Under tiden som de stod i foajén och väntade, kom en ur hotellets personal med en död baby i famnen. På detta hotell ville man glädja sina gäster med att lägga en chokladask på huvudkudden. Det var också vad denna kvinna ur personalen skulle göra, när hon hade kommit in i rummet med den döda babyn. Föräldrarna var ute på stan, och den 11-åriga brodern var chockad, men trodde att barnet dött cirka 45 minuter tidigare. Babyn hade slutat andas, och det gick inte att nå föräldrarna på telefon.

Babyn var grå och tung i kroppen. Rorys fru storgrät och själv gjorde han återupplivningsförsök, men det var uppenbarligen för sent. Då vände han sig bort och sa till Gud: – Jag kan inte fatta att du låter en baby dö så här på min frus bröllopsnatt! Plötsligt fylldes hans hjärta av tro och han fick modet att säga till de 18 personer som samlats kring babyn: – Vi är inte trollkarlar, utan vi tror på Jesus och den helige Ande som bor i oss på samma sätt som i Jesus. Han vill att vi ska be i hans namn, och jag säger detta nu, så att ni sedan ska veta vem som ska ha äran. Efter dessa ord bad Rory och Gunilla för babyn, och den började andas.

Föräldrarna kom tillbaka och mamman svimmade när hon fått höra vad som hänt. När hon vaknade upp igen, lade Rory babyn i hennes famn. Sedan fick det nygifta paret ta in på den finaste sviten. Hotellet bjöd!

Fri passage in i landet

Birgittas dotter gifte sig med en asylsökande man från Kosovo under 1990-talet. Mannen blev dock efter giftermålet avvisad, så därför höll man honom gömd under en period. (Han fick senare uppehållstillstånd och familjen har i dag fyra barn tillsammans!)

En tid efter giftermålet ville man hälsa på mannens familj i Serbien, och då var det visum som gällde. En serb som arbetade i Sverige hjälpte till med detta, med många turer fram och tillbaka. Men när avresedagen kom, hade visumet ännu inte kommit. Ambassaden lovade ordna visum som skulle ligga i tullen när de anlände till Serbien. Detta hade inte Birgitta någon större tilltro till, men alla hade tagit ledigt från sina jobb och var ändå redo att ge sig av. I familjens församling hade man bett för resan och även gett dem ett budskap från Gud: ”Herren ska sända sin ängel framför er”. Bilen var fullastad med diverse hjälpmedel att ta med till landet, bland annat medicin till ett värde av cirka 25 000 kronor.

Efter några dagars körning var de äntligen framme vid den serbiska gränsen. Och mycket riktigt: där fanns inget visum för dem. På tullkontoret fanns många herrar på sina kontor, men samtliga sade blankt nej. – Situationen var förtvivlad och vi visste inte vad vi skulle ta oss till, berättar Birgitta. Men då drog hon sig till minnes det ord som församlingen talat om, att Herren skulle sända sin ängel framför dem. Detta tänkte hon på och kände sig styrkt, trots att de kämpat i timmar med tjänstemännen. De visade sina referenser i landet och försökte på alla vis, men inget hjälpte. – Jag var helt slut, minns Birgitta, så jag och min dotter satte oss i bilen för att pusta ut. Där bad vi Gud om ett ingripande.

Efter en liten stund kom Birgittas man ut och sa: – Jag har träffat en ängel! Maken hade i det tröstlösa läget ställt sig i mitten av den stora lokalen med alla papper i handen och suckat. Då kom en okänd man fram, som på perfekt svenska frågade:

– Har du problem? Främlingen fick allt förklarat för sig, och fick även se papperen. Så tog denne med sig alla papper in på ett kontor och sa till tjänstemännen som satt där: – Nu ser ni hur det är. Folk anser oss serber vara ena riktiga skurkar, för när de kommer hit för att hjälpa oss, släpps de ju inte in! Bara tio minuter senare var allt klart: självklart kunde de passera fritt in i landet!

Den räddande ”ängeln” visade sig vara en pastor från Belgrad, som hade bott i Sverige under några år. Han var även gift med en svenska. Det hade varit ”en ren tillfällighet” att han hade tittat in på kontoret så lägligt denna dag. Det tackade Birgitta och hennes familj Gud för!

Husvagnsproblem

Rune berättar:

Detta hände under fotbolls-VM 1982. Jag och min familj var på väg från Sverige till forna Jugoslavien för ett par veckors badsemester vid Medelhavet med husvagn. Vår nya bil fick dessvärre fel på bränsleinsprutningen, och bilen rullade ut från verkstaden bara ett par timmar innan avfärd. Flera timmars färd till Tysklandsfärjan återstod, men vi fick löfte från bilfirman om en utbytesbil i Trelleborg om det blev problem. Bilen fungerade bra och vi kom till färjan i tid.

Nästa dags kväll, i Tyskland på väg söderut, slår jag på belysningen. Efter en stund ser jag i backspegeln att husvagnens lampor inte lyser. Vi stannar vid en bensinstation och konstaterar att vi inte har något bakljus. Blinkers och bromsljus verkar fungera, men det var inte nog för flera timmars mörkerkörning. Någon hjälp på bensinstationen fick vi inte, för Tyskland hade några minuter tidigare förlorat VM-finalen i fotboll mot Italien, och alla var sura. Ingen brydde sig om vårt problem. Vi bad Gud skicka någon till vår hjälp.

Medan vi funderade över vår situation, kom några ungdomar, två män och två kvinnor fram till oss. De var fint klädda, männen i kostym och vit skjorta. En av dem frågade, på bra engelska, om vi behövde hjälp med något. Vi blev väldigt överraskade, men förklarade vår situation. – Vi kan fixa det! sa de.

Efter ca 10 minuter var de klara och lyset fungerade igen. När vi tackade för hjälpen, sa en av kvinnorna: – God Bless You! Min fru frågade: – Är ni kristna? Det visade sig att ungdomarna hade varit på en kristen ”retreat” i närheten och stannat till vid bensinstationen på vägen hem. När de skulle resa vidare, upplevde en av dem att Herren talade till dem om att de skulle stanna kvar för ”någon behöver er hjälp”. De hade gått och väntat i flera timmar! Gud hade förvarnat dem långt innan vi ens visste att vi hade ett problem. Det här blev väldigt trosstärkande för både oss och dem. Det var första gången de gjort något sådant, och de var väldigt uppmuntrade över att det verkligen fungerade. Tänk att Gud hade använt dem så här! För oss som familj blev det ytterligare ett bevis på Guds omsorg om sina barn.

Änglamat

Anita anlände till en stad i Oklahoma tillsammans med sin dåvarande man år 1971. De skulle studera och hittade direkt en lägenhet. Av nattvakten i huset fick de alla möbler de behövde på tisdagskvällen när de flyttade in. Nästa morgon fick maken jobb och skulle börja samma dag. – Det enda vi inte hade, berättar Anita, var pengar och mat. Resan och boendet hade tagit alla resurser, till och med de sista smörgåsarna var slut.

På kvällen dagen efter ankomsten åkte de till en kyrka. Bilen stod parkerad på ett torg i närheten. Det fanns förstås ingen som kände dessa nyanlända människor där, och de berättade inte för någon om sin situation heller. När de senare skulle åka hem, satt det en dollarsedel under vindrutetorkaren. Vem vet om det var en ängel eller en människa som placerat den där, men oavsett

vilket, måste det ha varit en ängel där för att vakta den så att ingen tog den! Pengarna räckte till 10 burkar soppa.

Några dagar senare var det makens chef som gick den rädande ängelns vägar. Han ringde på dörren tidigt på söndagsmorgonen och lämnade tre stora kartonger fyllda med mat, och sa att han upplevt att Gud ville att han skulle göra det. – Stämmer det att ni inte har någon mat? undrade han. Det var ju precis så det var! I kartongerna fanns allt man kan önska, både gott och nyttigt! – Då grät jag av tacksamhet, minns Anita. Den morgonen fanns nämligen ingenting alls att sätta på bordet annars. Det finns änglar, både synliga och osynliga, i mänsklig skepnad – såväl som helt vanliga människor med ovanligt stora hjärtan!

Den ofrivillige hjälparen

Sensommaren 2004 hade Tittis make Roland köpt en begagnad SAAB 900, och var på väg hem genom Tivedsskogarna, när fläktremmen gick av. Det var drygt sex mil kvar för att komma hem, och inga hjälpsamma medtrafikanter så långt ögat nådde, och det var långt till närmaste hus eller samhälle.

Roland bad Gud om hjälp och fick syn på en byggnad, inte så långt bort från platsen där bilen stannat. Han tyckte att det såg ut som någon slags verkstadslokal och gick iväg. Det visade sig mycket riktigt vara en liten, enkel bilverkstad. Men den var förstas inte bemannad en söndagskväll mitt ute i obygd, och sannolikheten att den lilla verkstaden skulle ha tillräckligt sortiment var inte så stor. Men Roland bad Gud om hjälp igen, och då dök det upp en man som gick in i verkstaden. Roland följde efter, och hörde hur mannen mumlade, synbart irriterad: – Jag begriper inte varför jag skulle gå hit, jag har ju annat att göra! Roland inväntade mannens uppmärksamhet, men den önskade servicen uteblev.

Mannen i verkstaden muttrade bara vidare om hur olämpligt det var att han skulle behöva gå till verkstaden en söndagskväll,

utan orsak: – Vad har jag här att göra? sa han till slut, vänd mot Roland. – Jo, det ska jag tala om, sa Roland, jag har bett Gud om hjälp för jag har fått stopp på min bil härute. Och jag behöver en ny fläktrem! Mannen i verkstaden tittade vresigt på Roland, och sa: – Vad är det för bil då? Roland talade om vad det var för modell, och mannen svarade: – Och det tror du att jag har? Sedan sträckte han ut armen, uppenbarligen lite på måfå, drog tag i en rem från en låda och slängde upp på disken. Roland tittade lite misstänksamt på remmen, men mannen sa att det var allt han hade. Roland fick vara nöjd med det som erbjöds helt enkelt. Han gick ut för att se om den passade, och den hade inte kunnat vara mer perfekt! Remmen gick så lätt på, att Roland som är utbildad bilmekaniker och tidigare fordonsbyggare häpnade. Bilen gick felfritt hem, och i flera år därefter också.

Det tänkvärda i den här berättelsen är, hur olika vi kan ta oss an himmelska uppdrag som människor. Antingen blir vi glada över att få vara en annan människa till hjälp, och gör med lätt hjärta en tjänst. Eller så är vi ständigt griniga och tycker att allting bara går emot oss, så fort vi måste ”gå en extra mil” för någon annan.

Lån och pass beviljat mot alla odds

Rory blev kristen 1976, 21 år gammal. Då ägde han ett gym tillsammans med några andra i staten Arizona. Fem månader hade gått sedan han tog emot Jesus, och han hade gett bort allt han ägde. Han gick till en kristen konferens, där han fick flera profetiska tilltal om sin framtid. En känd förkunnare stannade till i sin predikan och sa: – Du ska åka till Israel om sex dagar och Gud ska använda dig som evangelist! Rory sa då till Gud: – Jag gör ingenting förrän du säger vad jag ska göra och hur, jag har ju inte ens ett pass! Rory hade aldrig varit utomlands, så hur skulle han då kunna ge sig iväg till Israel bara sådär? En knapp halvtimme senare ringde telefonen och en man som arbetade

med judiska radioprogram sa: – Jag har hört talas om dig och undrar om du vill åka till Israel om sex månader för att jobba med evangelisation? Rory tog ett glädjeskutt och frågade om det gick att åka om sex dagar? Det gick alldeles utmärkt: –Vi har en resa som går om sex dagar, men jag vågade inte fråga dig om du var intresserad, när det var med så kort varsel!

Passet ordnades på mirakulösa tre timmar, men pengar till flygbiljetten saknades. Rory gick mot sina principer till en bank för att be om ett lån. Banktjänstemannen frågade om han hade något jobb, tillgångar, eller åtminstone några pengar som kom regelbundet? Rory kunde bara svar nej på allt, så banktjänstemannen var tvungen att kontrollera med låneavdelningen. Det blev avslag. Banktjänstemannen kom tillbaka och ruskade på huvudet, men frågade: – Är du kristen, en sån där tungomålstalande kristen? Rory svarade: – Ja, är du? Banktjänstemannen trodde inte på Gud, och än mindre på att Gud kan tala till människor, men tillade: – Gud gav mig precis nu tanken att jag ska skriva under ditt lån och lita på dig! Så blev det, och flygbiljetten var fixad!

Kapitel 11

Katastrofhjälp

*”Därför skall vi inte frukta, om än jorden skakar
och bergen störtar ner i havsdjupet,
om än havets vågor brusar och svallar,
så att bergen bävar vid dess uppror.”*
Psaltaren 46:3-4

I en tid då allting skakar – inte bara jordskorpan, utan hela samhället och tillvaron – behöver vi något större än det mänskliga och materiella att lita på. Vi har jämförelsevis hittills varit väldigt förskonade från större katastrofer i Sverige, men i många länder lever man med regelbundna påhälsningar av tornados, jordbävningar och liknande. I allt detta finner många en tröst i att: *”Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad”*, Psaltaren 46:2. Att ha någon att hålla i när det stormar på olika sätt i livet, är en trygghet som många kan vittna om går bortom allt förstånd. En kvinna som överlevde en tornado, fick uppleva hur Gud omslöt henne, då hon sveptes med i virveln bland allt annat bråte som for iväg. Psaltaren 139:5 ger ett sådant löfte om beskydd: *”Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i Din hand”*.

Som kristen slipper man inte undan svårigheter, men man är inte ensam. Vilken trygghet! Den kända TV-profilen, nyhetsankaret Ingela Agardh, uttryckte sin nyfunna gudstro i tidningen Världen Idag: – Nu kan jag konstatera att jag har blivit av med många rädslor och fått en mening med livet. Tron på Gud är ingen garant för frihet från katastrofer. Men han håller mig i handen.

Den största tryggheten är ändå alltid, att efter detta livet väntar en evighet i himlen. Ingela Agardh levde i 20 år med den

cancer som i juni 2008 till slut tog hennes liv. Innan hon dog, skrev hon sin första och sista bok: ”Den största nyheten.” Den handlar om hur hon fick möta Jesus och bli fullkomligt trygg i både livet och genom döden. Alla kristna räddas inte till livet i katastrofer per automatik, men de är sannerligen räddade för evigheten. Johanneevangeliet 3:16 lovar ju: *”Ty så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på Homom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv”*.

Du kommer nu att få läsa om mycket speciella händelser, från kända och nutida katastrofer. Det är sådant som vi inte så ofta får höra om i medierna. I svåra händelser måste alla hjälpa till, och då kommer inte bara änglahänder från himlen väl till pass. Även dina och mina händer är värdefulla när det gäller att hjälpa människor i nöd. Efter detta kapitlets slut, där du finner berättelser från både 11 september och tsunamikatastrofen i Thailand, har vi lagt in en liten bön. Den kan du be, om du känner att du vill bli lite mer ”änglalik” i ditt liv här på jorden!

11 september, Washington DC

I ett kristet TV-program från USA kallat “The 700 Club”, talade en hög militär från Pentagon om änglars hjälp i räddningsarbetet efter terroristangreppet den 11 september. Han hade befunnit sig i en annan del av byggnaden när planet träffade Pentagon. Tillsammans med två byggnadsarbetare begav han sig till den skadade delen. Det fanns dock säkerhetsdörrar som krävde att särskilda vakter låste upp, men de behövde verkligen ta sig igenom dörrarna för att kunna hjälpa till. Plötsligt dök två män i vita uniformer från flottan märkligt nog upp. De sade ingenting, men låste upp alla dörrar och hjälpte till i räddningsarbetet. De vitklädda männen sade ingenting på hela tiden, men tillsammans kunde denna kvintett rädda många människors liv. I officerens berättelse fanns ingen tvekan om vilka de vitklädda männen var: det var änglar! Det är lite tråkigt att man inte får höra talas

om sådant i de svenska nyheterna, men då är det väl bra att det finns sådana här böcker?

Överlevde tornado

Via CBN och den kristna TV-nyhetskanalen 700 Club, kommer denna berättelse om Beth, som överlevde en tornado under våren 2008. Detta hände i staden Suffolk, i sydöstra hörnet av staten Virginia. Beth hörde ett våldsamt mullrande, som om ett tåg var på väg mot huset. Hon förstod att det inte var åskan, utan att det istället kunde vara ljudet av en tornado. Hon befann sig ensam hemma i sitt hem, och ringde oroligt upp sin make John. Han hade tidigare talat om för Beth, att det utfärdats en tornadovarning. John befann sig på sitt arbete, flera mil bort. Genom telefonluren hörde han hur det lät som om ett tåg duntrade in därhemma. Båda var troende, så de började be. Kvinnan tog några kuddar och täcken och gick in i garderoben för att ta skydd. Därinne hörde hon först hur vindarna smulade sönder allting utanför garderoben, och hon tackade Gud för beskydd. Sedan kände hon det kraftiga sug som är kännetecknande för tornados, det som uppstår av det kraftiga undertrycket. Garderoben exploderade och hela huset slets bort från grunden, men Beth blev kvar på marken. Hon kände hur hon roterade med hela kroppen, men hon träffades ändå inte av de kringflygande föremålen. När hon förstod att hon fortfarande levde, fortsatte hon att tacka Gud: -Jag lever, jag lever! Tack, gode Gud!

När allt var över, var hon kvar på marken vid sitt hus – eller åtminstone det som var kvar av det. Bilderna från CBN ger en klar uppfattning om vad som hänt: huset var fullkomligt slaget i spillror. Några dagar efteråt, när Beth och John besökte platsen där deras hus tidigare stått, fanns ingenting kvar – sånär som på en sak. På det ena hörnet av husgrunden låg hennes bibel, som hon hade fått av sin mormor då hon var 12 år. Ett kapitel ur Psaltaren var uppslaget, som talar om Guds beskydd och

omsorg! Kanske en ängel placerat den där och vakat över den för att visa på Guds trofasthet? När de tittade ut på förödelsen efter tornadons framfart, kunde de inte annat än tacka Gud för det osannolika beskydd som kvinnan haft. Hon hade överlevt tornadon helt oskadd, sånär som på ett litet skärsår.

På säker plats

En pastor i Sri Lanka upplevde att Gud talade till honom om att tidigt på morgonen gå runt till folket i bygden, och uppmana dem att tidigt komma till dagens gudstjänst. Ingen visste då att det var en tsunami på väg. Alla som befann sig i kyrkan blev räddade från att gå under i flodvågen, eftersom kyrkan låg högt belägen på en kulle!

I de här områdena har man inte byggt kyrkorna vid stränderna, något som blev räddningen för många av dem som har för vana att gå till gudstjänst. Missionsorganisationen Trosgnistan har en vänförsamling på den drabbade ögruppen Andamanerna. Man har berättat att det dröjde länge innan de fick höra något därifrån. De befarade det värsta. Så småningom kom rapporten, att den lilla församlingen på cirka 100 medlemmar var samlad till gudstjänst i kyrkan. Alla hade klarat sig! Endast en medlem omkom, och fem miste sina hem. Sammanlagt har man tio vänförsamlingar i de drabbade områdena, och i stort sett har alla människorna klarat sig, eftersom det var gudstjänsttid.

Räddade av vågen

Klockan halv nio på morgonen startade gudstjänsten i Karaikal i Indien med cirka 200 besökare. Det var en kyrkobyggnad på två våningar som låg nära stranden. Några sena gudstjänstbesökare ropade att de sett en enorm våg i havet. Många greps av panik. En del klättrade upp på taket andra sprang ut på gatorna. Men

nästan 100 personer hann inte undan, utan sköljdes ut i havet av den kraftiga vågen.

Helt oförklarligt spolades alla dessa tillbaka, upp på en sandbank. De yngre började omedelbart med att hjälpa de äldre att komma iland. Samtliga överlevde. Det var verkligen ett Guds mirakel att vågorna förde dem i säkerhet.

Phi Phi Island

SAS-piloten Per-Arne med frun Karin och deras tre tonårsbarn semestrade på Phi Phi Island, under tiden då tsunamikatastrofen annandag jul den 26 december 2004, blev en världshändelse i medierna. Karin är vanligtvis inte orolig av sig, men under dagarna på Phi Phi Island kände hon hela tiden en stark oro. Den 23 december satt hon på balkongen och tänkte: ”Jag kan ju inte sitta här och vara så här orolig”. Så hon bläddrade i Bibeln, och upplevde att hon fick ett ord från Psaltaren som gjorde henne lugn. I Psaltaren 46:3 läste hon: ”Därför skall vi inte frukta, om än jorden skakar och bergen störtar ner i havsdjupet, om än havets vågor brusar och svallar, så att bergen bävar vid dess uppror.” Karin kände då hur oron försvann med orden hon läste.

På julafton åkte de ut på en lång båttur, och återvände under juldagen till Phuket för att tillbringa natten där. De hade planerat att bada i havet nästa morgon, och sedan flyga till Bangkok efter lunch. När Per-Arne ringde för att beställa biljetter, fick han beskedet att alla flyg var fullbokade hela dagen, så de fick åka med ”stand-by” på morgonen istället. Familjen checkade ut från hotellet klockan 8.00. När de befann sig i flygplanet, slog flodvågen in på hotellets strand.

Det oförklarliga i situationen var att flygplanen inte alls var fullbokade under dagen. Det var bokningspersonalens ”misstag” som räddade dem från katastrofen, och familjen tror inte alls att det var ”turen” som hade ett finger med i spelet. Hade de fått åka vid den tidpunkt de egentligen planerat, hade de befunnit

sig på stranden. Hela familjen är oerhört tacksamma till Gud för det beskydd som räddade dem från en oerhörd tragedi.

Bli en hjälpande hand

Att få vara en hjälpande hand för någon annan i ett krisläge, är inte så självklart som man kan tro, medan allt är väl. Människans sämsta sidor kommer tyvärr också ofta fram i svåra situationer. Den ene kan vara beredd att riskera sitt eget liv för att rädda en medmänniska i nöd, medan en annan bara räddar sig själv. Det finns åtskilliga berättelser om människor som vågat sina liv, och så lyckats vända ett säkert katastrofläge till en lycklig utgång. Vad är det som gör skillnaden? Det är människor som tänkt igenom en extra gång, på vem de egentligen vill vara.

Det finns en regel som alltid kommer upp i samband med etik- och moralfrågor, och det är ”den gyllene regeln”. I Matteusevangeliet 7:12 säger Jesus: *”Allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni göra för dem.”* Men alla vi som föresatt oss att göra det rätta och det goda, märker att vi ofta kommer till korta. Vi lyckas inte med våra goda intentioner alltid. Ett bra sätt att lyckas med att bli mer ”änglalik”, är att knyta an till den himmelska kraft och vishet som bor hos Gud. Många känner inte till att den gyllene regeln föregås av en grundregel, nämligen att människan också behöver ha en relation med Gud. Detta står omtalat i Matteusevangeliet 22:37-39: *”Han svarade: Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det största och främsta budet.”* Först därefter kommer: *”Älska din nästa såsom dig själv.”* Gud vet att vi är ofullkomliga människor som inte förmår göra allt gott vi önskar. Även de bästa intentioner kan grusas ganska fort. Det vet alla som haft problem med sina föräldrar eller barn. Man vill så väl, men det blir så lätt fel. Därför behöver vi Guds hjälp! Känner du att du vill bli mer av en sådan människa som

du själv skulle vilja möta i en svår stund, kan du be den här enkla bönen. Den inkluderar hela dig:

Använd mina händer, ge någon hjälp i dag.

Led mina fötter till den som är i nöd.

Vänd mina ögon till att se det Du ser.

Låt mina öron höra ett rop på hjälp.

Ge mitt hjärta kärlek till den som fryser.

Ge min själ glädjen, att göra någon lycklig.

Förvandla mig Du, som är liv och kraft!

Tack Gud, att Du hört min bön. Amen.

Änglavakt

Kapitel 12

Vid livets slut

”Herrens ängel slår sitt läger omkring dem som fruktar honom och han befriar dem.

Smaka och se att Herren är god.

Salig är den människa som flyr till honom.”

Psaltaren 34:8-9

När en människa dör, vad händer då? Att det är en mycket laddad stund när någon ligger på dödsbädden, det vet vi nog alla som har varit med om när någon kär vän eller släkting lämnat jordelivet. Det är också många som har väldigt speciella upplevelser kring dödsögonblicket, och ett par sådana har vi här.

Änglar vid dödsbädden

Erik har en gripande berättelse om sin brorson i Danmark. Under en resa, hade brorsonen Benny och några kamrater besökt ett badhus. Benny älskade att bada, men den här gången dök han i vattnet och slog i botten så att han bröt nacken. Han kunde dock räddas till livet, men blev sängbunden och helt beroende av människor omkring sig för allt livsnödvändigt. En söndag eftermiddag år 2000, ringde Eriks bror. Han berättade att Benny troligen inte hade så lång tid kvar att leva.

Påfrestningarna på kroppen och hjärtat var enorma, till slut orkade den inte längre. Benny drabbades av hjärtsvikt. Erik och hans dotter begav sig iväg till Danmark, ca 7 timmars resväg, för att få vara hos Benny och släktingarna. De tog färjan från Helsingör och fortsatte vidare på motorvägen mot Köpenhamn.

Halvvägs till Köpenhamn, sa dottern: – Jag upplever att vi ska be för Benny, nu.

De körde in på en närliggande parkeringsplats och började be. Erik fick då i en inre bild se en sjukhussäng i ett patientrum: – Jag såg allt snett uppifrån, och en patient låg i sängen. Jag uppfattade det som Benny, fast jag inte såg det tydligt. Runt sängen såg jag 6 eller 8 änglar med gyllene svärd, och jag upplevde det som att vi skulle be om beskydd för Benny.

Inför sina inre ögon såg Erik då också hur änglarna korsade svärderna över Benny, så att inget ont skulle komma åt honom. Just då sa dottern att hon trodde att Benny dog i denna stund. Då berättade Erik för henne vad han sett, och de noterade vad klockan var vid denna tidpunkt. Sedan fortsatte resan, av vilken det återstod 25 mil. Mycket riktigt hade Benny fått änglaeskort hem till Gud, för senare på kvällen kunde Eriks bror bekräfta att han hade dött under samma tidpunkt som de stannat för att be på parkeringsplatsen. Berättelsen om änglarnas närvaro och beskydd blev till stor tröst för den sörjande familjen.

Den vita dräkten

Britta låg för döden i november 2007, och hennes dotter Marita höll i hennes hand. Marita satt och bad för sin mor, och upplevde att dörren till rummet öppnades och änglar strömmade in i rummet. Det var som om en himmelsk välkomstkommitté var på ingång. Hon tittade på klockan och den var 16.15 när fyra änglar ställde sig vid Brittassäng. Änglarna höll en vit klädnad på sina utsträckta armar, och hela rummet fylldes av en ljuvlig atmosfär. Knappt tio minuter senare, tog Britta sina sista andetag och Marita kände hennes sista pulsslag i handen.

Marita lät tårarna komma, men då såg hon inom sig hur hennes mor stod vid sängen, iklädd den vita dräkten, prydd med guld och pärlor. Det var något av det vackraste Britta visste i livet, guld och pärlor. Hon såg också hur änglarna ställde sig i två

led, från sängen till dörren, och hennes mamma började gå fram emellan dem. Vid dörren stod Jesus, och när Britta kom fram till honom, sträckte han ut sina händer emot henne och hälsade henne: ”Välkommen hem, Britta!” Sedan vände de sig om och Jesus lade sin arm om Brittans axlar och de gick in i en stor sal av guld och ädelstenar. Längst bort syntes en port av guld, och när de kommit en bit på väg, öppnades porten. Utanför var en klarblå himmel, och där försvann de ut. När denna syn var över för Marita, tackade hon Gud: – I himlen är vi väntade!

Änglaeskort till himlen

Titti berättar om sin mors bortgång:

Min mor var döende i cancer 1996. Det hela hade ett snabbt förlopp. Diagnosen ställdes i mitten på mars, och i juli gick hon bort. I slutet av juni fick hon möta Jesus till frälsning. Hon hade fått se honom stå i fotändan av sin säng på sjukhuset, strålande av ljus och härlighet. – Jag såg ingenting annat – bara honom! berättade hon. Detta var så märkligt, eftersom hon haft så lätt för att acceptera Gud som skapare av himmel och jord, men Jesus hade hon bara inte mäktat med att möta innan. Hon hade varit vad man brukar kalla en ”andlig sökare” hela sitt liv, men där fanns saker i hennes barndom som gjorde att hon hade så svårt att acceptera Gud som *Fader*. Ännu svårare var det att acceptera Guds väg till frälsning, Jesus Kristus, eftersom han var en *man*. Min mor hatade män, och hon hade sannerligen förståeliga skäl för att göra det. Men hennes bittra erfarenheter stod i vägen för henne. Gråtande sa hon till min man, då han talade med henne om Jesus som enda vägen till Gud och att allt hon behövde var att säga ”ja” till honom: – Ja, jag vet, jag vet. Men jag *kan* inte! Detta hindrade dock inte Jesus. Han visade sig för henne, och hennes hjärta smälte direkt för hans härlighet. Men då hon berättat att hon sett Jesus, kunde jag berätta vad jag sett i en syn några dagar tidigare. Jag hade fått se en parkbänk

stå i himlen, på vilken det låg en sidenglänsande, vit klädnad upplagd och klar för att ta på sig. När jag såg den, visste jag att den var till mamma, och jag visste att hon skulle komma hem till sin himmelske Fader.

Det blev många turer till sjukhuset. Vi tappade räkningen på hur många gånger de ringde för att meddela att ”nu var det nog dags, nu skulle hon kunna dö när som helst”. Jag saknade syskon att fördela bördorna på, släktingar också för den delen, så det kändes övermäktigt – inte minst för våra barn, som fick åka mycket bil i sommarvärmen. Vi hade över 60 mil i tur- och returreisa till sjukhuset, så det var krävande. Den 26 juli reste vi till sjukhuset för att vara hos min mor. Vi skulle övernatta i hennes stuga ett par mil från sjukhuset, för att åka hem på lördag, dagen därpå. När vi skulle ge oss av på fredag kväll, öppnade jag munnen för att säga något till farväl. Men det var som om jag hörde mig själv säga – liksom ”utifrån” – med en märklig kraft bakom orden: – I morgon åker vi hem, mamma! När jag hörde orden, kändes det som att en befallning gick ut. Det var som om jag talade inför fler än bara min familj och min mor, som fanns i rummet. Utan att jag hann säga något till min man, frågade han när vi lämnade rummet: – Hörde du vad du sa? Också han hade uppfattat att det låg något mer bakom orden. Vi kände det båda två som att det jag egentligen sagt var att ”nu får det vara nog, nu ska hon få slippa lida mer och få komma hem till Gud!”. Detta var faktiskt något jag hade bett Gud om, bara ett par dagar tidigare.

Vi lade oss att sova och somnade snabbt allihop. Vi sov som stockar, men på natten vaknade jag av att någon fanns i rummet. Det var en påtaglig närvaro, och ganska snart var jag säker på att det var en ängel. Det var en varm och trygg närvaro, lika verklig som man kan uppfatta en människas närvaro i ett rum. Jag förstod att något var på gång, och upplevde att jag skulle titta på klockan och notera tidpunkten. Klockan var 01.10, och jag somnade om. Tidigt på morgonen väcktes vi av telefonen. Det var sjukhuset som meddelade att mamma hade dött under

natten. Vi kunde alltså inte åka hem direkt på morgonen som vi tänkt, utan fick åka förbi sjukhuset först. Då berättade personalen: – Det var lite märkligt. Vi tittade till henne klockan ett på natten, och hon var så fridfull. Hon hade inte det minsta ont, hade ingen ångest eller oro alls, utan var alldeles lugn. De ville förklara ännu tydligare vad det var som var märkligt, för att vi riktigt skulle förstå: – Här brukar vi kunna se på människor när det är dags, men hon var så fridfull. Vi vet ändå att hon måste ha somnat in precis efter detta, högst tio minuter senare, berättade sköterskorna. Klockan 01.10 den 27 juli 1996 kom alltså en ängel för att eskortera min mamma hem till Gud.

Oväntat besök

Man kanske förväntar sig att det är självklart för kyrkans tjänare med övernaturliga inslag, men även präster kan bli överraskade! En sådan händelse berättade en god vän till Titti och hennes familj. Han heter Anders och är präst. Han har fått höra många berättelser genom åren om vad människor upplevt, då de vakat över någon anhörigs dödsbädd. Men en gång fick han höra en väldigt överraskad kollega berätta vad denne hade varit med om.

Denne präst var en mycket korrekt och formell man, som verkligen inte trodde att det gick att se eller uppleva något konkret övernaturligt, enligt Anders. Sådant existerade inte i prästens föreställningsvärld, i den bemärkelsen att till exempel änglaväsen skulle kunna visa sig, eller att Jesus faktiskt skulle ha gått på vattnet.

Prästen skulle ut på tjänsteuppdrag, då han skulle vaka över en kvinna som låg för döden på sjukhuset. Han tog med sig en diakon, och de satt där vid bädden, beredda att ge tröst i en svår stund. Just när kvinnan drog sitt sista andetag, en djup suck, kom plötsligt en ängel gående rakt in i rummet och hämtade kvinnans själ – fullt synlig, och mitt framför ögonen på de båda kyrkans

män, som ju inte trodde på något sådant! Ängelns så självklara uppenbarelse i denna stund, förändrade synsättet radikalt för både prästen och diakonen!

Flög till himlen

Ett svenskt missionärspar, som arbetar i Nordafrika, har återberättat en kvinnas upplevelse av änglar. Denna kvinna blev så småningom själv kristen. Hennes make hade sett på kristna TV-sändningar, och därigenom blivit kristen. Hon tyckte att det var förfärligt, eftersom hon själv var en djupt troende muslim. En dag när maken körde en stor lastbil med gastuber, råkade han ut för en hemsk olycka. Hela lastbilen exploderade, och han dog nästan omedelbart. Kvinnan berättade för missionärerna:

– Jag trodde att min man hade kommit till helvetet. Men på natten väcktes jag av att marken skakade så kraftigt. Jag hörde någon kalla på min mans namn, så jag skyndade mig ut på verandan. Där fick jag se, ett stycke längre bort, två män i skinande, vita kläder stående vid var sin sida om min man, som låg ner. Han såg helt fridfull ut, och även han var iklädd rena, skinande vita kläder. De två vitklädda männen lyfte upp min man, och jag såg sedan hur de for iväg upp mot himlen – längre och längre bort tills de helt försvann. Jag blev helt omskakad av detta, men samtidigt tacksam att Gud visade mig denna syn.

Hon blev efter synen övertygad om att hennes make blev hämtad till en himmelsk tillvaro. I Bibeln sista bok, Uppenbarelseboken, står det om den vita dräkten och den himmelska skaran, kapitel 7 och vers 9: ”Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folkslag och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmblad i händerna.”

14 änglar i ring

Det var på hösten 1996 som Margareta fick veta att Stig, hennes makes släkting som stod dem mycket nära, hade fått cancer. Cancern började i lungorna och spred sig sedan i hela kroppen. Margareta, som är troende och regelbundet går till kyrkan, kände oro över Stigs själ. Hon tänkte mycket på detta, och började be för hans frälsning. Margareta ägnade mycket tid i bön för Stig, och bad även tillsammans med honom. Men de hade inte kommit fram till ett avgörande där han lämnade sitt liv till Jesus.

En kväll var det möte i kyrkan, och det gavs inbjudan till människor om att få förbön. Margareta satt kvar på sin plats, för hon kände att hon ville ha en stilla stund i bön till Gud. Som vanligt påminde hon Gud om Stigs behov, och bad att han skulle få bli frälst. Då fick hon i en syn inom sig se hur Stig lyftes uppåt, iklädd en ljus klädnad. Han svävade en bit upp i luften. På Stigs högra sida, såg hon sju änglar, stående i en halvcirkel. På den andra sidan var det ytterligare sju änglar som stod i samma formation runt omkring honom. Vid fötterna och huvudändan var det som små öppningar, och allt var höljt i ljus och en himmelsk atmosfär. Denna atmosfär omslöt även Margareta där hon satt i bön: hon kände det som om hon befann sig i en annan värld!

När Margareta kom hem, möttes hon av sin man som berättade att Stig hade sökt henne på telefonen. Hon ringde genast upp Stig, för nu hade hon verkligen något viktigt att berätta! När han svarade, började han berätta vad han varit med om, innan Margareta hann säga något om sin upplevelse i kyrkan: – Jag har varit på möte i kyrkan i kväll, och jag har lämnat mitt liv till Gud och har blivit frälst! Margareta kunde då lyckligt berätta om sin syn, om de fjorton änglar som omgärdat honom i en underbar Gudsnärvaro. Båda var mycket tacksamma och många andra som fick höra talas om detta också. Senare på kvällen, strax före midnatt, ringde Stigs släktingar från USA. De talade med Margareta och frågade om hon hade ”sett änglarna kring

Stig”? Det var ju precis vad hon hade, och släktingarna berättade då att de hade bett om detta under en lång tid: – Vi visste att de skulle komma! sa de.

Ett par veckor senare, lyssnade Margareta till en evangelist som kom till kyrkan. Denne talade om frälsningen, och berättade att när en människa blir frälst, samlas änglarna omkring den personen. När Margareta hade hört detta, föll alla bitarna på plats. Hon såg hur Gud hade haft en plan för Stigs frälsning, och hur hans liv kröntes med ära och härlighet, och på hans gravsten står det: ”Vi ska mötas igen!”

Döende såg änglarna komma

Här berättar Lotta om sin morfars bortgång:

Min morfar var en mycket skötsam man, en duktig småföretagare. Han började med två tomma händer och slutade som en välbärgad man. Han var frisk och stark, omtyckt av både stora och små, men han var sig själv nog. När jag sedan i vuxen ålder blivit kristen, brukade jag be för att min familj också skulle ta emot Jesus. Jag hade läst i Bibeln om ett löfte från Gud i Apostlagärningarna 16:31: ”Om du tror på Herren Jesus ska du och din familj bli frälst”.

Några år innan min morfar fyllde 90 år, blev han opererad. Det gällde en liten sak i halsen, som han tyckte var så obetydlig att det inte behövdes några besök för släktingarna under sjukhusvistelsen. Dagen efter operationen blev det dock komplikationer. Utan att berätta något för personalen, hade han tagit av sin egen medhavda medicin. Men han visste inte att hans medhavda medicin inte var bra att kombinera med den de hade gett honom på sjukhuset. Han drabbades därför av hjärtstillestånd, och mannen i sängen bredvid upptäckte att morfar slutat andas. Personalen larmades och återupplivningsförsöken lyckades. Under tiden som detta hände, hade jag i någon timmas tid ägnat mig åt bön för min morfar därhemma, helt ovetandes

om vad som försiggick på sjukhuset. När jag senare ringde till morfar, undrade jag om det hade hänt något särskilt. Morfar berättade då alltsammans. Efter detta sa han ofta att han ”levde på övertid”.

90-årsdagen kom och jag gav honom då en kristen bok med titeln ”På änglars order”. Eftersom jag inte hade någon egen pappa, tog min barnkäre morfar med mig på alla möjliga upptåg. Vi slipade lien, grävde upp mask för mete på sjön och en massa andra upptåg. I boken jag gav honom skrev jag några rader om hur mycket han hade betytt för mig. Ett halvår senare, på julafton, fick han lunginflammation och lades in på sjukhus igen. Jag bodde inte på samma ort, men frågade Gud om jag behövde åka till morfar. Då upplevde jag det som att det var livsnödvändigt för morfar att jag kom till honom, så jag gav mig av till sjukhuset. Gud gav mig då Psalm 23, om den gode Herden, och jag tänkte att det var för att stärka mig själv i tron. Morfar var ju alltid ”stark” ändå!

När jag kom fram till sjukhuset hade han haft en svår natt och var ganska svag. Han orkade inte prata så mycket. Jag funderade över hur jag skulle kunna leda en kanske döende man till tro, särskilt som vi hade haft en ganska häftig konfrontation några år tidigare om saken. Men då upplevde jag att jag skulle fråga honom om han ville gå hem till Gud. På frågan svarade morfar faktiskt: – Ja! Vi bad bönen ”Fader vår” tillsammans, men jag kände mig lite osäker på om det var tillräckligt som frälsningsbön. Så jag bad tyst för mig själv att Gud skulle ge en bekräftelse på det, genom att skicka änglar till oss.

Morfar befann sig nästan i dvala, men plötsligt spärrade han upp sina ögon och tittade runtomkring sig i rummet. På olika platser stannade blicken till och så viskade han svagt: – Änglarna är här, änglarna är här! För att försäkra mig om att jag verkligen hört rätt, upprepade jag: – Ja, morfar änglarna är här! Då såg morfar på mig nickade och sa: – Ja, änglarna är här! Jag såg inte änglarna, men det gjorde morfar. Däremot kände jag närvaron mycket starkt. Det här blev ändå inte slutet för morfar.

Han fick en vecka på sig att fundera igenom sitt liv och säga adjö till sin familj och sina vänner, innan han dog och gick hem till Herren. När vi kom in i rummet efter att han dött, låg Psalm 23 uppslagen på bordet och jag fick läsa den för hela familjen. Då förstod jag också att det Gud hade velat tala om för mig när jag kom till sjukhuset på självaste julafton, var att Jesus också var morfars Herde. Gud var med honom ”i dödskuggans dal”, och han skulle ”få bo i Herrens hus evinnerligen”!

Psalm 23

Den gode herden

- 1 *En psalm av David.
HERREN är min herde, mig skall intet fattas.*
- 2 *Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till
vatten där jag finner ro.*
- 3 *Han vederkvicker min själ, han leder mig på rätta vägar
för sitt namns skull.*
- 4 *Om jag än vandrar i dödsskuggans dal,
fruktar jag intet ont, ty du är med mig.
Din käpp och stav de tröstar mig.*
- 5 *Du dukar för mig ett bord i mina ovänners åsyn.
Du smörjer mitt huvud med olja och låter min bägare
flöda över.*
- 6 *Idel godhet och nåd skall följa mig i alla mina livsdagar,
och jag skall bo i HERRENS hus evinnerligen.*

Bönen Fader vår

Fader vår 1917 års översättning:

*Fader Vår, som är i himme-
len!
Helgat varde ditt namn;
tillkomme ditt rike;
Ske din vilja, såsom i himme-
len så ock på jorden;
Vårt dagliga bröd, giv oss
idag;
och förlåt oss våra skulder,
såsom ock vi förlåta dem oss
skyldiga äro,
och inled oss icke i frestelse,
utan fräls oss ifrån ondo.
Ty riket är ditt och makten
och härligheten i evighet.
Amen.*

Fader vår 2000 års översättning:

*Vår fader, du som är i himlen.
Låt ditt namn bli helgat.
Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske, på jorden så
som i himlen.
Ge oss idag det bröd vi be-
höver.
Och förlåt oss våra skulder,
liksom vi har förlåtit dem som
står i skuld till oss.
Och utsätt oss inte för pröv-
ning, utan rädda oss från det
onda.
Ditt är riket, din är makten
och äran, i evighet.
Amen.*

Änglavakt

Kapitel 13

Räkna med Gud

*”Räkna med honom på alla dina vägar;
så skall han göra dina stigar jämna.”*
Ordspråksboken 3:6

Gudfruktig björn

Björnar är respektingivande djur. Har man mött en björn i skogen, är det både en imponerande och skrämmande upplevelse. Det är fantastiskt vilken muskelstyrka det finns under den lurviga pälsen! Från norrlandsskogarna kommer många historier om björnar och en sådan handlar om en man som var ute och plockade blåbär. Plötsligt fick han syn på en björn, och han började springa för glatta livet! Björnen hade förstås redan fått syn på mannen, och lufsade efter i väldig fart.

Då hände det som bara inte fick hända: mannen ramlade och björnen kom ikapp, och ställde sig med ramarna lyfta över den stackars mannen. Då ropade mannen i ren förtvivlan: – Gode Gud, hjälp mig! Plötsligt stelnade björnen till och stod som förstenad, medan en röst från himlen sa: – Vill du verkligen att jag ska hjälpa dig? Mannen svarade snabbt: – Ja, det vill jag! Den himmelska rösten ekade: – Då vill jag att du blir kristen och följer mig. Vill du det? Mannen, som väl inte tyckte att det var ett schysst förhandlingsläge direkt, svarade: – Kan du inte göra björnen kristen istället? En liten tyst sekund passerade, och så hör mannen frågan: – Vill du verkligen det? Mannen svarar: – Ja, det vill jag! Plötsligt blir björnen rörlig igen, den får liv i

full kraft och styrka och slår ihop sina ramar, ser tacksamt mot himlen och säger: – Gode Gud, välsigna maten, amen!

Ja, du förstod förstås att det här inte var en sann berättelse, men många tänker precis som mannen. Det är bra att veta att Gud finns där någonstans att ta till som en sista utväg när allt annat är kört. Och det ska vara en tillfällig hjälp, som inte kostar något eller kräver någonting tillbaka på något sätt. Visst, Gud griper ofta in genom att skicka änglahjälp som svar på våra nödrop, men ännu hellre vill han ha en stadigvarande relation med oss! Att våga räkna med Gud i alla livets situationer, både i glädje och sorg, i framgång och nöd, för med sig en livsstil som är full av Guds omsorg och kärlek.

Faderlös fick två pappor

En av Anita och hennes make Eriks goda vänner är en kvinna vid namn Rita. När hon besökte dem en dag och fick se en tavla på väggen, blev hon alldeles tyst. Tavlan hon tittade på, var den änglatavla som senare blev omslagsbilden till denna bok. Anita undrade vad som stod på: – Det ser ut precis som på platsen på

berget jag berättat om, svarade hon. Det berg hon talade om, låg utanför Tönsberg i Norge. Där hade hon förlorat sin far som liten, och detta förföljde henne under många år. När hon såg tavlan, kände hon sig mogen att berätta för andra om hur Gud hade hjälpt henne att komma rätt i livet. Hennes berättelse handlar om hur en trasig människa kan få full upprättelse, och den får du ta del av här.

Den norska fängelsevakten Rita såg ofta tillbaka på sitt liv som varit väldigt tufft ända sen starten. Ett år gammal miste hon sin far. Han var pilot och förolyckades i ett bombplan, ett Vampire, utanför Tönsberg i Norge 1953. Hela uppväxttiden längtade hon väldigt mycket efter sin far, och var bitter och arg på Gud över det som hänt. Frågade ofta varför, hon tyckte att hon behövde honom bättre än vad Gud gjorde. Som vuxen fortsatte hon att anklaga Gud och att fruktlöst söka efter svar.

1988 var hon 37 år gammal då hon besökte en ekumenisk gudstjänst i domkyrkan i Tönsberg. Där gick hon mittgången fram till altaret och överlät sitt liv till Jesus och bad om Hans hjälp. Hon hade sökt Gud tidigare, men inte funnit Honom. Men nu kunde en läkeprocess börja i hennes liv.

Ett halvår senare hände något livsförvandlande för Rita. Fängelsepersonalens tjänstebostäder låg bara några kilometer från berget där pappan störtat. Hon fick upplysning av kommunen var det skett, och begav sig upp på berget för att leta efter något, vad visste hon inte. På vägen mötte hon en äldre man och frågade om han kände till flygolyckan. Jo, han kunde beskriva exakt vart hon skulle gå. På frågan om hon trodde att hon skulle hitta någonting, sa hon: – Nej, jag vill bara hitta platsen.

Väl uppe på toppen satte hon sig på en sten och bad en djup och innerlig bön till Gud att Han skulle möta henne på ett eller annat sätt. När hon gick neråt igen ett par hundra meter, fick hon syn på en liten bricka till en mutter som låg på en stor sten. Hon stannade och undersökte den, och såg också en bit nät under stenen som hon drog fram. Det här kan ju vara vad som helst,

tänkte hon. Medan hon sitter på huk vid stenen, hör hon Guds röst inom sig: – Flytta på benen!

Till saken hör att hon under hela sitt liv i sin bitterhet och ilska mot Gud hade sagt: – Du har skapat mig med två ben, om Du vill att jag skall flytta på mig, får Du säga vilket ben. Det hade liksom varit hennes tuffa attityd mot Gud att säga sådär.

Det här var första gången hon hört Gud tala till henne. Här och nu på berget fick hon en visshet om att hon skulle flytta på sitt vänstra ben. Hon gjorde det, men såg ingenting i gräset. Då började hon gräva, och drygt ett par centimeter ner i jorden, hittade hon ett metallföremål i nästan samma storlek som hennes fot. Det var två böjda metalldelar som var sammansatta. I sitt inre kände hon vad det var, och Guds omsorg om henne blev så verklig. Hon började gråta och bad om förlåtelse för sin attityd och tackade för allt han gjort för henne. På ett ögonblick upplevde hon att hon hade fått både sin jordiske och sin himmelske far som en gåva. Gråten förvandlades till tacksamhet och hon begav sig till den flygplats som pappan startat flygningen från. Inom några dagar kunde experterna bekräfta att detta faktiskt var en del av det Vampireplan som störtat 36 år tidigare!

Några dagar senare föll hennes blick på bibelversen i Psaltaren 45:11-12. *"Hör dotter, se och lyssna! Glöm ditt folk och din faders hus! Låt Konungen ha sin glädje i din skönhet, ty Han är din Herre, för Honom skall du falla ner."* Bibelordet blev ännu ett steg i en helandeprocess. Orden i Jeremia 33:6 talade också mäktigt till henne under denna tid: *"Se jag skall hela dess sår och skaffa läkedom och bota dem, och jag skall låta dem se frid och trofasthet i överflöd."* Hon kände att hon blev som en ny människa! Ett år senare träffade hon en man som blev hennes make. Fyra år senare, på årsdagen av pappans död, gick hon återigen upp på berget för att tacka Gud för att hennes liv hade blivit förvandlat.

På en gräsplätt fick hon syn på något som hon skrapade rent och undersökte. Det var en lucka där det stod "VF325" - planetns beteckning. Den hade legat där i alla år, men nu låg den där

som om den vore placerad där för hennes skull. Hon upplevde hur tomrummet efter pappan fylldes med Guds kärlek. Dessa händelser har varit så dyrbara för henne, att det är först nu 20 år senare som hon berättat detta offentligt.

Vilka omöjliga livssituationer man än befinner sig i, finns det hjälp när man vänder sig till Gud. Eftersom vi har en fri vilja, tvingar han inte sin hjälp på någon av oss. Gud kommer på inbjudan, som svar på vår bön om hans närvaro i våra liv. Ritas ilska och bitterhet mot Gud hade i många år hindrat den övernaturliga hjälpen. När hon tillät Jesus att ändra hennes liv började förvandlingen. Äntligen fylldes tomrummet på insidan efter alla år av sökande.

* * *

En dagisfröken observerade barnens arbete medan de tecknade. Hon gick emellanåt runt för att se på barnens verk. När hon kom fram till en liten flicka som arbetade mycket omsorgsfullt, frågade hon vad det föreställde. Flickan svarade: – Jag ritar Gud. Fröken gjorde en paus och frågade sedan: ”Men ingen vet väl hur Gud ser ut?” Utan att tappa koncentrationen, fortsatte flickan bara sitt arbete och svarade kort: ”Det kommer de snart att veta!”

Oavsett hur du tänker dig att Gud ser ut, så kan du veta en sak: Gud älskar dig! Det finns ingen som älskar dig mer, oavsett vad din erfarenhet är av Guds kärlek.

Johannes 3:16 beskriver det så här: *”Ty så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på Honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”*

Varför Jesus?

Följande berättelse är en ofta använd illustration för att förklara vad frälsning är.

Två pojkar växte upp tillsammans som vänner, men de var väldigt olika. Den ene älskade böcker. Han läste och pluggade

jämt. Den andre var mest ute med gänget på gatorna. Med åren gick de skilda vägar. Den ene blev med tiden jurist och domare. Den andre hamnade i kriminalitet. Så kom en dag då deras vägar åter korsades och de båda barndomsvännerna möttes i en rättsal; den ene i egenskap av domare, den andre som åtalad.

Domaren utdömde det högsta straff som var möjligt för den gamle vännens förseelse, en mycket hög bötessumma! Sedan gick domaren ner från domarsätet, tog fram sin privata checkbok och skrev ut en check motsvarande bötessumman till sin vän. Därmed kunde vännen gå fri därifrån. Priset för friheten var betald!

Detsamma gjorde Jesus för dig och mig, när Han tog vårt straff på korset för 2000 år sedan

Tänk nu på när brottslingen blev fri. Var det när hans vän skrev ut checken? Nej. Det var när brottslingen räckte ut sin hand och tog emot den och betalade med den! Vi behöver på samma sätt personligen ta emot Jesus som vår frälsare till befrielse. Det är Guds gåva till oss! Johannes 1:12 säger: *”Men åt alla dem som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.”* När man tar emot Jesus, bekänner att man är en syndare och ber om förlåtelse, så blir man frälst. Den största synden är att man har gått sina egna vägar i stolthet och inte velat ha med Jesus att göra. I *Jesaja 53:6* står det: *”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg.”*... Att en människa syndar är bara en konsekvens av att hon är en syndare. Därför räcker det inte att bara försöka bli en ”bättre” människa. I frälsningen blir du först och främst förlåten för att du har gått dina egna vägar och inte velat ha med Jesus att göra – du blir rättfärdig.

Du tar emot Jesus genom bön som betyder samtal med Gud. När du ber är inte ditt ordval det viktigaste. Gud vet vad du innerst inne menar.

Bön till frälsning

En tänkvärd historia: Den handlar om en sjuksköterska på en barnavdelning, som brukade låta barnen få lyssna på sitt eget hjärta i stetoskopet, innan hon själv lyssnade. Barnens ansikten brukade alltid lysa upp i förundran över detta. Men aldrig att hon fick en respons, som ens kom i närheten av den hon fick från fyraåriga David! Sköterskan stoppade försiktigt stetoskopets hörsnäckor i pojkens öron, placerade den andra ändan av stetoskopet på hans bröst, och frågade: "Lyssna, vad tror du att det är?" David drog ihop sina ögonbryn i en gåtfull min, som om han försvann i ett djupt mysterium inför det märkliga bultande ljudet därinne i bröstet på honom. Sedan sken hela ansiktet upp i ett underbart leende, och han frågade: "Är det Jesus som bultar därinne?"

Det kunde nog mycket väl vara som den lille David uppfattade det, att Jesus stod och bultade på hjärtat. För det gör han! Kanske han bultar på ditt hjärta just nu? I Uppenbarelseboken 3:20 säger nämligen Jesus: "*Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.*" I Levande Bibeln uttrycks det så här: "*... dela gemenskapen med honom och han med mig.*" På den här dörren sitter handtaget bara på insidan, och man öppnar själv. Ingen annan kan öppna ditt hjärtas dörr, och Jesus gör det inte med våld. Du får med din fria vilja avgöra om du vill bjuda in eller stänga ute. Vi vill här gärna visa hur du kan öppna den dörren för Jesus, för det är enklare än många tror. Om du känner att du skulle vilja be Jesus komma in i ditt liv, kan du be den här bönen:

"Herre Jesus, jag behöver Dig! Jag har gått min egen väg och syndat emot Dig. Tack för att Du har dött och uppstått för mig. Förlåt mig mina synder! Nu öppnar jag mitt hjärta för Dig och tar emot Dig som min Herre. Tag över ledningen i mitt liv och gör mig sådan Du vill att jag ska vara. Amen."

1 Johannes brev 1:9 lovar oss: *"Om vi bekänner våra synder, är Han trofast och rättfärdig, så att Han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet."* Romarbrevet 10:9-10 säger: *"Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt Honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst."*

Tacka nu Gud för frälsningen, för det som Jesus har gjort för dig och det nya liv Han gett dig. Som kristen lever man i tro och tillit till Gud och Hans ord. Det Guds ord säger är viktigare än vad känslorna säger. I tro på Jesus upplever vi tröst, frid och glädje. Människans känsloliv går upp och ner, men Guds ord är alltid detsamma. Bygg därför din gudsrelation på Ordet, inte på dina känslor.

Så här växer du som kristen: Ta tid att tala med Gud varje dag. Läs Bibeln regelbundet, det är andlig mat. Börja t.ex. med evangelierna. Ta kontakt med någon kristen församling för att få råd och hjälp att gå vidare i tron och för att bli delaktig av en kristen gemenskap. Ensam är inte stark! Gud har tänkt att vi ska hjälpa varandra. Vi önskar dig all lycka i ditt nya liv tillsammans med Jesus!

Kapitel 14

Hur man kan få änglavakt

Himlens telefonnummer

Telefonnumret 112 till larmcentralen är jätteviktigt att kunna i nödsituationer. Minst lika viktigt är ”himlens nummer”: 50 15. Det syftar på Psaltaren 50:15 där det står: *”Ropa till mig på nödens dag, så skall jag rädda dig, och du skall ära mig.”* Många av berättelserna beskriver att just detta praktiserats, och många berättar om Guds hjälp på olika sätt.

Änglavakt är inget som kommer automatiskt helt utan vidare, och det är inget som bara sker av ”ren tur” som i lotterier. Vi tror inte på ”turen” eller ”ödet”, utan på en högst levande och personlig Gud som griper in i människors liv för att hjälpa oss i nöden när vi uttryckligen ber om det. Gud tvingar sig aldrig någonsin på någon mot dennes vilja. Detta kan kännas fruktansvärt hårt. Men om man tänker sig att en människa som är allvarligt sjuk, ändå vägrar uppsöka läkare – hur ska denne få hjälp? Eller om det finns polis som kan gripa in i en svår situation, men den utsatte inte vet att man måste ringa 112? Här vilar ett ansvar på dem som har fått en maning att be!

Men vi har också den erfarenheten, att Gud trots människors ovilja att be honom om hjälp, ändå många gånger griper in för att i sin barmhärtighet och kärlek rädda liv. Det förefaller då som att det finns någon troende person som har fått en inre maning och har burit fram detta i bön till Gud – ibland utan att någonsin få veta vad som hänt, eller vad som blev resultatet av bönen. Men visst händer det att man som bedjande får veta (förr eller

senare) vad bönerna har utträttat i en annan människas liv. Att det verkar fungera på detta vis, har också bekräftats i många av de berättelser vi har tagit del av, utöver våra egna erfarenheter genom livet som troende.

Genom samtliga berättelser i denna bok, löper en röd tråd. Alla har på något sätt själva bett om Guds hjälp, eller haft någon i sin närhet som har gjort det åt dem. I det senare fallet är det inte ovanligt att personen som fått uppleva änglavakt, är helt omedveten om att någon har bett för dem. Men inte så sällan händer det med tiden att det på något sätt kommer fram, att där har funnits någon eller några som har ägnat tid i bön för personen i fråga.

En sak vi måste förstå, är att Gud aldrig tvingar sin hjälp på någon människa. Vi får behålla vår fria vilja, och utifrån denna fritt välja om vi vill gensvara på Guds inbjudan till gemenskap med honom. I Psalm 34:8 står det så här: *"HERRENS änglar slår sitt läger omkring dem som fruktar honom, och han befriar dem."* Ordet "frukta" är ett gammalt uttryck för att visa vördnad, beundran och respekt. Det handlar alltså inte om att gå omkring och vara rädd för Gud. Vill du fördjupa dig i alla de underbara löften som Gud ger till den som vill ha gemenskap med honom, kan du även läsa Psalm 91. Den finns citerad på sid 184. Hela den psalmen handlar om hur Gud ger oss beskydd och på olika sätt bevarar oss. Den har rubriken: *"Tryggheten under den Högstes beskydd"* och löftena gäller alla dem som säger: *"I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på."* (vers 2). Många människor läser den 91:a psalmen, tackar Gud för de underbara löften som ges om beskydd och har fått se hans trofasthet. Soldater har haft den med sig ut i fält, och många har den med sig när de påbörjar en resa.

Återigen vill vi poängtera, att man aldrig ber till änglarna, utan till deras Skapare och Herre. Det är Guds och inte änglarnas eget initiativ att komma oss till hjälp: *"Lova HERREN, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning."* (Psaltaren 103:20). Det finns till

och med en varning utfärdad i Bibeln, i Kolosserbrevet 2:17b-19a: ”... *verkligheten själv är Kristus. Låt er inte frändömas segerkransen av någon som ger sig hän åt 'ödmjukhet' och går upp i syner av änglarnas tillbedjan, och som utan orsak är uppblåst i sitt köttsliga sinne och inte håller sig till honom som är huvudet.*” Detta är en direkt uppmaning till oss att inte ägna oss åt dyrkan av de övernaturliga väsen som Gud har skapat. Ett ”köttsligt sinne” handlar om att man fäster sin uppmärksamhet på fel saker, på sådant som enbart hör till den här jordiska tillvaron. Ett köttsligt sinne har t.ex. inte blicken fäst vid det vi har att vinna ur ett evighetsperspektiv, utan tänker bara på kortsiktiga vinster, på sådant som bara ger en känslomässig ”kick” här för stunden. Det ger mättnad för behovet av att må bra känslomässigt en stund, men det ger ingenting för att mäta människans andliga hunger!

Änglar kan även uppträda som vanliga människor. Hebréerbrevet 13:2 talar om detta: ” *Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har somliga fått änglar till gäster utan att veta om det.*” Genom att visa gästfrihet och att vara generös mot andra människor, ställs vi alltså inför möjligheten att träffa på ett himmelskt sändebud! Om inte annat, blir vi ju själva mer ”änglalika” genom att leva på det sättet, istället för att bara leva för att tillfredsställa oss själva.

Till sist

Att du läser detta just nu, tror vi inte är någon tillfällighet, utan ett led i en serie ingripanden från Gud. Han längtar efter att få möta dig, ge dig av sin kraft och uppmuntra dig i din situation. Det är mycket möjligt att du också kommer att få uppleva något helt nytt av den andliga verklighet som omger oss. Kanske få nya insikter om Gud storhet.

Änglavakt

Har du varit med om svåra saker och behöver råd och hjälp, uppmuntrar vi dig att ta kontakt med en präst eller pastor i någon församling i närheten.

På webben

www.anglavakt.net

www.jesus.se

www.samtalsjouren.se

www.guidetillhelande.se

www.kanal10.se

www.omvand.nu

www.omegaskrift.nu

www.junia.nu

Appendix

Vad bibeln säger om änglar

De flesta kommentarerna är hämtade ur studiebibeln *Handbok för livet*. Från eng. *The Life Application Study Bible*. Internationella Bibelsällskapet, IBS.

I Bibeln omnämns änglar mer än 300 gånger, och de finns med i 60 av Bibelns 66 böcker. Här kommenteras enbart de änglar som berör vårt liv på jorden, alltså inte serafim, keruber och tronänglar.

Övernaturliga väsen i Guds tjänst

Änglar är övernaturliga varelser som tydligen kan ändra skepnad. Somliga har vingar, andra uppträder i mänsklig gestalt, så lika oss att vi inte alltid är medvetna om att det är änglar. I Bibeln står det att läsa en hel del om detta, och vi uppmanas till att inte ta människor vi möter för givet. För vem vet, de kanske är sända i vår väg av Gud för ett syfte? Hebréerbrevet 13:2 talar om detta: *”Glöm inte att visa gästfrihet, ty genom gästfrihet har många fått änglar till gäster utan att veta om det.”* Tre personer i Bibeln hade änglar som gäster utan att veta om det: a) Abraham (1 Moseboken 18:1ff). b) Gideon (Domarboken 6:11ff). c) Manoa (Domarboken 13:2ff).

I Lukas 1:26 kan du läsa om ängeln Gabriel, som var budbäraren i ett mycket speciellt uppdrag: *”I sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en jungfru i staden Nasaret i Galiléen.”* I början av kapitlet kommer Gabriel med budskap till Sakarias och Elisabet, om att de ska få en son och ge honom namnet Johannes.

Barnen har särskilda skyddsänglar. Det står om detta i Matteus 18:10: *“Se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små. Jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Faders ansikte.”*

Änglar kommer till oss som budbärare, beskyddare eller väldiga stridsmän. Men de har även tjänster inför Guds tron för att upphöja, ära och hålla hans namn heligt. De är tjänsteandar i Herren Guds tjänst, som tjänar honom i total ödmjukhet och lydnad. De är inte satta att predika evangelium för människor, det är de troendes uppgift, även om de sänds ut till dem som ska få del av det glada budskapet om frälsningen.

Beskydd

Hela den 91:a psalmen i Psaltaren handlar om beskydd. Rubriken är *“Trygghet under den högstes beskydd”*. Många kristna läser den psalmen och psalm 23 (herdepsalmen) varje dag. Psalm 91:11: *“Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig på alla dina vägar.”* Ett av änglarnas uppdrag är att beskydda de troende (Hebréerbrevet 1:14). Det finns exempel på sådana “skyddsänglar” i Bibeln (Första Kungaboken 19:5, Daniel 6:22, Matteus 18:10, Lukas 16:22, Apostlagärningarna 12:7). Änglar kan också vara Guds budbärare (Matteus 1:13, Apostlagärningarna 27:23-24). Änglarna visar sig inte annat än vid sällsynta tillfällen (4 Moseboken 22:31, Lukas 2:9). Psalm 103:20-21: *”Lova Herren, ni hans änglar, ni starka hjältar som utför hans befallning, så snart ni hör ljudet av hans befallning. Lova Herren, ni alla hans härskaror, ni hans tjänare som uträttat hans vilja.”*

Läs vidare i Bibeln om änglar

En av de mest kända bibelberättelserna om änglahjälp är när Daniel kastas i lejongropen för att han vägrar tillbe någon an-

nan än Gud. Daniel berättade för kungen att en ängel tillslutit lejonens gap (Daniels bok 6). I Apostlagärningarna 12, kan du läsa om hur en ängel räddade Petrus ur fångelse. Vi vill fortsätta att visa på olika bibelord om änglar och deras uppdrag.

För att förstå änglarnas uppgifter, kan du även läsa i Hebréerbrevet 1:13–14: *“Till vilken av änglarna har han någonsin sagt: Sätt dig på min högra sida, tills jag har lagt dina fiender som en fotpall under dina fötter. Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen?”* Änglarna är Guds budbärare, är skapade av honom och står under hans auktoritet (Kolosserbrevet 1:16). De har flera olika uppgifter: att betjäna de troende (1:14), att beskydda de hjälplösa (Matteus 18:10-11), att bära fram särskilda budskap från Gud (Uppenbarelseboken 14: 6-12), och att verkställa Guds dom (Apostlagärningarna 12:1-23, Uppenbarelseboken 20:1-3).

I några av de första församlingarna förekom vilseledande undervisning där man menade att Gud bara kunde nås via änglarnas hjälp. I stället för att tillbe Gud direkt, föll de på knä för änglar. I Kolosserbrevet 2:18 finns en varning: *“Låt er inte frändömas segerkransen av någon som ger sig hän åt 'ödmjukhet' och går upp i syner av änglarnas tillbedjan och som utan orsak är uppblåst i sitt köttliga sinne”*. I denna vers görs fullständigt klart att sådan undervisning är falsk. Somliga ansåg att Jesus var den förnämste bland änglarna. Men dels är Jesus ingen ängel utan Guds son, och dels ska änglar inte tillbes. Uppenbarelseboken 19:1-10 beskriver hur Johannes föll ner för en ängels fötter, och hur denne tillrättavisade honom. Uppenbarelseboken 19:9: *“Och ängeln sade till mig: 'Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid.' Och han tillade: 'Dessa Guds ord är sanna.' Jag föll då ner för hans fötter för att tillbe honom, men han sade till mig: 'Gör inte det! Jag är bara en medtjänare till dig och dina bröder, som har vittnesbördet om Jesus. Gud skall du tillbe.’”* Jesus är Gud, och det är bara han som ska ha vår tillbedjan.

Mellan himmel och jord

Änglar kan röra sig mellan himmel och jord. Det står på olika ställen i Bibeln om änglar som far upp till himlen och ner till jorden i olika uppdrag. 1 Mosebok 28:12 handlar om Jakobs dröm: *”Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden. Den nådde ända upp till himlen och Guds änglar steg upp och ner på den.”* När Jesus kallar sina lärjungar säger han bl.a. i Johannes 1:51b: *”Ni kommer att få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ned över Människosonen.”*

De himmelska härskarna

På olika ställen kan vi läsa om de himmelska härskarna, som är Guds arméer. Vid Jesu födelse fick herdarna se dem. Lukas 2:13: *”Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud.”* När Jesus tillfångatas använder han uttrycket *”mer än tolv legioner änglar...”* Matteus 26:53: *”Eller menar du att jag inte kan be min Fader att han nu sänder till min tjänst mer än tolv legioner änglar?”* Legion är ett latinskt låneord (legio) för en häravdelning på omkring 6000 man. Första Kungaboken 22:19: *”Jag såg Herren sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå där hos honom på hans högra sida och på hans vänstra.”*

Stridsänglar

Det finns också stridsänglar, som Bibeln beskriver i bland annat Josuas bok, kapitel 5:13-14a: *”Medan Josua var vid Jeriko, hände sig en gång när han lyfte blicken, att han såg en man stå där framför honom med ett draget svärd i sin hand. Då gick Josua fram till honom och frågade honom: ”Tillhör du oss eller våra fiender” Han svarade: ”Nej, jag är befälhavare över*

Herrens här och har nu kommit hit.” Läs också 2 Kungaboken 6:8-23 Elisa svarar: ”Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem.” Sedan ber Elisa: ”Herre, öppna hans ögon, så att han ser.” Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa.”(vers 16-17)

Fallna änglar

Satan är inte bara en symbol eller sagofigur, utan synnerligen verklig. Från början var han en av Guds änglar, men han drabbades av högmod, blev upprorisk mot Gud och slängdes ut ur himlen. Nu är han Guds fiende och försöker ständigt hindra Guds verk, men han hålls tillbaka av Guds kraft och kan bara arbeta inom det område där han fått handlingsfrihet (Job 1:6-2:8).

Jesus sade till dem: "Jag såg Satan falla ner från himlen som en blix" Luk. 10:18...Det syftar bl.a. på Jes. 14:12-17, som börjar: "Vilket fall från himlen är inte detta, Lucifer, du morgonstjärnans son... Du sade till dig själv: "Jag ska stiga upp till himlen och regera över änglarna." Det är hans högmod och uppror mot Gud som ligger till grund för allt det onda som vi ser omkring oss idag.

Onda andar, som står under Satans välde och har som främsta uppgift att fresta människor till synd. De är inte skapade av Satan - Gud är alltings skapare - men de är fallna änglar, som har förenat sig med Satan i upproret mot Gud. Gud kan begränsa deras möjligheter, eftersom han har den yttersta kontrollen över allting. De onda andarna förstör för människor, lägger hinder i vägen för Guds verk och försöker på allt sätt skada människans relation till Gud. Det är viktigt att känna till deras aktivitet, så att vi kan hålla oss på avstånd från dem. Vi ska avstå från all nyfikenhet på och inblandning i det ockulta.

5 Mos 18:10-11 varnar: Hos dig får inte någon som..... befattar sig med spådom, teckentydning, svartkonst eller häxeri,

ingen som utövar besvärjelsekonster, ingen andebesvärjare, ingen som bedriver trolldom och ingen som söker råd hos de döda. Ty avskyvärd för HERREN är var och en som gör sådant, ...

Det är den fallna ängeln, numera kallad Satan, som fördärvar jorden och håller människor fångna i misär. Över denna onda makt finns dock en segerfurste, Jesus Kristus, vars seger vi människor kan tillägna oss genom att ställa oss under ett annat herradöme än det Satan står för. Då kommer vi i ett läge där vi med full visshet kan tacka Gud för goda änglars beskydd, "Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att de skall bevara dig på alla dina vägar." Psaltaren 91:11. Vi både behöver det, och kan vara trygga i att få det när vi ber om det!

Innan Jesus lämnade jorden sade han : "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd. Tecken skall följa dem som tror detta. I mitt namn skall de driva ut onda andar. De skall tala med nya tungor. De skall ta ormar i händerna, och om de dricker något dödligt gift skall det inte skada dem. De skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska." Mark 16:15-18

Psalm 91

Tryggheten under den Högstes beskydd

- 1 Den som sitter under den Högstes beskydd och vilar under den Allsmåktiges skugga,
- 2 han säger: "I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på."
- 3 Han skall rädda dig från fågelfångarens snara och från den förödande pesten.
- 4 Med sina fjädrar skall han övertäcka dig, under hans vingar skall du finna tillflykt.

- Hans trofasthet är sköld och skärm.*
- 5 *Du skall inte frukta nattens fasor, inte pilen som flyger om dagen,*
 - 6 *inte pesten som går fram i mörkret eller farsoten som härjar vid middagens ljus.*
 - 7 *Om än tusen faller vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, så skall det inte drabba dig.*
 - 8 *Med egna ögon skall du se hur de ogudaktiga får sitt straff.*
 - 9 *Ty du har sagt att HERREN är ditt skydd, du har gjort den Högste till din tillflykt.*
 - 10 *Ingen olycka skall drabba dig, ingen plåga närma sig din hydda.*
 - 11 *Ty han skall ge sina änglar befallning om dig att bevara dig på alla dina vägar.*
 - 12 *De skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten.*
 - 13 *Över lejon och huggormar skall du gå fram, du skall trampa ner unga lejon och drakar.*
 - 14 *"Han håller mig kär och jag skall befria honom, jag skall beskydda honom, ty han känner mitt namn.*
 - 15 *Han ropar till mig och jag svarar honom. Jag är med honom i nöden, jag skall rädda honom och ge honom ära.*
 - 16 *Jag skall mätta honom med långt liv och låta honom se min frälsning."*

Änglavakt

Register

Berättelser:

Hon målar i tacksamhet.....	15
Skyddsängeln Seat	19
Änglahjälp vid motorstopp	22
Änglahänder på ratten.....	23
Med 20 cm kvar till taket.....	24
Såg änglar lyfta bussen.....	25
Mot färdriktningen med änglar i baksätet.....	26
Ängel lyfte bil i skogen	26
En ängel i regnrock och sydväst.....	27
Körde sopbil utan växellåda	29
Hjälpte bilen ur snödrivan	30
Två änglar i baksätet.....	31
Förklädd ängel i skördetröska	36
Reseguiden.....	40
Rånare slagen till golvet	41
Hjälp – hon är religiös!	42
Vem tände lampan?	43
Lejonet av Juda	44
Överfallsskydd	45
Slungades ur bilen	47
Vilse i skogen	48
Ängel räddade från eldsvåda	50
Fallolycka vid fönster avvärjd.....	52
Skenande go-cart.....	53
Mirakelräddning i trappa	55
Åskskydd med tolkhjälp	56
En ängels ansikte	61
Änglaparad	63
Regn- och åskskydd	64
Varför ser barn änglar?	65

Såg sin systers skyddsängel.....	65
Änglar i skogen på barnläger	66
Åttaåring såg änglar i en syn	67
Änglaljus.....	68
Mirakel i muslimskt land	69
Fiskaren	71
Lyfte häst och timmerlass.....	73
Kameran åter i Business Class.....	74
Himmelsk rengöring	75
30 ton lyftes ur dyn.....	76
Ängel hjälpte hund i hiss	77
Tagen på bar gärning.....	79
Änglar på jobbet	80
Röd plånbok osynliggjord	80
Bollspelande änglar.....	81
Osynliggjord.....	83
Ängel kom med ny njure	85
Allt hopp var ute	89
Trygghet i ängelns närvaro	91
Änglabesök i sovrummet	92
Änglar på sjukhuset	93
Fullkomlig tröst och läkedom.....	94
En racersnabb ängel.....	99
Ängel tog över ratten.....	101
Höggravid fick övernaturlig styrka	102
Ängel med bensin	104
Lyftes upp på vägen	105
Bilen i kajen.....	106
Änglar balanserade bil på räcke	108
Övernaturlig krockkudde	110
Bilen flyttades	110
Voltade tre varv oskadd.....	111
Lyfte bil och tog över ratten.....	112
Guds hand.....	113

I sista stund.....	113
Bilnyckeln	114
Undkom frontalkrock	115
En mur av änglar.....	118
Hämtad av ängel från krogen	119
Mellan bilen och bergväggen	123
En hjälpande hand.....	123
Fallande timmer	126
Segelbåt med bogserhjälp.....	126
Föll ner i silo	128
Beskydd mot älgdjurar	128
Ett par blöta strumpor	129
Ung missionärska räddad på tåg	131
Vitklädda amerikaner	132
En strålände ljusgestalt.....	133
Änglabesök på dopförrättning	134
Skydd mot satanister	135
Grus på väg.....	135
Äventyr i Albanien	136
Stulet bilbatteri	137
På himmelskt uppdrag.....	140
Baby fick livet åter	141
Fri passage in i landet.....	143
Husvagnsproblem	144
Änglamat.....	145
Den ofrivillige hjälparen	146
Lån och pass beviljat mot alla odds.....	147
11 september, Washington DC	150
Överlevde tornado.....	151
På säker plats	152
Räddade av vågen	152
Phi Phi Island	153
Bli en hjälpande hand.....	154
Änglar vid dödsbädden	157

Änglavakt

Den vita dräkten	158
Änglaeskort till himlen.....	159
Oväntat besök	161
Flög till himlen	162
14 änglar i ring.....	163
Döende såg änglarna komma	164
Gudfruktig björn	169
Faderlös fick två pappor.....	170

Bibeltexter:

Psalm 23	166
Bön Fader vår	167
Psalm 91	186